

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

DEBBIE MACOMBER

Güzel Günlerin Habercisi

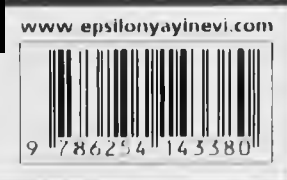
©psilon®

“Sadece yıkıcı kayıp yaşayan biri ait olacağı, değer göreceği bir yuva, bir yer bulmanın değerini anlardı.”

New York Times çoksatan yazarı Debbie Macomber'dan samimi ve ilham verici bir roman! Ailesini kaybetmiş bir kadın olan Hope ile savaşta aldığı fiziksel ve ruhsal yaraları iyileştirmeye çalışan Cade'in kendilerine yepyeni bir hayat kurma hikâyesi bizlere umudlarımızın her zaman ikinci bir şansı hak ettiğini anlatıyor.

İkiz kardeşinin ölümünün ardından yeni bir başlangıç yapmaya ihtiyaç duyan Hope, sakinliğiyle bilinen Oceanside'a yerleşmeye karar verir. Bu huzur dolu sahil kasabasında hem öğretmenlik yapacak hem de kayıplarıyla yaşamayı deneyecektir. Yeni hayatına kolayca uyum sağlasa da hâlâ eksik bir şeylerin olduğunu hissetmektedir. Ta ki ev sahibi onu bir hayvan barınağında gönüllü olmaya ikna edene kadar... Hope burada saldırgan ve çaresiz köpek Gölge ile tanışır ve ona yeni bir hayat sunmak için olanca şefkatiyle elinden geleni yapar. Barınakta çalışan bir diğer gönüllü Cade ise Afganistan'daki savaştan ağır hasarlarla dönmüş mutsuz bir askerdir. Geçmişte yaşadıkları nedeniyle ilişki kurmakta zorlanan Cade pek arkadaş canlısı değildir ve Hope'tan uzak durmaya kararlıdır.

Cade ve Hope yaralarına rağmen kalplerini cesaretle açıp daha güzel bir geleceğin önündeki engelleri aşabilecekler mi?

KIT'len
TRUSTED

Güzel Günlerin Habercisi
Orijinal Adı: *The Best Is Yet to Come*
Debbie Macomber
Çeviri: Şebnem Tansu

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Gizem Çiçek
Düzeltili: Özlem Küçükşahin Kalabalıkoğlu
Kapak Uygulama: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım: Ali Üzeyir Tiz

1. Baskı: Nisan 2023 **ZM**
ISBN: 978-625-414-338-0

© Debbie Macomber, 2022
Bu eserin Türkçe yayım hakkı, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla, yazarın orijinal yayıncısı Random House'un alt markası
Ballantine Books'tan alınmıştır.
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

ÖNSÖZ

Yargıç mahkeme salonuna girerken, “Herkes ayağa kalksın,” diye bağırdı mübaşir. “Mahkemeye Yargıç Walters başkanlık edecek.”

John Cade Lincoln Junior mahkemenin atadığı avukatının yanında ayağa kalktı. Kadınla sadece bir kez görüşmüş ve suçu kabul edeceğini söylemişti. Cade ayağa kalkarken sendeledi. Afganistan’da aldığı şarapnel yarası yüzünden bacağı asla tamamen iyileşmediğinden dengesini kaybetti. Sanık olarak bulunduğu masanın köşesine tutundu.

Avukatı Bayan Newman hukuk fakültesinden yeni mezun olmuş gibi görünen genç bir kadındı. Cade’e doğru eğilip, “Yargıç, öğleden sonraki son davanın seninki olması için mahkeme kaleminden programı değiştirmesini istedi,” diye fısıldadı.

“Bu ne demek?”

“Ben... Bilmiyorum.”

Bu, iyi bir haber gibi görünmüyordu. Hayatının baş aşağı gittiği düşünülürse Cade daha azını beklemezdi.

Delici mavi gözleri ve gümüş rengi saçları olan yargıç yerini aldıktan sonra salondaki herkes oturdu. Cade kadının

dava dosyasını almasını izledi, savcının, hakkındaki suçları sıralamasını sessizce dinledi. Yargıç Walters başını yavaşça kaldırıp doğrudan Cade'e baktı. Onu dikkatle incelerken listenin uzunluğuyla gözlerini kısıtı. Cade onunla göz göze geldiği anda birlik komutanının karşısında duruyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi.

Kamu düzenini bozma.

Saldırı ve yaralama.

Özel mülke zarar verme.

Tutuklamaya mukavemet.

Cade dikkatini salonun arkasından gelen bir iç çekişe yöneltti. Bu sesi tanıyordu. Bu sesi çıkaran kadını tanıyordu. Annesiydi. Sessizce inleyerek başını öne eğdi. Hayatının en kötü ikinci gününde ortaya çıktığı için küçük düşmüş ve gururu incinmişti. Annesinin duruşma salonunda olmasının şoku omuzlarını titretirken sandalyesine çöktü, oturmak baçağındaki ağırlığı aldığı için minnettardı.

Annesi Sara Lincoln görmeyi beklediği ya da görmeyi istediği son kişiydi. Onunla son görüşmesi, tabii buna görüşme denebilirse, yaklaşık altı yıl önceydi. Konuşma, Cade'i azarlarken yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş babasının bağırmasından ibaretti. Ona şımarık ve nankör dedikten sonra Cade'in büyük bir hayal kırıklığı, ailenin yüz karası olduğunu söylemişti. Cade kapıyı çarpıp çıkmadan önce son duyduğu sözler bunlardı. Bir daha asla geri dönmemişti.

Orduya kayıt olmak belki bir hataydı ama onun hatasıydı. Ona göre ülkesine hizmet etmekle mezuniyetin ardından hukuk fakültesine gitmek arasında bir seçim yapmak çok kolaydı. Babası John Senior daima oğlunun onun adımlarını takip etmesini ve ailelerinin hukuk firmasına katılmasını beklemişti.

Doğduğu andan itibaren Cade'in bir avukat olacağı var-sayılmıştı. Kimse ona ne istediğini sorma zahmetine girmemişti. Ondan istenen ailesinin beklentilerine sorgusuz sualsiz uymasıydı. Bu anlamda bir seçenek sunulmamıştı. Her şey ayarlanmıştı. Daha ilk nefesini aldığı anda karar verilmişti.

Cade, dayanamayıp omzunun üstünden baktı. Gerçekten de annesiydi ve tek başınaydı, bu onu hem rahatlatmış hem de incitmişti. Babasının onu en dibe çöktüğü anda yanında olacak kadar önemseyeceğini ummaması gerektiğini biliyordu. Dikkatini çeken, annesinin gözlerinden yayılan sevgiydi. Başını hemen mahkemeye doğru çevirdi. Annesi son görüşmeleri için üzgünse bile artık bunu telafi etmek için çok geçti. Onu savunmak adına tek kelime, tek bir kelime söylemiş olsaydı onu affedebilirdi. Ama annesi sessiz kalmıştı ve sessizliği her şeyi söylemişti.

Annesinin, tutuklandığını nereden öğrendiğini ancak tahmin edebilirdi. California'daki temel eğitime katılmak için evden ayrıldığı günden beri ailesinden kimseyle konuşmamıştı. Kayıt evraklarına ailesindekilerin isimlerini bile yazmamış, asla arkasına bakmamıştı.

Altı uzun yıl boyunca.

Belli olan bir şey vardı: Anne ve babası, büyük bir hata yaptığını kabul edene kadar onunla ilişkilerini keseceklerdi. Cade hatasını anladığında ebeveynleri onu ailelerine kabul etmeye rıza gösterecekti.

Yargıç Walters başını kâğıtlardan kaldırdı ve sanki onun karakterini değerlendiriyormuş gibi uzunca bir süre gözlerine baktı.

“Bay Lincoln, haklarınız okundu mu?” diye sordu.

Cade az önceki gibi sendeleyerek ayağa kalkarken den-gesini sağlamak için masaya tutundu. “Evet, Sayın Yargıç,” dedi sesini sakın tutmaya çalışarak. Avukatı ona ne olabileceği konusunda bir açıklama yapmıştı. Savunması yoktu.

İçkiliydi ve aptallık etmişti. Ne ceza verilirse verilsin hak etmiş olacaktı. Herhangi bir bahane ya da mazeret sunmadan bir erkek gibi kabul edecekti.

“Mahkeme suçu kabul etmenizi geçerli saydı.”

Cade tek yapması gerekenin bu olduğunu düşündü. Avukatı, yargıcın ifadesini kabul edeceğini ve sonra cezasını okuyacağını söylemişti. Ancak bu sözleri sessizlik takip edince ne olacağını bilmeden bakışlarını Yargıç Walters’a çevirdi.

Yargıç önündeki dosyadan başını kaldırdı. “Burada ordu da görev yaptığınız yazıyor.”

“Evet, Sayın Yargıç.”

“Ve gazi olup Purple Heart madalyası* aldığınız yazıyor.”

Cade başıyla onaylayıp bakışlarını kaçırdı. Sanki umurundaydı. En iyi arkadaşları Jeremy ve Luke ölmüşken o hayatta kalmıştı. O gece kendisi de ölse her şey daha kolay olurdu. Tüm varlığıyla bunu dilemişti.

“Yaranızın derecesi nedir?”

Taşıdığı fiziksel ve duygusal yaralar hakkında detaylı bir liste vermek, istediği son şeydi. “Hayattayım.”

“Bundan emin misiniz?” diye sordu yargıç kaşlarını kaldırarak.

Soru Cade’i şaşırttı, ima ettiği şeye alınarak yargıcın gözlerine baktı.

“Fizik tedavi programına devam ediyor musunuz Asker?”

Bu soruyu sorduğuna göre devam etmediğini bildiği kesindi.

“Hayır, Sayın Yargıç.”

“Bana nedenini söyleyebilir misiniz?” dedi kadın ısrarla.

“Hayır, Sayın Yargıç.” Ne anlamı vardı ki? Bacağı asla eskisi gibi olmayacaktı. Hayatının geri kalanında topallayacaktı. Topallaması ona durmaksızın bir adamın sahip olmak

* (İng.) Bir düşman karşısında çarpışırken veya düşman hareketinin bir sonucu olarak alınan yara için verilen mor renkli ve kalp şeklinde bir madalya (ed.n.)

isteyeceği iki en iyi arkadaşı Arlington Mezarlığı'ndaki mezarlarında çürürken kendisinin hayatta kaldığını hatırlatacaktı.

“Anlıyorum,” dedi Yargıç Walters yavaşça. “Görünüşe göre psikolojik danışmanlık için de aynısı geçerli.”

“Ben de TSSB* yok,” dedi Cade. Oturup olanlar için ağlamak ne işe yarayacaktı? Acı acıydı. Onunla yaşamayı öğrenip devam ederdin. Düşmanla çatışmaya girmenin ve arkadaşlarının paramparça olmasını izlemenin nasıl bir şey olduğuna dair muhtemelen en ufak bir fikri olmayan bir gazi danışmanına içini dökmesinin bir anlamı yoktu. Hayır, hiçbir anlamı yoktu!

“Suçlamalara bakılırsa bana öfke sorunları yaşıyormuşsunuz gibi geliyor.”

Cade bunu kabul etmeye hazırdı. Doğruyu söylemek gerekirse dünyaya çok öfkeliydi. Son çatışmanın anıları bir kartalın pençeleri gibi ona sımsıkı yapışmıştı. Uykuları, zihninin ona saatte yüz kilometre hızla giden beyzbol topu gibi fırlatmak istediği kâbuslarla doluydu. Unutmak için içiyordu. Uyumak için. Kaçmak için.

Alkol tek dostu olmuştu.

“Sonuç olarak sizi üç yüz altmış günü ertelenmiş olarak üç yüz altmış beş gün hapis cezasına çarptırıyor ve yattığınız beş günü cezadan düşüyorum.”

Cade arkada annesinden gelen boğuk bir hıçkırık duydu. Dönüp ona bakmayı reddetti. Buraya gelip de ne kadar dibe çöktüğünü görmesi zaten yeterince kötüydü. Babasının onun burada olduğunu bildiğinden şüpheliydi. Bilse onunla bir daha konuşmasını yasaklardı.

Avukatı Cade'in kolunu tuttu. “Bunun ne demek olduğunu anladın mı?” diye fısıldadı.

* Travma Sonrası Stres Bozukluğu (ç.n.)

Hapis yoktu. Korku ve çaresizlikle beklediği ya da hak ettiği bu değildi.

“Bununla birlikte ülkemize yaptığınız hizmetler ışığında zorunlu fizik tedavi ve zorunlu psikolojik danışmanlık almanız karşılığında iki yıl denetimli serbestlik veriyorum. Tüm zararını ödeyecek ve beş yüz saat toplum hizmeti yapacaksınız.”

Cezanın hafifletilmesiyle mahkeme salonuna sessizlik çöktü. Savcı itiraz edecekmiş gibiydi ama yargıcın ifadesini görünce yerine oturdu.

“Asker, bu koşulları kabul ediyor musun?” diye sordu yargıç.

“Ediyor, Sayın Yargıç,” diye cevapladı Cade’in yanında oturan genç kadın anında.

“Size sormadım Bayan Newman. Bay Lincoln?”

Bayan Newman ona doğru eğilip telaşla fısıldadı, “Bu umduğumuzdan da iyi. Fikrini değiştirmeden kabul et.”

“Asker?” dedi yargıç ona bakarak.

“Evet, Sayın Yargıç.”

Yargıç tokmağını vurarak davanın bittiğini duyurdu ve salondan çıkarken herkes ayağa kalktı.

“İtaat etmezsem ne olur?” diye sordu Cade avukatına, zorunlu danışmanlık ve fizik tedaviden kaçınmanın bir yolu olduğunu umuyordu.

“O zaman üç yüz altmış gün hapis yatarsın. Sana kalmış. Bana öyle geliyor ki Yargıç Walters senin davana kişisel bir ilgi duyuyor. Tavsiyem, onu hayal kırıklığına uğratmaman.”

Cade sıkıntısını bastırdı. Minnettar olmalıydı. Savcının istediği olsaydı turuncu bir tulum içinde kelepçeyle götürülecekti.

“Hüküm ve karar tutanaklarını alman gerek,” dedi avukatı.

Mahkeme salonu boşalmıştı. Bir cevap vermesine fırsat kalmadan arkasında birinin olduğunu fark etti.

“Cade.” Annesi uzanıp kolunu tuttu.

Cade onun yumuşak sesini duymamış gibi yaptı ve bir şey söylemeden avukatının peşinden evrakları hazırlayan kâtime doğru yürüdü.

Arkasına bakınca annesinin gitmiş olduğunu gördü. Geldiği için üzgündü, birbirlerine söyleyecek bir şeyleri olmadığı için daha da üzgündü.

BÖLÜM I

Bir öğretmenin gerçekten de gözde bir öğrencisi olmamalıydı.

Yine de Hope Goodwin'in vardı. Bilgisayar Bilimine Giriş dersindeki tuhaf genç adam Spencer Brown onu sürekli şaşırtıyordu. Çocuk, herkesten kilometrelerce ilerideydi. Hope yeteneklerinin kısa sürede ona öğretebileceği şeyleri aşacağından korkuyordu. Spencer sınıfa ilk girdiğinde Hope çok şaşırmıştı. Okuldaki açık ara en zeki öğrenciydi ve okul birincisi olması kaçınılmazdı. Fazladan krediye ihtiyacı yoktu. Programındaki diğer derslerin hepsi AP seviyesindeydi. Öğretmenler odasında duyduklarına göre Stanford ve Yale'in gözü üzerindeydi. Çocuğun önü açıktı. Spencer'in temel bilgisayar dersine ihtiyacı olmadığı kesindi.

Spencer'in sınıfında olmasının gerçek nedenini keşfetmesi Hope'un fazla zamanını almadı.

Bir başka son sınıf öğrencisi Callie Rhodes, dans grubunun üyesi ve son sınıfların en beğenilen kızıydı. Spencer'in liginin fazlasıyla dışındaydı.

Hope, Spencer'in kendini büyük bir hayal kırıklığına doğru sürüklediğini görmekten nefret ediyordu. Çocuk her ders kendini ele veriyordu. Hope, bu durumu tek fark edenin kendisi olmadığından emindi. Spencer gözlerini Callie'den alamıyordu.

Hope, onun ders içinde söylediği herhangi bir şeyi duyup duymadığını merak ediyordu. Tüm dikkati Callie'nin üstündeydi ama güzel genç kız farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Callie popüler, güzel ve zekiydi. Hope'un anladığı kadarıyla okulun yıldız atleti ve futbol takımının oyun kurucusu Scott Pender ile çıkıyordu. Scott'ın basketbol ve beyzbol takımlarında da kilit oyuncu olduğunu duymuştu. Scott ile mukayese edildiğinde Spencer'in hiç şansı yoktu.

Hope'un girdiği AP Amerikan Tarihi günün son dersiydi ve hem Spencer hem de Callie bu sınıftaydı. Oceanside Lisesi, üç yüz kadar öğrencisi olan küçük bir okuldu. Küçük olması Hope için uygundu. Hayatında anlamlı bir değişiklik yapmak istemişti. California'da yaşarken dünyada yapayalnız kalınca uzaklaşmaya, unutmaya ve devam etmeye ihtiyaç duymuştu.

Eyalet gelir vergisi olmaması Washington eyaletini çekici kılan nedenlerden sadece biriydi. Hem güzeldi hem de orada sevimli ve cana yakın bir toplulukta iyi bir iş bulabileceğinden emindi. Bu yüzden eyaletin batı yarısında bulunan birkaç küçük kasabadaki öğretmenlik pozisyonlarına başvuru yapmıştı. İki diploması olduğundan -biri eğitim, diğeri danışmanlık- Oceanside Lisesi'nin onu işe almasına şaşırma-mıştı. İyi bir aday olduğunu biliyordu. Bilgisayar Bilimi ve Amerikan Tarihi öğretmenin yanı sıra öğleden sonraları da danışman olarak çalışıyordu ve bu, diğer okulların veremeyeceği bir fırsattı. Bu da Oceanside'ı daha da uygun bir yer hâline getirmişti. Çoğunlukla kendilerini dinleyecek birine ihtiyacı olan öğrenciler farklı sorunlarla ona geliyordu.

Oceanside'a taşınmak doğru bir hareketti. Okyanusa yakın yaşamak onun için hep önemli olmuştu. California'da Pasifik'in on beş kilometre yakınında bir ev ya da kiralık daire sınırlı bütçesini fazlasıyla aşıyordu. Oceanside'da bulunduğu küçük kiralık kulübenin okyanusa yürüme mesafesinde olmasına, daha da iyisi fiyatının makul olmasına şaşırmıştı.

Ev sahipleri Preston ve Mellie Young harika insanlardı. Preston yerel hayvan barınağını işletiyordu ve Mellie iki

küçük çocuklarının bakımlarıyla meşguldü. Genellikle başkalarıyla görüşmüyorlardı. Hope'la ne zaman karşılaşsalar ayaküstü dostça sohbet ediyorlardı. Mellie genellikle evdeydi, bu yüzden Hope onu pek sık görmüyordu ama bu sorun değildi.

Kulübe eskiydi, muhtemelen 1960'larda ya da 1970'lerde yapılmıştı. Mellie eskiden yaz için kiralandığından bahsetmişti. Son birkaç yıldır tam zamanlı kiraya verilmeye başlanmıştı. Evin ne kadar eski olduğu düşünülürse birkaç küçük tamirat istemesi doğaldı. Mutfak boyanabilirdi. Banyodaki musluk başlarından biri kayıptı, basamaklardaki tırabzanı sadece tek bir çivi tutuyordu. Tüm bu ufak tefek tadilatlar kolaylıkla yapılabilirdi. Kira son derece uygun olduğu için Hope şikâyet etmemişti. İyi bir kiracı olmaya kararlı olduğundan yapılması gereken her şeyi memnuniyetle kendisi yapacaktı. Ev sahiplerine kirayı yükseltmeleri için sebep vermeye gerek yoktu.

Oceanside kaçmak, bir yere kök salmak ve yeni bir hayata başlamak için mükemmel bir yerdi. Geçmişin acılarını geride bırakıp devam etmek, yeniyi içine çekip eskiyi dışarı atmak istiyordu.

Günün son dersinin ardından sınıftan çıkan Hope kendisine tahsis edilen küçük ofise doğru yürüdü. Pencereden bakınca futbol takımının antrenman sahasında olduğunu gördü. Callie'nin dans grubundan birkaç arkadaşıyla saha kenarından çim sahada egzersiz yapan çocukları izlediğini gördü.

Spencer kucağında açık bir kitapla tribüne oturmuş gizli gizli Callie'ye bakıyordu. Zavallı çocuk kendisi için sadece kalp kırıklığına zemin hazırlıyordu. Hope ne olacağını bile bile izlemek zorunda olmaktan nefret ediyordu ama Spencer tavsiye istemediği sürece yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu.

Bir saatlik toplantı ve birkaç çocukla yaptığı konuşmanın ardından Hope iş gününü tamamladı. Futbol takımı hâlâ sahadaydı. Hope'un burada ilk öğrendiği şeylerden biri kasa-ba halkının lise futbol takımıyla gurur duyduğuydu.

Preston ve Mellie'den kiraladığı kulübenin bir avantajı da okula yürüme mesafesinde olmasıydı. O gün yapması gereken işleri olduğu için arabayla çıkmıştı. Hiç kuşku yoktu ki bu ufak tefek işler kulübede onu bekleyen işleri geciktirme taktiği idi.

Marketten alışveriş yapıp kuru temizlemeciye uğradıktan sonra eve döndü. İki yatak odalı evi mobilyalı ama küçüktü. Yine de Los Angeles'ta kiraladığı stüdyo daireden çok daha fazla alana sahipti. İşlevsel mobilyaların büyük kısmının modası geçmiş olsa da göze batan bir şey yoktu. Önceden burada her kim yaşıdıysa eve iyi bakmıştı. Birkaç küçük değişikliklerle kulübeyi hoş ve rahat edeceği bir hâle getirebilirdi. Ancak bu, küçük konuk odasının kapalı kapısının arkasında kalan kutuları boşaltması gerektiği anlamına geliyordu.

Oceanside'a taşındığından beri o odanın kapısını açmaktan kaçınıyordu.

Hope'a, bu kutuları özenle saklayıp gözden uzak tutmasının nedenini soracak birilerine ihtiyacı yoktu. Ne kadar çok şey kaybettiği düşünülürse çok da mantıklıydı. O kutular yaşadığı tüm acıların ve üzüntülerin hatıralarını barındırıyordu.

Çok zor olsa da devam etmeye kararlı olduğundan bu işi sadece sütü ve süzme peyniri buzdolabına, donmuş yiyecekleri buzluğa yerleştirene kadar erteledi.

Yatak odasına gidip kuru temizlemeden aldığı ceketini astı. Koridora çıktığında konuk odasının kapalı kapısıyla karşı karşıya geldi, derin bir nefes aldı ve kapı kolunu çevirip içeri girdi.

Kutular bıraktığı yerde, duvarın dibinde üst üste üçerli dörderli dizili hâlde duruyordu. Büyükannesinin küçük çiçek bahçesini hatırlatan güllü yatak örtüsü serili tek kişilik yatağın yanında durdu.

Uzunca bir süre gücünü toplamak için duvara baktı.

“Bu saçmalık,” dedi yüksek sesle kendini vaktinin geldiğine ikna etmek için.

En üstte duran kutulardan birini alıp tüylü halının üzerine koydu ve tüm enerjisini toplayıp kapağını açtı. Karton kutunun içindekilere bakıp yutkundu.

Kendini ateşe atlamış gibi hissetti. Unutmayı umduğu tüm acılar ilk kutunun içindeydi.

En üstte baloncuklu kâğıda özenle sarılmış, ikiz erkek kardeşi Hunter’ın ordu komandosu üniformasıyla çekilmiş fotoğrafı duruyordu. Koruyucu kâğıdı kaldırmadan bile Hunter’ın ciddi ifadesini, kendisinininkinin aynısı olan siyah gözlerinin gururla parladığını görebiliyordu. Havacı olmanın, ülkesine hizmet etmekten gurur duyuyordu. Hunter her daim korkusuz ve dayanıklı olmuştu. Yerden binlerce metre yüksekte giden bir uçaktan atlama fikri Hope’u dehşete düşürürken onun bunu heyecanlı bulması doğaldı. İkizler çok farklı ve bir o kadar da aynıydılar. Hope sınıfındaki ikizlerin de benzer yapıda olduklarını hissediyordu. Callie ve Ben, ikisi de son sınıftaydı.

Hope çerçeveli fotoğrafı göğsüne bastırırken gözleri doldu. Biricik kardeşi Hunter, ülkesine hizmet etmenin bedelini ağır ödemişti. Bir yıldan uzun bir süre önce bir Afgan çölünde adını telaffuz edemediği bir şehirde kahraman olarak ölmüştü.

Yanakları gözyaşlarıyla ıslanırken göğsüne yerleşen tanıdık öfke nefes almakta zorlanana kadar göğsünü sıktı. Görevdeyken her iletişim kurduklarında Hunter’a dikkatli olması için yalvarmıştı. Gereksiz riskler almamasını istemişti.

Bu dünyada birbirlerinden başka kimseleri yoktu. Eğer Hunter'ı kaybederse o zaman dünyada yapayalnız kalırdı. O tüm ailesiydi. İhtiyaç duyduğu tüm aileydi. İkiz olarak doğmuşlar, anneleri tarafından terk edilmişler, büyükanne ve büyükbabaları tarafından büyütölmüşlerdi. Hope ve Hunter birbirlerine çok yakındı.

Gözyaşlarıyla görüşü buğulanan Hope kendi yatak odasına döndü ve ikiz kardeşinin fotoğrafını şifonyerin üstüne koydu. Boğazına oturan yumruyu bastırıp çerçeveyi çevirdi, böylece her sabah uyanır uyanmaz kardeşinin yüzünü görecekti ve hayatını yas tutarak yaşamasını istemeyeceğini hatırlayacaktı.

Kaybının acısı, terk edilmişlik duygusu, yapayalnız kalmış olması çok ağırdı. Hope'un bunlardan kaçmaya ihtiyacı vardı. Çantasını aldı ve temiz hava almak için yine dışarı çıktı. Bir süre arabayla amaçsızca dolaştıktan sonra kumsala park etti. Okyanus kenarında olmak onu her daim sakinleştirirdi ve biraz olsun huzur bulmaya ve kabullenmeye ihtiyaç duyduğu bir an varsa o da bu andı.

Esen rüzgâr yanaklarındaki yaşları kuruturken ıslak kumda bıraktığı ayak izlerini dalgalar sildi. İzler de tıpkı ikizi gibi sonsuza dek gitmişti.

Bir fincan *lattenin* sıkıntısını atmasına yardım edeceğini umarak Willa'nın özel *lattelerinden* birini içmeye karar verdi. Kumsalın yakınındaki küçük kafe Bean There'in sahibi Willa O'Malley, kasabaya geldiğinde Hope'un edindiği tek arkadaşı olmuştu. Willa'ya karşı bir yakınlık hissediyordu. Çoğu sabah okula gitmeden önce bir *latte* ve hafif bir kahvaltı etmek için buraya uğrardı.

Hope kafeye girer girmez tezgâhın arkasında duran Willa başını kaldırıp hoş bir gülümsemeyle onu selamladı. "Genelde öğleden sonraları seni görmem. Sana ne hazırlayabilirim?"

Hope *latte* siparişı verip pencere kenarına oturdu, bakışlarını bir içeride bir dışarda gezdirdi ama kalbini tutan hüznü onu bir türlü bırakmadı. Hunter olmadan hayatına devam etmesi mümkün görünmüyordu. Şimdi bile, ölümünün üzerinden iki yıla yakın bir zaman geçmiş olmasına rağmen hiç aklından çıkmıyordu. Acısı, haberi ilk aldığı andaki kadar tazeydi. Kendini tutmaya çalışsa da gözleri yeniden doldu. Peçete almak için uzandı ve gözyaşlarını gizlice kurulamak için elinden geleni yaptı.

“Hope?” Willa küçük masada ona katıldı. “Her şey yolunda mı?”

Boğazındaki yumru Hope’un konuşmasına engel oldu. Arkadaşına iyi olduğunu söyleme isteğiyle başını önce aşağı yukarı sallasa da ardından iki yana doğru sallamaya başladı. “Bir yakınımı kaybettim,” demeyi başardı sonunda ama sesi zar zor duyulabiliyordu. “Bazı günler onun kaybının üstesinden gelip gelemeyeceğimi bilemiyorum.”

Hope’un karşısında oturan Willa masanın üstünden uzanıp Hope’un elini tuttu. “Tam olarak atlatamayacaksın, hep seninle olacak ama şunu söyleyebilirim ki acı zamanla azalıyor.” Willa’nın sesi sanki kendisi de büyük bir kayıp yaşamış gibi titriyordu.

Hope ona baktı. Şu ana kadar Oceanside’da kimse Hunter’ı ya da California’dan Washington’a neden taşındığını bilmiyordu. “Hunter benim erkek kardeşim, ikizimdi... Ailemdeki son kişiydi.”

“Harper kız kardeşimdi, fazlasıyla neşeli ve hayat doluydu. Onu çok özlüyorum. Dünya onsuz bomboş gibiydi. Bir süre dağıldım ama hayat devam ediyordu, benim için istediğinin, benden istediğinin ne olduğunu biliyordum ve bunu yaptım.”

Sevdikleri ve kaybettikleri kişilerin anılarına tutunuyorlarmış gibi birbirlerinin parmaklarını sıktılar.

Birkaç dakika sonra başka bir müşteri geldi, Willa onunla ilgilenmeye gitmeden önce eğilip Hope'a sarıldı.

“Acı her daim orada olacak ama emin ol, zamanla paylaşacağın sevgi acını hafıfletecek ve yeniden mutlu olabileceksin. Bu arada ne zaman konuşmaya ihtiyaç duyarsan ben buradayım.”

Hope gözlerini kapattı ve Willa'nın sözlerini düşündü. Baristaya karşı yakınlık hissetmiş olmasına şaşmamalıydı.

Hope kulübesine döndüğünde kendini ayrılırken olduğundan daha iyi hissediyordu. Eve döneli birkaç dakika olmuştu ki kapı çalındı.

Kasabada sadece birkaç kişi tanıyordu ve kimseyi beklemiyordu. Kapıyı açınca küçük verandada ev sahibi Preston Young'ı gördü.

“Hope.” İsmi sanki gelme sebebini açıklarmış gibi söylemişti.

Ziyaretinin bir nedeni olduğundan emin olan Hope bekledi.

“Sana, vakit bulur bulmaz uğrayıp verandadaki korkuluğu ve musluğu tamir etmeye geleceğimi söylemek istedim. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.”

“Sorun yok Bay Young.”

“Preston de lütfen.”

“Pekâlâ Preston.”

“İki bebekle ilgilenirken ve barınakta çalışırken vakit nasıl geçiyor anlamıyorum. Mellie mutfak lavabosu sızdırdığı için peşimde ve Tanrı biliyor ben bir tesisatçı değilim.”

Hope çok yoğun olduğu belli olan adam için üzüldü.

“Barınakta gönüllülere çok ihtiyacımız var,” diye ekledi ve sanki bunun ağırlığı ihtiyacı olmayan bir yükmüş gibi bir eliyle yüzünü ovaladı.

Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz durdu ve sanki onu ilk kez görüyormuş gibi doğruca Hope'a baktı.

"Sen kasabada yenisin, değil mi?"

"Evet, geleli birkaç ay oldu." Kulübeyi ona ilk gösteren kendisi olduğundan bunu biliyor olmalıydı.

"Öğrencilerinden başka okul dışında kimseyle tanışma fırsatı buldun mu? Kasaba halkından kimseyle?"

Hope bu sohbetin nereye varacağından emin değildi. "Birkaç kişiyle." Birkaç kiliseye gitmişti ama henüz herhangi birinde karar kılammıştı. Güçlü bir bağ kurduğunu hissettiği tek kişi özellikle de paylaştıkları şey yüzünden Willa'ydı.

"Gönüllü çalışmayı düşünür müsün?" diye sordu gözlerinde heyecanla. "Barınak dolu ve bir sürü köpek ihtiyaç duyduğu ilgiyi göremiyor. Birkaçını haftada bir ya da iki kez gezdirirsen çok büyük yardımı olur ve minnettar kalırım."

"Ben..." Hope ne cevap vereceğini bilmiyordu. Onlu yaşlarındayken, büyükannesinin ilgi ve sevgiye boğduğu hiç de dost canlısı olmayan Chihuahua cinsi bir köpeği vardı. Konu Hope ve Hunter olduğunda Peanut onlara hoşgörü gösteriyordu.

"İşinin bir kısmı hayvanları evcil hayvan sahiplenmek isteyenlere tanıtmak olacak."

"Anlıyorum," dedi kelimeyi uzatarak. "Ve bu bölge halkıyla tanışmama da yardımcı olacak?"

"Ah, kesinlikle." Preston, bu, hayatının fırsatıymış gibi gülümsedi.

"Bunu düşünebilir miyim?" diye soran Hope gerçekten de bu fikri biraz düşünmek istiyordu. Akşamları derslerine hazırlanmakla meşguldü. Preston aynı soruyu kardeşine sormuş olsa Hunter bu fırsata atlardı. Hayvanlarla arası hep iyi olmuştu. Büyükannelerine her yaklaştıklarında hırlayan Peanut bile sonunda Hunter'ı sevmişti.

“Sanırım sabaha kadar bekleyebilir,” dedi Preston ama omuzları yenilgiyi kabul eder gibi çöktü.

“O halde haber veririm,” dedi Hope.

“Anlaştık,” diyen Preston eve gitmek üzere döndü. “Ve söz veriyorum bu korkuluğu ilk fırsatta sağlamlaştıracam.”

“Endişelenme,” dedi Hope. Birkaç çivi çakabilirdi. Taşındığı ilk günden beri sorunu biliyor, dolayısıyla korkuluğa yaslanmıyor, üzerine ağırlık koymuyordu.

O akşam yemekte yumurta salatalı sandviç ve elma yedikten sonra tarih sınıfına yaptığı habersiz sınavın kâğıtlarını okudu. Spencer’in sınıfın en iyisi olmasına şaşırmadı. Ben ve Scott fena çuvallamışlardı ve Callie on sorudan sadece ikisini yanlış yapmıştı.

Hope tarihe canlılık kazandırmak için elinden geleni yapmıştı, böylece öğrenciler ders kitaplarındaki kadınları ve erkekleri tanıyormuş gibi hissedeceklerdi. Tarih onun ilk aşkıydı. Diğer yandan bilgisayar becerileri dersi tam bir boy ölçüşmeydi. Spencer bunu öğretme konusunda muhtemelen ondan daha iyi iş çıkarırdı ama Hope onun bunu anlamasına izin vermeyecekti.

Ertesi günkü dersler için hazırlandıktan sonra sabah giyeceklerini ayarlamak için dolabı karıştırdı. Şifonyere doğru giderken Hunter’ın fotoğrafı gözüne ilişti.

“Pekâlâ, hayvan barınağında çalışmam konusunda ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?” diye sordu kardeşinin cevap verebilmesini isteyerek. “Birlikte vakit geçirdiğim tek köpek Peanut’tı, onun da nasıl olduğunu hatırlarsın.”

Hunter ona sabırla bakmaya devam etti.

“Hiç yardımcı olmuyorsun,” diye sızlandı Hope.

Hunter hayvanları hep sevmişti, eve sürekli yaralı kuşlar ya da kaybolmuş yavru kediler getirirdi ama büyükanne ve büyükbabası onları evde tutmasına izin vermezdi. Bykbabaları öldükten sonra büyükannesini teselli bulmak için Peanut'ı sahiplenmişti. O köpeği çok sevmiş ve öldükten sonra haftalarca yasını tutmuştu. O zamanlar Hope büyükannesinin kaybına anlam verememişti. Peanut sadece bir kpekti. Büyükannesinin evcil hayvanının anlamını daha sonra anlamıştı. Peanut'ın ölmesiyle büyükannesinin hayatında kocaman bir boşluk olmuştu. Hunter'ın ölmesiyle Hope'un ailesinin son yesi de gitmişti. Yalnız kalması ve kaybı onu için için tüketiyordu. Koca dünyada tek başına, yapayalnız kalmıştı. Ortadan yok olsa en yakın dostu Tonya ve birkaç arkadaşı dışında kimse farkına varmaz ya da umursamazdı. Bu durum Hope'un kendisini savunmasız ve kaybolmuş hissetmesine neden olmuştu.

Hope'un barınakta gönüllü olarak çalışırken neler yapması gerektiğine dair birkaç sorusu vardı. Aklına gelen tek avantaj Preston'ın bahsettiği şeydi: kasaba halkıyla tanışmak. Diğer yandan kendi kayıplarını aklından uzaklaştırmak için ihtiyacı olan şey tam da bu olabilirdi. Preston çok yorgun görünüyordu ve Hope ona yardım edebilirdi. Barınakta gönüllü olmak tahmininden fazla zamanını alırsa nazikçe bırakabilirdi.

Peanut'ı ve onun büyükannesine nasıl huzur verdiğini düşünen Hope kendisinin de biraz teselli bulabileceğine karar verdi. Bunun için de terk edilmiş ve kaybolmuş hayvanların ömürlük yuvalar bulmalarına yardım etmekten daha iyi bir yol yoktu. Üstelik bu onun da aynısını yapmasına yardım edebilirdi.

BÖLÜM 2

Hope kulübedeki Alman çoban köpeğinden uzak bir mesafede çömeldi. Preston barınakta verilen ismiyle Gölge'nin ona yaklaşmaya çalışanlara karşı saldırgan ve düşmanca davrandığı konusunda onu uyarmıştı. Gölge, Preston'ın arkadaşı Keaton tarafından açlıktan ölmek üzereyken barınağa getirilmişti. Keaton, Gölge'yi yol kenarında bulmuştu, yürüyemeyecek kadar zayıftı, boynunda kırık bir zincir, derisinde özellikle de boyun bölgesinde açık yaralar vardı. Çok kötü ve bitkin durumda olmasına rağmen Gölge'yi kamyonu bindirmek zor olmuştu. Bu ihmal edilmiş zavallı köpeğin üzücü hikâyesi Hope'un kalbini sızlatmıştı. Zincire vurulan köpek her nasılsa kaçmayı başarmıştı.

"Merhaba oğlum," dedi Hope sesini sakın ve alçak tutarak. Örtüsünün üstünde yatan Gölge ona koyu renkli üzgün gözlerle baktı. "Artık güvendesin ve burada sana iyi bakıp seni sevecek insanlar var."

Preston yaklaştı, Gölge zayıf olmasına rağmen başını kaldırdı ve dişlerini göstererek hırladı. Davranışı bütünüyle değişmişti, zorlukla ayağa kalkıp kulübenin kenarına yapışınca kadar sendeleyerek geri geri ilerledi.

"Sakin ol oğlum," dedi Preston Hope'un az önce kullandığı aynı yatıştırıcı ses tonuyla. "Kimse seni bir daha incitmeyecek."

Hırlamaya devam eden Gölge ona inanıyor ya da güveniyor gibi görünmüyordu.

“Ona ne olacağını bilmiyorum,” dedi Preston kaşlarını endişeyle çatarak.

“Ne demek istiyorsun?”

“Ona her yaklaşıldığında saldırganlaşıyor.”

“Gerçekten mi? Bana karşı öyle değil.” Hope ayağa kalktı ve Gölge titreyerek yatağına dönmeden önce bakışlarıyla onu takip etti.

“Değil mi?” Preston’ın çatık kaşları yerini şaşkınlığa bırakmıştı. “Kimse ona yaklaşmayı başaramadı. Keaton’ın onu kurtarabilmesinin tek nedeni karşı koyamayacak kadar güçsüz olmasıydı.”

“Zavallı bebek. Ne zamandır burada?”

“Çarşamba günü geldi.”

“Dört günden az olmuş,” dedi günleri aklından sayarak. Hope gönüllü olarak çalışmaya başlayalı iki hafta olmuştu. Geçen cumartesi barınakta sadece birkaç saat geçirmeyi planlamış ama altı saat kalmıştı. Köpeklerle su ve yemek vermiş, birkaçını yürüyüşe çıkarmış ve iki köpeği yeni aileleriyle tanıştırmıştı. Kayıp ve terk edilmiş köpeklerin sevgi dolu yuvalar bulduğunu görmek onu çok etkilemişti. İki seferinde de gözyaşlarını tutmak için mücadele etmişti.

“Seni tanıştırmak istediğim biri var,” dedi Preston barınakın diğer ucuna bakarak.

“Tamam.” Hope onun bakışlarını takip etti ve başka bir gönüllü gördü. Onu daha önce fark etmişti, gözden kaçacak biri değildi. Adam kısa bir an Hope’a bakmıştı ve o sırada kederli gözleri Hope’un dikkatini çekmişti. Muhtemelen onunla aynı yaşlarda, yirmilerinin sonunda ya da otuzlarının başındaydı. Hope onun yürürken aksadığını fark etmişti. İçeri girdiğinde herhangi bir şey dememişti, dolayısıyla Hope da bir şey söylememişti. Zihni meşgul gibiydi ve Hope onu rahatsız etmek istememişti.

Preston tasmalı bir köpeği tutan adama doğru yürüdü. “Bu Cade,” dedi. “Başka bir gönüllü. Cade, seni Hope’la tanıştırayım.”

Cade’in üzerinde kamuflajlı ceket ve eski bir kot pantolon vardı. Hope’tan on beş santim uzundu yani boyu yaklaşık bir seksendi. Kaslıydı. Koyu renk gözleri başka yöne dönmenden önce bir an Hope’unkilerle buluştu.

“Tanıştığımıza sevindim Cade,” dedi Hope neşeyle.

Cade başını sallayarak onayladı.

“Bu benim daha ikinci haftam. Şu ana kadar burada çalışmaktan çok keyif aldım,” dedi Hope dostça davranmaya çalışarak.

“Joker’i yürüyüşe çıkartmam gerek.”

“Tabii,” diyen Hope adamın tavrından rahatsız olmuştu. Cade gidince Hope Preston’a baktı, yanlış bir şey söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyordu.

Daha sormadan Preston cevap verdi. “Üstüne alınma. Cade zorlu yollardan geçiyor. Bir aydır haftada birkaç gün gönüllü olarak çalışıyor. Hayvanlarla birlikte olmak ona iyi geliyor gibi görünüyor. Tıpkı Gölge’ye tanıdığın gibi ona da biraz zaman tanı.”

“Elbette.” Cade uzak durmak istiyorsa ona uyardı. Belki sonunda ikisi de birbirinin yanında kendini rahat hissederdi. Arkadaş olmayı istemezse Hope sorun etmezdi. Bu onun seçimiydi. Belki de yolları bir daha kesişmezdi.

Öğleden sonranın geri kalanında Hope, Preston’ın geldiğinde verdiği görev listesi üzerinde çalıştı. Küçük midilli boyutlarındaki Büyük Pirene cinsi çoban köpeği Jelibon, emekli öğretmen Bayan Mary Lou Chesterton tarafından alınacaktı. Jelibon’u ona teslim etme ayrıcalığı Hope’a verilmişti.

Bayan Chesterton dizlerinin üzerine çömelip köpeğin göz hizasına geldi. “Çok iyi arkadaş olacağız,” dedi ona. Jelibon’un tasmaını tutan Hope’un farkında değil gibiydi.

“Öyle olacağına inanıyorum,” dedi Hope.

Kadın başını kaldırdı ve Hope’u görünce gülümsedi. “Kocam ve benim yıllar içinde üç tane Pirene’miz oldu. Bu cinsi gerçekten çok sevdik. Herkes bu büyük köpeklerle bakmak için uygun değil. Bizemse tam uyuyor.”

“Jelibon’un sizi hayal kırıklığına uğratmayacağından eminim.”

“İsmi değiştirceğim,” diyen Bayan Chesterton, “Jelibon” ismini abartılı bulmuş gibi başını salladı.

“Sizi suçlayamam. Hayvanların kimlikleri bilinmediğinde ya da çipleri olmadığında barınakta onlara geçici isim veriliyor. Jelibon’un isminin herhangi bir anlamı yok.” Köpeklerle isim vermek onlara bir kimlik kazandırıyor ve sahiplenmek isteyen adayların hangi köpekle ilgilendiğinin bilinmesine yardım ediyordu.

Bayan Chesterton elini köpeğin gür beyaz tüyleri üzerinde gezdirip ayağa kalktı ve tasmayı Hope’tan aldı. “Eve gitmeye hazır mısın Jasper?”

“Jasper mı?” diye tekrarlayan Hope kelimeyi kendi dilinde test etti.

“Evet, ismi önceden, fotoğrafını gördükten sonra seçmiştim. Ona bir kez baktım ve anında onun Jasper olduğunu anladım.”

“Hoşuma gitti.”

Evrak işleri tamamlanıp aidat alındıktan sonra Jasper ömürlük yuvasına gitmek için özgürdü. Kısa karşılaşmalarına rağmen Hope, Bayan Chesterton’ın iyi bir köpek sahibi olacağından emindi.

Jasper, tam olarak ne yapması gerektiğini biliyormuş gibi kırmızı SUV’nin arka koltuğuna atlayıp uzanarak koltuğun büyük kısmını kapladı.

Hope mutlu ikilinin uzaklaşmasını izledi. Kurtarılmış hayvanların yuva bulmalarını izlemek son derece memnuniyet vericiydi. Barınağa döndüğünde Gölge'nin güçsüz ve üzgün bir şekilde yatmaya devam ettiği kulübenin önünde durdu. Zavallı köpeğin hâli kalbini sızlatıyordu.

Bir kez daha çömeldi ve elini kulübenin parmaklıklarına yasladı. Gölge'nin koyu renk gözleri onunkilerle buluştu. "Kâsendeki her şeyi yemişsin. Aferin sana oğlum." Yumuşak ses tonuyla konuşmaya devam edip Gölge'ye yalnız olmadığını ve kendini daha iyi hissettiğinde, gücünü topladığında onu önemseyen bir ailenin yanına gideceğini söyledi. Bir daha kötü muamele görmekten endişe duyması gerekmeyecekti.

Tıpkı önceki hafta olduğu gibi Hope tüm öğleden sonrayı barınakta geçirdi. Çıktığında Gölge'yi aklından çıkaramamıştı. Market alışverişi yaparken köpek mamaları bölümünde dolaştı ve öfkesinin bir kısmını atabileceğini düşünerek ona bir ip oyuncacı aldı. Gölge, insanlara güvenmemekte çok haklıydı. Belki biraz sabır ve sevgiyle ona hak ettiği gibi iyi bakacak insanlar olduğuna inanmaya başlayabilirdi.

Pazar öğleden sonra Hope barınağa geri döndü. Kayıt defterini imzaladıktan sonra Gölge'nin konulduğu kafese gitti. Öfkeli mizacı yüzünden maması ve suyu kafesindeki küçük kapıdan veriliyordu. Hope mama kâsesinin yine boş olduğunu görünce sevindi. Düzgün beslenmeyle kısa sürede sağlığına kavuşacaktı. Ardından gerçek iş başlayacaktı. Preston ondan emin olmadığını söylediğinde Hope ne demek istediğini anlamıştı. Gölge diğerlerine karşı böyle davranmaya devam ederse barınağın onu uyutmaktan başka seçeneği kalmayacaktı. Hope bunun olduğunu görmek istemiyordu.

Kafesin önünde bağdaş kurarak oturup yumuşak, sakinleştirici ses tonuyla konuşmaya başladı. “Selam oğlum,” dedi, “sana bir hediye getirdim.” İp oyuncağı havaya kaldırdı, ardından kafesteki küçük kapıdan içeri itti. Gölge bir tepki vermeden ona bakmaya devam etti.

Gönüllülerin başı Don, “Yerinde olsam ona dikkat ederdim,” dedi yanından geçerken.

“Sorun yok.”

“Sadece kafesin içine girme. Ne yapacağı belli olmaz.”

“Girmem,” diye güvence verdi Hope ama Gölge’nin güvenini kazanma fikri aklında iyice yer etmeye başlamıştı. Gölge’yi yanında rahat etmesini sağlayacak kadar sık ziyaret edebilirse o zaman belki yaklaşmasına izin verirdi.

Hope o hafta her öğleden sonra, danışmanlık işi biter bitmez barınağa gitti ve Gölge’nin kafesinin önünde oturdu. Her seferinde biraz daha yaklaşıarak onun güvenini kazanmaya çalışıyordu. Gölge’nin fiziksel durumunda ve genel davranışlarında gelişme görmek onu cesaretlendirmişti. Ona bir kere bile havlamamış ya da saldırgan bir tavır göstermemişti. Bu durum personeli de şaşırtıyordu. Gölge’nin sadece ona karşı hoşgörü gösterdiğine dair birkaç yorum bile yapılmıştı.

Hope o hafta üç kez Cade ile karşılaştı. Konuşmasalar da Cade başını eğerek onu selamlamıştı. Hope da her seferinde gülümseyerek karşılık vermişti. Cade’in hem kedilere hem de köpeklerle karşı ne kadar sabırlı ve nazik olduğunu fark etmişti. Hope kendini birkaç kez sessizliği ve tavırlarıyla ilgisini çeken Cade’i izlerken bulmuştu. Personel ya da diğer gönüllülerle arkadaşlık kurmuş gibi görünmüyordu. Barınağa geliyor, hayvanlarla çalışıyor ve doğru düzgün tek kelime etmeden gidiyordu.

Ertesi cumartesi Hope her zamanki gibi kayıt defterini imzalarken Cade bankoda önünde duruyordu.

Cade de imza attıktan sonra Hope'a döndü. "Seni bekliyor," dedi.

Bir anlık şaşkınlığın ardından neden bahsettiğini anladı. "Gölge'yi mi kastediyorsun?"

Cade başını sallayarak onayladı.

"Umarım Preston bugün kafese girmeme izin verir."

Cade'in kaşları soru sorar gibi kalktı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Gölge bana güvenmeyi öğreniyor."

"Çok fazla psikolojik hasar almış."

Ofisinden çıkan Preston konuşmaları duymuş olmalıydı. "Ne yazık ki Cade haklı. Gölge'nin yaşadığı gibi ruhsal bir hasar iyileşebilir mi bilmiyorum."

"Katılıyorum," dedi Cade.

Söyleme şekli onun Gölge'nin sorunlarından daha fazlasını kastettiğini düşünmesine neden oldu. Sanki kendinden bahsediyor gibiydi. Önemi yoktu. Hope ona sevgi dolu bir yuva bulma şansı vermek için mümkün olan her şeyi yapmadan Gölge'den vazgeçme niyetinde değildi. "Kafesine girmeyi denemek istiyorum. Onunla geçirdiğim sürenin ardından Gölge bana zarar vermeyecektir." Sesinin kendinden emin çıkması için çabalamıştı ama içten içe söylediklerinin doğruluğundan kuşku duyuyordu. Yine de şansını denemek istiyordu.

"Üzgünüm Hope," dedi Preston. "Bu riski almana izin veremem. Gölge'nin nasıl tepki vereceğini bilmenin yolu yok."

Hope iç çekti, bir yolu olması gerektiğinden emindi. "Bir anlamaya varamaz mıyız?"

"Ne demek istiyorsun?"

“Gün sonunda herkes gittikten sonra kapısını açıp ne olacağına bakalım mı?”

“İyi bir fikir değil.” Preston son derece kararlı görünüyordu.

“Bu riski almak istiyorum.”

“Buna izin vermeye hazır değilim. Gölge’ye bir hafta daha verelim. Her geçen gün güçleniyor ki bu iyiye işaret. Ama sinirli ve saldırgan olmaya devam ederse o zaman başka seçenek kalmaz...”

“Bana karşı öyle davranmıyor ve Cade az önce Gölge’nin beni beklediğini söyledi.”

Preston onaylaması için Cade’e baktı.

“Öyle. İlk kez burada olduğum perşembe günü fark ettim. Gölge her kapı açıldığında başını kaldırdı. Hope gelince davranışı değişti ve kuyruğunu salladı.”

“Öyle mi?” Gölge’nin ziyaretlerine tepki verdiğini fark etmemişti. Cade’in bunu görmüş olması Hope’u cesaretlendirdi.

“Kendi gözlerimle gördüm.”

“Bu iyi,” dedi Preston başım onaylarcasına sallayarak. “Ama sıradaki adımlar için karar vermeden önce Hope’tan fazlasını kabul etmesi gerekir.”

“Sıradaki adımlar mı?” diye soran Hope’un içi korkuyla doldu. Preston’ın ne kastettiğini biliyordu.

Preston’ın cevap vermesine fırsat bırakmadan, “Bunun gerekmeyeceğine eminim,” diye ekledi telaşla.

“Hope’a onunla çalışması için daha fazla zaman ver,” diye teşvik etti Cade.

“Evet, lütfen,” diyen Hope desteği için Cade’e minnettardı.

“Bir hafta daha,” diye onayladı Preston. “Gölge’yi o zaman değerlendirir ve sonrasında bir karar veririz.”

Cade gitti, Preston'la Hope yalnız kaldı. "Umutlarını yükseltme," dedi. "Hayvanları uyutmaktan kaçınmak için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Bazen başka seçeneğimiz kalmıyor. Gölge'nin çok kötü muamele görmüş ve neredeyse açlıktan ölecek olması iyiye işaret değil, ruhsal olarak asla iyileşemeyebilir. Ruhu parçalanmış."

"Aynı fikirde değilim. Onun bir ruhu var, bunu gözlerinde görebiliyorum. Burada hissedebiliyorum." Elini kalbine bastırdı. "Onu sevecek birini hak ediyor."

"Peki bu kim olacak?" diye sordu Preston. "Senin de gördüğün gibi bu barınak bu kadar derin psikolojik sorunları olmayan hayvanlarla dolu. Gölge asla küçük çocukları olan bir aileye uygun olamaz. Çok tehlikeli olur. Onu sahiplenme riskini az insan alır."

Preston son noktayı koymuş gibiydi. "Onu ben alacağım," dedi Hope söylediği şeyin sonucunu düşünmeden. Gölge'nin güvenini onu eve götürmesine yetecek kadar kazanabilirse o zaman onu seve seve sahiplenebilirdi.

Preston'ın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Böyle diyeceğini düşünmüştüm. Bu evcil bir hayvan değil Hope, Gölge bir proje. Bu ilişkinin yürümesi için çok fazla çaba ve sevgi göstermelisin."

"Biliyorum," diyen Hope onunla aynı fikirdeydi. Ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Gölge'nin bir yuvaya ihtiyacı vardı, ona inanacak birine ihtiyacı vardı. Ruhsal ve fiziksel kusurlarını görmezden gelecek kadar onu önemseyen, sabırlı birine.

Gölge'nin ilerisine doğru bakarken gözleri kurtarılmış bir Avustralya çoban köpeğini gezdiren Cade'e takıldı, aksaması her zamankinden daha belirgindi. Bir süre onu izledi ve onun da kendisine inanan birine ihtiyacı olduğuna dair güçlü bir hisse kapıldı.

BÖLÜM 3

Cade mahkemenin emrettiği doksan günlük değerlendirme için Yargıç Walters'ın karşısındaydı. Yargıç bir kez daha duruşmayı günün sonuna bırakmıştı. Mahkemenin atadığı avukatı Bayan Newman ilçe kâtibinden yargıcın Cade'in dava dosyasına kendi adını yazdığını duymuştu. Cade, yargıcın onunla kişisel olarak ilgileniyor gibi görünmesinden öte bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğu sonra anlaşılacaktı.

“Danışmanlığa ek olarak sizden istenen fizik tedaviye de gittiğinize dair belgeler önümde.”

“Evet, Sayın Yargıç.”

Yargıç başını kaldırdı ve gözlerine baktı. “Fizik tedavinin faydası oldu mu?”

Cade başını salladı ancak sonra mahkeme yazmanı için sözel olarak cevap vermesi gerektiğini hatırladı. “Şüpheliyim.” Seanslar tam bir işkenceydi ve Cade'in tutumu kötüydü. Devam etmesinin tek nedeni yargıcın aksi durumda hapis cezasıyla karşı karşıya kalacağını belirtmiş olmasıydı.

“Benim için yürüyün,” diye talimat verdi yargıç. “Salonun en arkasına kadar gidin ve dönün.”

Cade bir an tereddüt ettikten sonra kendinden istenileni yaptı. Geri döndüğünde yargıç başını iki yana salladı. “Yanıyorsunuz Asker. Aksamanız daha az belirgin.”

“Öyle diyorsanız.”

“Öyle diyorum ve sizin faydası olmadığına inanmanıza rağmen devam etmenizi istiyorum.”

“Evet, Sayın Yargıç.” Cade yargıcın fizik tedaviyi bırakmasına izin vereceğini ummuştu. Her seansta acı çekiyor olmaktan öte hayatını nasıl kazanacağını bilmiyordu. Hem fiziksel hem de psikolojik danışmanlığa ek olarak tamamlaması gereken toplum hizmeti saatleri doğru düzgün bir iş bulmasını neredeyse imkânsızlaştırıyordu. Lisenin karşısındaki yerel bir lastikçi ve tamirhanede ancak temel ihtiyaçlarını karşılamasına yetecek kadar para kazandığı yarı zamanlı bir iş bulmuştu.

“Peki ya danışmanlık?” diye devam etti yargıç. “Bana nasıl gittiğini anlatın.”

“Mahkemenin görevlendirdiği danışmanlık” olayını ilk duyduğunda Cade bunun tam bir vakit kaybı olacağına inanmıştı. Bu fikirden nefret etmişti ve sahte bir doktora ruhunu açmaya niyeti yoktu. Ancak Cade danışmanını sevmişti. Harry Milton beklediği gibi değildi. Cade’e yaraları ya da savaş tecrübeleri hakkında konuşması için baskı yapmamıştı. Cade grup seanslarını da oldukça faydalı bulmuştu. Yine de henüz kendisi bir paylaşımda bulunmamıştı. Duygularını paylaşmadan önce diğerleri hakkında bir fikir edinmesi gerekiyordu. Onların hikâyelerini dinlemek, geri dönmeyi nasıl başardıklarını görmek Cade’in aklını toplamasına yardım ediyordu. Tek başına olmadığım bilmek zihnini rahatlatıyordu. Aylardır uykularına musallat olan kâbusları eskisi kadar sık görmediğini fark etmişti. Grup ona ne denli ihtiyacı olduğunu fark etmediği, tutunacak bir dal vermişti.

“İyi gidiyor Sayın Yargıç.”

Yargıç memnun görünerek başını salladı. “Bunu duyduğuma sevindim Asker. Çok sevindim.”

Davasına gösterdiği ilgi Cade’in ailesinin bu işle bir ilgisi olup olmadığını düşünmesine neden oldu. Bu işe karışıp karışmadıklarını öğrenmesi gerekiyordu. Ceza aldığı duruşma-

dan beri annesiyle görüşmemiş ve konuşmamıştı. Babasına oğullarının ne kadar dibe vurduğunu hemen söylediğinden şüphesi yoktu. Duruşma tarihini nereden öğrendiği hâlâ gizemini koruyordu.

“Gayet iyi gidiyorsun Asker,” diye devam etti yargıç. “Kâtiple doksan gün sonunda bir değerlendirme daha planlayacağım. O zamana kadar çalışmaya devam et.”

“Tamam, Sayın Yargıç.”

Cade mahkeme salonundan çıkıp haftalık seansı için Harry’ye gitmek üzere yola koyuldu. Arabasıyla Montesa-no’daki adliyeden Harry Milton’ın ofisinin bulunduğu Aberdeen’e gitti. Harry de bir gaziydi, Birinci Körfez Savaşı’nda görev yapmıştı. Ellisine yaklaşırken saçlarına düşen aklar ve bira göbeğiyle yaşını göstermeye başlamıştı. Koyu mavi gözleri Orta Doğu’dan beri peşinde olan şeytanlarla verdiği savaşı ortaya koyuyordu. Cade’in Harry’de en çok takdir ettiği özellik ise palavraları Cade’in tanıdığı herkesten çabuk anlıyor olmasıydı. Grup seanslarını rahatlatıyor ve duygularını esprilerle, dikkatleri dağıtarak ya da başka kaçamak bahanelerle saklamak isteyen herkesle yüzleşiyordu. Harry hemen araya giriyor ve gerçek neyse onu söylüyordu. Cade danışmanın insanların ruhunu okuma becerisini şaşırtıcı buluyordu. Kadın ya da erkek kimsenin ne kendisine ne de başkalarına yalan söylemesine izin vermiyordu.

Gazi İşleri Ofisi’ndeki diğer üç danışman için de çalışan karşılama görevlisi, Cade’in geldiğini haber verince Harry odasından çıktı.

“Cade.” Harry onu sıcak bir gülümsemeyle karşılayıp bankoda kahve makinesi olan küçük ofisine yönlendirdi. İlk ziyaretinde tam da beklediği gibi odadaki mobilyaların bir sandalye ve koltuktan ibaret olduğunu görmüştü. Mahkeme emri olmasa Cade arkasını dönüp çıkar giderdi. Şimdiyse

baştaki gibi bakmıyordu. Kalın minderli koltuk rahattı. Harry dekorasyon hakkında pek bir şey bilmiyordu ama yine de odanın davetkâr, huzur verici ve steril bir havası vardı. “Kendine bir kahve yap,” dedi Harry.

Cade kahvesini yaptıktan sonra Harry de kendine bir tane hazırladı.

İkisi de yerlerini aldı. Harry minderli koltuğa, Cade sandalyeye oturdu ve hiç düşünmeden bacak bacak üstüne attı. Yara almış kasma ani bir acı saplanınca bacağını hemen indirdi. Bu içgüdüsel bir hareketti ve sakatlandığından beri bunu yapamıyordu. Yargıç haklıydı, ilerleme kaydediyordu. Bunu ilk kez yapabilmişti, evet, belki kısa süreliğine kaldırmıştı ama ne zamandır ilk kez bir bacağını diğerinin üzerine atmayı başarmıştı.

“Pekâlâ,” dedi Harry şeker eklediği kahvesini karıştırırken, “duruşma nasıl geçti?”

“Sanırım iyiydi. Yargıç Walters beni doksan gün sonra yine görmek istedi.”

Harry bunu beklediğini söylemek istermiş gibi başını salladı.

“Avukatım dosyama onun kendi adını yazdığını düşünüyorum. Bu kadar ilgilenmesi babam ve hukuk firmasıyla alakalı gibi geliyor bana.” Cade ailevi durumundan pek bahsetmemişti. Cade’in isteksizliğini hisseden Harry de detaylar için baskı yapmamıştı. Yine de satır aralarını okuyor gibiydi.

“Tahmin edebileceğin gibi babam ve benim aramız açık.” Mahkemede görmeden önce aynı şeyi annesi için de söyleyebilirdi. Göz göze geldiklerinde annesinin yüzünde kınama ve hayal kırıklığı görmeyi beklemiş ama ikisini de görmemişti. Onun, Harry gibi insanları okuma becerisi yoktu. Sadece annesinin bakışlarında pişmanlık gördüğünü söyleyebilirdi ki bundan bile tam anlamıyla emin değildi.

Harry bacağına diğerinin üstünden indirdi, kupasını kenara koydu ve bir kalem almak için uzandı. “Ailenle en son ne zaman konuştun?”

Cade kanepenin arkasındaki yastıklardan birini aldı ama sonra hemen yerine bıraktı. “Altı yıl oldu... Orduya girmeden önce de pek konuşmadık. En hafif tabiriyle babamın bu kararımı hiç onaylamadığını söyleyebilirim.”

“Belli bir nedeni var mı?”

“Evet. Benim için başka planları vardı.”

“Ve sen de orduyu kaçmak için kullandın.”

“Muhtemelen yaptığım en akıllıca seçim değildi ama doğrusu aynı seçenekler sunulsa aynı yolu seçerdim.”

Harry hiçbir yorumda bulunmadan ya da devam etmesi için baskı yapmadan sadece başını salladı. “İçinin rahat etmesi için Yargıç Walters’ın davanla ilgilenme nedeni hakkında yanıldığını söylemeliyim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ailenin ve mahkemeler üzerindeki muhtemel etkilerinin Yargıç Walters’la hiçbir ilgisi yok.”

Cade bundan ne çıkarması gerektiğinden emin değildi. Ona göre cezasım hafifletmesi için yargıç etki altına alınmıştı. Annesinin mahkeme salonundaki varlığı da bunu kanıtlıyordu.

“Yargıç Walters’ın oğlu Afganistan’da askerlik yapan bir denizciydi. Bambaşka biri olarak geri dönmüştü. Çoğu gazi gibi o da kaybolmuş, aklı karışmıştı. Terhis olduktan altı ay sonra hayatına son verdi.”

Cade’in şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı ki Harry devam etti. “O zamandan beri Yargıç Walters oğlu gibi diğer genç adamlara yardım etmeyi amaç edindi. Dosyam okudu ve duruşma tarihinden çok önce beni aradı.”

“Bana ailemin cezamın hafifletilmesiyle ilgisi olmadığını mı söylüyorsun?”

“Seni temin ederim yok.”

Cade yutkundu, yargıca bambaşka bir gözle bakıyordu. “Bunu öğrendiğim iyi oldu.”

“Normalde bu ayrıntıları paylaşmam, sadece sana ve diğerlerine karşı ilgisinin zarar vermek değil iyilik etmek olduğunu bilmeni istedim. Kendi trajik deneyimlerinden dolayı.”

“Bana anlattığın için minnettarım. Teşekkürler.” Cade kahvesinden bir yudum aldı, aklını toplamak için zamana ihtiyacı vardı.

Harry koltuğunda arkasına yaslandı ve Cade’in verdiği zaman çizelgesiyle ilgili notlarına baktı. “Geçen hafta hayvan barınağında epey zaman geçirdiğini görüyorum.”

Cade bu işi seviyordu. “Toplum hizmeti olarak bunu önerdiğin için mutluyum. Orada vakit geçirmeyi seviyorum.”

“Seveceğini düşünmüştüm.” Kendini tebrik eder gibi gülümsedi.

“Bir köpek sahiplenmeyi isterdim. Ne yazık ki kiraladığım dairede hayvanlara izin verilmiyor.” Cade birkaç sefer barınakta birlikte çalıştığı köpeklerden ayrılmakta zorlanmıştı. Elbette bu saçmalıktı çünkü köpeklerin onun verebileceğinden daha fazlasını verebilecek ailelere ya da kişilere gittiğini biliyordu. Cade’in hayatı karmaşıktı ve nadiren evde oluyordu.

“Gölge nasıl?” diye sordu Harry.

Cade başını kaldırdı. “Gölge’den bahsetmiş miydin?” Harry’ye bu aksi köpekten bahsettiğini hatırlamıyordu.

“Kısaca, birkaç hafta önce.”

Harry’nin olayı buydu. En sıradan yorumun ötesini görebilme, anlamını çıkarabilme yeteneğine sahipti. Cade’in akli önceki sohbetlerine gitti. Hope gönüllü olarak çalışmaya başlayıp Cade’in dikkatini çektikten sonraydı. Cade,

Gölge'nin kafesinden uzak durması yönünde ikaz edilmişti. Herkes bu konuda uyarılmıştı ve sebep mantıklıydı. Köpek kontrol edilemiyordu. Ama Hope dinlememişti. Aksine kafesin önünde yere oturmuş ve kendine özgü sakinleştirici tavrıyla onunla konuşmuştu. Gölge'nin tepkisini izlemek Cade'in ilgisini çekmişti.

“O kadın onu tasmaya alıştırdı.” Bu neredeyse inanılmazdı. Gölge kimsenin elini yalamıyordu. Hâlâ diğer gönüllülere hırlayıp dişlerini gösteriyordu. Yine de konu Hope olduğunda bambaşka bir hayvan oluyordu. Gölge onu kabullenmişti. İlişkilerindeki dönüşümü izlemek büyüleyiciydi.

“O mu?” diye sordu Harry.

Kendi düşüncelerine dalan Cade kaşlarını çatı. “Anladım.”

“Dedin ki, ‘O kadın onu tasmaya alıştırdı.’ O kadın kim?”

“Başka bir gönüllü,” dedi Hope’a olan ilgisini önemsizmiş gibi göstererek.

Cevabı anında Harry'nin dikkatini çekmişti. “Preston’ın onu uyutmak zorunda kalabileceklerinden bahsettiğini söylemiştin.”

“Herkes böyle düşünüyordu.”

“Bu gönüllü hariç.”

Cade başıyla onayladı. Preston’dan Hope’un lisede öğretmen olduğunu öğrenmişti. Kendi lise öğretmenlerinden hiçbiri ona benzemiyordu. Çok çekici, ufak tefek bir kadındı, omuzlarına gelen koyu kestane saçları vardı. Bir ara onun bir ilişkisi olup olmadığını merak etmiş ama sonra bu düşünceyi aklından uzaklaştırmıştı. Bir ilişkiye hazır değildi ve Hope gibi biri onun gibi başarısız biriyle ilgilenmezdi.

Harry, Cade’in söylediğinden fazlası olduğunu tahmin etmiş gibi ona baktı. “Bu gönüllüden biraz bahsetsene.”

Bu istek onu hazırlıksız yakalamıştı, bu yola girmek istemiyordu. “Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu Cade geciktirme taktiği olarak.

Harry çok merak etmiyormuş gibi omuzlarını silkti. “Bilmem. Belli ki sevgi dolu bir kalbi var.”

“Ve sabırlı,” diye ekledi Cade. Onun, aralarında sadece parmaklıklar kalana kadar kafese yavaş yavaş yaklaşmasını izlemişti. Yetersiz beslenmiş köpeğin durumu iyileşirken Hope’un ilgisi ve sevgisi sayesinde saldırganlığı da giderek azalmıştı. Gölge onu bekliyordu. Hope kafes alanına girdiği anda Gölge sanki bir kraliçeyi karşılıyormuş gibi ayağa kalkıyordu.

“Kafesine girmek epeyce cesaret gerektirmiştir.”

Cade onayladı. Preston’ı ikna etmeyi nasıl başardığını bilmiyordu. O sırada barınakta değildi ve detayları duymamıştı. Tek bildiği son ziyaretinde Hope’un avluda Gölge’yi gezdirdiği idi. Elbette tasma kısıydı ve sadece ikisi vardı.

“Evet oldukça cesur,” dedi Cade. Görebildiği kadarıyla Hope fazlasıyla cesurdu.

“Barınaktaki saatlerini artırdığım görüyorum. Bunun nedeni... Şu gönüllünün ismi neydi?”

“Hope,” diye cevap verdi Cade.

İsim Harry’yi gülümsetti. “Hope,” diye tekrarladı. “Belli ki Gölge’ye gelecek için umut veriyor.”

Cade sessizce onayladı.

“Belki sana da veriyordur,” diye ekledi Harry.

* (İng.) umut. (ç.n.)

BÖLÜM 4

Hope ofisinde lise birinci sınıftan Dannie ile oturuyordu, erkek arkadaşından ayrıldığı için ağlayan genç kız hayatının aşkını kaybettiğine inanıyordu. Hope anlayışla ona sarıldı. Dannie gözyaşları kuruduktan sonra gitmek için ayağa kalktı. Onunla birlikte çıkan Hope dışarıda bekleyen Spencer'ı görünce şaşırdı.

“Merhaba Spencer,” dedi, onu gördüğüne hem şaşırmış hem de sevinmişti. “Senin için ne yapabilirim?”

Spencer görüldüğüne pişman olmuş gibi “Bir şey yok,” dedi.

Hope cevabının üzerine kaşlarını kaldırdı. “Ofisime yanlışlıkla uğramadın. Kayıp da olmadın. İçeri gel ve aklında ne var anlat bana.”

Hope, Spencer'a karşı sempati duyuyordu. O gerçekten en sevdiği öğrencisiydi ve bunun başlıca nedeni de birbirlerine benziyor olmalarıydı. Hope da çok zekiydi, notları tam burs kazanmasına ve çift ana dal yapmasına yetecek kadar yüksekti. Spencer'ın sınıf arkadaşları onu süper-inek olarak etiketlemişti. Elbette arkadaşları vardı ama onlar da Spencer gibi atletik ya da popüler olmayan çocuklardı. Yemekhane- de birlikte takılıyorlar ve genellikle kızlar tarafından fark edilmiyorlardı.

Ofise girerken Spencer'ın adımları isteksizdi. Kapıyı kapamadan önce kimsenin görmediğinden emin olmak istermiş gibi omzunun üstünden koridora baktı.

“Bana aklından ne geçtiğini söyle,” diyerek onu konuşması için teşvik etti Hope.

“Pek bir şey yok,” deyip göz teması kurmaktan kaçınarak omuz silkti.

“Konuşmak istediğin bir şey olduğundan eminim. Bunun için buradayım Spencer. Bana anlattıkların aramızda kalacak, o yüzden çekinme.”

Spencer ona güvenebileceğinden emin değilmiş gibi baktı.

“Tüm derslerin iyi gidiyor,” diyerek konuya girdi Hope.

“Evet.”

“O halde seni rahatsız eden her neyse notlarınla ilgili değil.”

“Hayır.”

Hope onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordu. Spencer’ı ofisine neyin getirdiğini tahmin edebiliyordu. Bu yüzden doğrudan konuya girdi. “Bunun Callie Rhodes ile ilgisi var mı?”

Spencer bir anda başını kaldırdı, Hope’un aklını okuyabilmiş olmasına şaşırmıştı.

“Sınıfta Callie’ye nasıl baktığımı fark ettim,” dedi sesini yumuşatarak; Spencer’ın onu anladığını bilmesini istiyordu.

“Eskiden iyi arkadaştık,” dedi Spencer telaşla. “Ama Callie değişti ve artık bana ayıracak vakti yok...”

“Birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorsunuz?”

Spencer başını salladı. “Ailelerimiz iyi arkadaşlar, hepimiz öyleydik. Spora başlamadan önce Ben’le birlikte takıldık.”

“Bu ne zamandı?”

“Ortaokulda. Ben atletik biri ve bu harika. Demek istediğim onun için mutluyum ama futbol oynamaya ve koşuya başladığından beri çok fazla takılmıyorduk ve şimdi tamamen koptuk. Callie’yle de hep arkadaştık ama aynı zamanlarda onunla da koptuk.”

“Bildiğim kadarıyla Callie ve Ben ikiz.”

“Evet, ikizler.”

Hope, Callie ve Ben’in de o ve Hunter kadar yakın olup olmadıklarını merak ediyordu. Onlar birbirlerine hep güvenmişlerdi. İkizini kaybetmenin acısı üstüne çökerken boğazına oturan yumrudan kurtulmaya çalıştı.

“Artık lisedeyiz, ailelerimiz hâlâ görüşüyor ama biz çocuklar dahil olmuyoruz,” diye devam etti Spencer.

Hope verdiği tepki fark edilmediği için minnettardı.

“Callie benimle konuşuyor, Ben de konuşuyor ama eskisi gibi değil.”

İnsanlar ve zaman değişirdi. Hope arkadaşlıklarda dönemler olduğunu yıllar içinde öğrenmişti. Üniversitede en yakın arkadaşı Tonya Harrison’dı. UC Davis’ten mezun olduktan sonra Tonya evlenmiş, o ve kocası Justin, Teksas’a taşınmışlardı. Hope ve Tonya hâlâ Facebook ve mesajlar aracılığıyla haberleşiyorlardı. Ama aynı şey değildi.

“İlişkiler değişir, anlıyorum,” dedi Hope Spencer’a. “Ama bu bitmeleri gerektiği anlamına gelmez.”

“Ben arkadaşlıktan fazlasını istiyorum Bayan Goodwin. Mezuniyet balosuna onunla gitmek istiyorum.” Bunu söylerken sanki uzun süredir sakladığı bir sırdan kurtulmuş gibi omuzları çöktü.

“Anlıyorum.” Gerçekten anlıyordu.

“Okuldaki en popüler kızlardan biri olduğunu biliyorum.” Spencer’ın gözleri aklına başka bir şey gelmiş gibi aydınlandı. “Sizce Callie onun için ne hissettiğimin farkında mı?” diye sordu, kocaman açtığı gözlerinde hem korku hem umut vardı.

Hope, onu gayet iyi anlıyordu. Spencer’ın ona olan hislerini Callie’nin bilmesini istiyor ama aynı zamanda biliyor olmasına rağmen duygularını incitmektense görmezden gelmeyi tercih ediyor olmasından korkuyordu.

“Bilmiyorum.” Hope fark etmişti ama Callie’nin farkında olup olmadığından emin değildi.

“Sürekli onu düşünüyorum. Biliyorum, biliyorum hiç faydası yok. Callie asla benimle çıkmaz. Ama yine arkadaş olabilesek sonunda benimle çıkmak isteyebilirdi diye düşünüyorum. Mezuniyet balosuna birlikte gidelim mi diye sormayı deli gibi istiyorum.”

Hope ona yardım etmeyi Spencer’ın tahmin edebileceğinden çok istiyordu. Callie ya da herhangi bir kıza verebileceği çok şey vardı. Hope’un, onun seçimini onaylamak ya da onaylamamak gibi bir durumu yoktu. Callie’yi, öyle ya da böyle yap diyecek kadar tanımıyordu. Diğer yandan Spencer’ın Callie’yi sadece güzel bir kız olarak görmesi hayal kırıklığına uğramasına neden olmuştu.

“Neden küçük bir şeyle başlamıyorsun? Onu arasana.”

“Bir sebebim yok,” dedi Spencer.

“Bir tane bul.”

Spencer sanki bunu düşünmüş gibi kaşlarını çattı. “Sohbet ya da havadan sudan konuşma konusunda iyi değilim. Muhtemelen tarihteki en kısa telefon konuşması olurdu. Düşündüm ki bilirsiniz, eğer daha sık görüşebilirsek...”

“Yani Bilgisayar Bilimine Giriş dersini almanın nedeni Callie.” Spencer’ı tanıyan herkes bilgisayar becerilerinin derste öğrenebileceği her şeyden çok daha ileri seviyede olduğunu biliyordu.

Spencer öğretmenin sözlerini inkâr ya da kabul etmedi.

“Spencer, Callie’nin dikkatini çekmenin başka yolları da var.”

Koltukta öne doğru eğildi. “Tavsiyelere açığım.”

“Sana verebileceğim bir tavsiye yok. Bu senin bulman gereken bir şey. Senin kadar zeki birinin bunu yapacak bir yol bulacağına inanıyorum.”

Spencer ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Derslerde yüksek not alma konusunda zekiyim ama iş kızlara gelince her seferinde başarısız oluyorum. Hiçbir okul dansına gitmedim. Bu benim son şansım olabilir.”

“Kaç kıza sordun?”

Omuz silkti ki bu yeterince açık bir cevaptı.

“Kimseye sormadın, değil mi?”

Spencer, derin, öfkeli bir nefes verdi. “Neden deneyeyim ki? Hepsinin beni geri çevireceğini biliyorum. Reddedilmeye katlanabileceğimi sanmıyorum.”

“Ah Spencer, okul danslarından birine seninle gitme fikrine atlayacak kaç kız olduğunu hayal edebiliyorum.”

İfadesinden ona inanmadığı belli oluyordu.

“Mezuniyet balosu iki hafta sonra,” diye hatırlattı Spencer’a. “O dansa gitmelisin Spencer. Gitmezsen pişman olacaksın.”

Hope daha birkaç isim önerme fırsatı bulamadan, “O dansa götürmeyi istediğim tek kız Callie,” dedi ısrarla.

“O zaman ona sor.”

Bu fikri düşünüyormuş gibi durdu. Hope, Spencer’ın zihninde olasılıkları değerlendirdiğini görebiliyordu. Derken yenilgiyi kabul etmiş gibi omuzları çöktü. “Muhtemelen Scott ile gitmeyi çoktan kabul etmiştir.”

Hope da bunu düşünmüştü ama cesaretini kırmamak için kendine saklamıştı. “Sormadan bilemezsin.”

“Eğer baloya benimle gelmesini istersem Callie onun için ne hissettiğini anlayacak.”

“İstedığın de bu değil mi zaten?”

“Hayır,” dedi sonra hemen fikrini değiştirdi. “Şey, belki.”

“Ne olacağı sana bağlı.”

“Bunu düşüneceğim,” dedi Spencer.

Spencer bütün hafta sonu Bayan Goodwin ile yaptığı konuşmayı düşündü. Callie'ye mezuniyet balosuna birlikte gitmeyi sorduğunu ve onun kabul ettiğini düşünmek hem ürkütücü hem de sevindiriciydi. Bir an için, çok kısa süreliğine de olsa Bayan Goodwin'in haklı olduğunu ve Callie'ye sorması gerektiğini söyledi kendi kendine.

Bayan Goodwin'le paylaşmadığı ve aklını kurcalayan bir şey vardı. Callie ve Scott'ın okul otoparkında kavga edip ayrıldıklarına dair bir söylenti duymuştu. Bir sürü kişi birbirlerine bağırdıklarına tanık olmuştu. Ama bir iki gün sonra yine sıkı fıkı olmuşlardı. Maalesef durum buydu.

İyimser olmak için çaba gösterse bile Callie'nin onunla gideceğini düşünmenin aptallık olacağını fark etti. Pazartesi sabahı geldiğinde bu fikri tamamıyla elemişti. Kendini tüm okulun önünde küçük düşürmesine gerek yoktu. Eğer Callie'ye sorar ve geri çevrilirse reddedildiği haberinin Oceanside Lisesi'nin koridorlarında yankılanacağından emindi.

Spencer'ın olacağını düşündüğü son şey Callie'nin onun yanına gelmesiydi.

Pazartesi dersler bittikten sonra Spencer okul otoparkına doğru yürüyordu. O ve babası, babasının ordudan ayrıldıktan sonra aldığı 1965 model Dodge Dart üzerinde çalışmışlardı. Babası o arabayı çok seviyordu ve el ele verip arabayı yeniden çalışır hâle getirdiklerinde Spencer'ın bir arabası olmuştu.

“Spencer.”

Sesi tanıdı, arkasını dönünce Callie'nin kararlı adımlarla ona doğru yürüdüğünü gördü.

Gözleri ıslı ıslıdı, güneş üstünde öyle parlıyordu ki Spencer kızın başının üstünde bir hale olduğuna inanacaktı.

“Seni yakaladığıma sevindim.” Sanki her gün konuşuyorlarmış, sanki eskisi gibi yakınlarmış gibi gülümsedi. “Nasılsın?”

“İyiyim.”

Kalbi deli gibi atsa da gülümsemeyi başardı. “Scott’la ayrıldığınızı duydum. Üzüldüm.”

“Sorun yok, arkadaş kalacağız,” dedi Callie kaşlarını çatarak.

“Yeniden barışma ihtimali var mı?”

“Benim açımdan yok ama Scott mesajı almamış gibi görünüyor, gerçi bu benim değil onun sorunu.”

Bu haber havalara zıplamak istemesine neden olsa da anlayışla gülümsemeyi başardı.

“Bu babanla birlikte üzerinde çalıştığınız araba mı?” diye sordu Spencer’in arkasında duran Dart’a bakarak.

Bunu biliyor olması Spencer’ı şaşırtmıştı. Ama sonra kendi babasının onun babasına bahsetmiş olduğunu düşündü.

Başını olumlu anlamda sallamak için tüm gücünü kullandı.

“Müthiş.”

“Teşekkürler.” Spencer ona babasıyla motoru tamir etmek için geçirdikleri saatleri anlatmak istedi. Bu süreçte içten yanmalı bir motor hakkında bir sürü şey öğrenmişti. Daha da önemlisi babasıyla ilişkisi yeni bir derinlik kazanmıştı. Babası kaputa eğilirken kendi çocukluğundan ve gençliğinden bahsetmişti. Spencer’in daha önce hiç duymadığı hikâyeler anlatmıştı. Hatta ordudaki tecrübelerinden uzun uzadıya bahsetmiş, orduda geçirdiği üç yılın onu bugün olduğu olgun adama dönüştürdüğünü söylemişti.

Elbette Spencer bunların hiçbirini Callie’ye söylemedi, tek yapabildiği şey ona bakmaktı.

“Birkaç dakikan var mı?” diye sordu Callie.

Spencer sesinin titreyip onu utandırması riskini almayıp başını sallayarak onayladı.

“Harika. Uzun süre oldu ve arayı kapatmamız gerektiğini düşündüm.”

Callie saçlarını kulağının arkasına attı. Onu tanıyan Spencer bunun Callie'nin gerginken yaptığı bir hareket olduğunu biliyordu. Sadece onun yanında neden gerildiğini anlayamamıştı.

“Evet, tabii.” Onunla arayı kapatmak mı istiyordu? Bu sözler ona, Callie'nin bir iyiliğe ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi Callie.

“Tamam.”

“Tamam mı? Daha ne istediğimi bile bilmiyorsun.”

“Neye ihtiyacın varsa Callie. Bana güvenebileceğini biliyorsun.”

Callie gülümsedi. “Bilgisayar konusunda etkileyici becerilerin olduğunu biliyorum.”

Spencer ve arkadaşları bu konuda iyiydi. Gerçekten iyidiler. Birbirlerini ikna edip sadece yapabileceklerini kanıtlamak için birkaç siber güvenlik sistemini kırmışlardı. Ancak hiçbirisi bununla böbürlenmemişti aksi hâlde başları ciddi belaya girebilirdi.

“Kim söyledi?” Becerileri ve bunu kötüye kullandıklarıyla ilgili söylentinin duyulduğundan endişelenmişti.

Callie hemen cevap vermedi. “Aslında kimse söylemedi. Sadece ben ne kadar zeki olduğunu biliyorum.”

Spencer, bu konuyu Callie'ye Bayan Goodwin'in açıp açmadığını merak etti. “Sana ders vermemi mi istiyorsun?” Callie onur listesindeydi yani konu bu olamazdı.

“Pek değil... Bundan daha fazlası.”

“Neden daha fazlası?”

“Ben... Şimdilik ne olduğunu söylememeyi tercih ederim.”

Sohbet her geçen dakika daha da tuhaf bir hâl alıyordu: Konu her neyse ciddi olmalıydı.

“İtiraf edeyim kafam karıştı,” dedi havalı bir şekilde - sanki havalı nasıl olunur biliyormuş gibi. İşin aslı Spencer havalı bir çocuk değildi.

Tereddüt etmesi Callie’yi şaşırtmış gibiydi. “Son zamanlarda pek sık görüşmediğimizi biliyorum,” dedi özür diler gibi.

“Nasıl olduğunu biliyorum. Peki neye ihtiyacın var?” diye sordu ne olursa olsun yapmaya istekli bir şekilde.

“Bunu karşılıksız yapmanı istemeyeceğim. Sana ödeme yapacağım.”

“Ödeme mi?”

“Mantık dahilinde ne istersen. Demek istediğim biraz para biriktirdim. Önemli olmasa istemezdim.”

Spencer onun sesinin bu kadar çaresiz çıkmasına neden olan sorunun ne olduğunu merak etti. “Senin paranı istemiyorum Callie.”

“Pekâlâ,” dedi Callie, yüzü gerilmişti. “Biz arkadaşız ama bunu karşılıksız yapmanı beklemiyorum.”

“Riskli bir şey mi?”

Callie alt dudaklarını ısırıp bakışlarını yere indirdi. “Belki. Emin değilim. Bu yüzden karşılığında ben de bir şey yapmalıyım gibi hissediyorum.”

Callie ona bakıp bekledi. Umutla. Hevesle.

“İstediğim tek bir şey var.”

“Söyle.”

“Mezuniyet balosuna benimle gelmeni istiyorum.”

Callie’nin gözleri bu rica, dengesini bozmuş gibi kocaman açıldı. “Baloya beni mi götürmek istiyorsun? Sevgili gibi mi?”

Spencer başıyla onayladı, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki sanki göğüs kafesine vuruyordu.

“Ben... Sanırım bu adil bir takas.”

Spencer elini uzattı. “O zaman anlaştık.”

“Evet,” diyen Callie’nin ses tonu pek mutlu olmadığını belli ediyordu. Çaresiz olduğu için kabul etmişti ama hoşuna gitmemişti.

Yine de Spencer’ın rüyası gerçek oluyordu. Mezuniyet balosuna Callie Rhodes ile gidecekti.

BÖLÜM 5

Cade geldiğinde Hope barınakta değildi. Duruşması, özel ve grup seansları ile işi yüzünden Cade birkaç gündür barınağa uğrayamıyordu. Ancak bu Hope'u düşünmesine engel olmamıştı. En tuhaf anlarda birden aklına geliyordu.

Perşembe günü işe giderken onu, yerel bir kafe olan Bean There'de Willa ile sohbet ederken görmüştü. Ona bakarken az kalsın bir dur işaretini geçecekti, neyse ki kavşağa tam girmemişken durmuştu. Ceza yemediği için minnettardı. Bu, Yargıç Walters'ın hiç hoşuna gitmezdi.

Barınağa geldikten sonra Cade, Hope'u beklemeye başladı. Geç kalmak ona göre değildi. Kafesindeki Gölge de tıpkı Cade gibi kapı her açıldığında umutla bakıyordu. Kendini köpeğe yakın hisseden Cade yabancı köpeğe doğru yürüdü ve Gölge'nin hemen hırlamamasına ve dişlerini göstermemesine şaşırdı.

"Yakında burada olacak," dedi, bu sözleri Gölge'yi mi yoksa kendini mi rahatlatmak için söylediğinden emin değildi. Hope çoğu zaman Cade ile aynı saatlerde barınakta oluyordu. Her ne kadar nadiren konuşsalar da Cade geliş saatlerini onunkiyle aynı zamana denk getirmeye başlamıştı. Böylece genellikle kayıt defterine birlikte imza atıyorlardı.

Bir saat geçti ama Hope gelmedi. Merakına yenik düşen Cade ofisinin dışındaki bankoda duran Preston ile konuşmak için bir bahane buldu.

"Taffy ve Violet bu hafta mı sahiplendirildi?" diye sordu cevabı biliyor olmasına rağmen.

“Evet ve beş tanesi daha bugün evlerine gidecek,” diye mırıldandı Preston dikkati imza attığı evraklardayken.

“Hope’u etrafta görmedim,” dedi Cade sesini ilgisiz göstermeye çalışarak. “Yoğun bir gün olacak ve bir gönüllü eksik.”

Preston başını kaldırdı, rahatsız edici bir süre boyunca Cade’i inceledikten sonra yüzüne bilmiş bir gülümseme yerleşti.

“Hope bu sabah erkenden arayıp gelemeyeceğini söyledi. İyi hissetmiyormuş. Lisede grip salgını varmış, o da hastalandığını düşünüyor. Sesi oldukça kötü geliyordu.”

“Evet, kasabayı gribin sardığını duydum.” Yakın zamanda kendisi de grip olmuştu. Kısa süreliydi, kırk sekiz saat sürmüştü. Ancak uzun süredir bu kadar halsiz hissetmemişti, hastalık onu yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi güçsüz bırakmıştı.

“Hope’la arkadaş olduğunuzu bilmiyordum,” dedi Preston hâlinden memnun görünerek.

“Öyle sayılmayız,” dedi Cade aceleyle barınak müdürünü bilgilendirmek için. “Dediğim gibi bir gönüllü eksikimiz var ve yoğun bir gün olacak.” Beş sahiplendirme onlara nefes alacak zaman bırakmayacaktı.

“Hope özel biri,” diye ekledi Preston. “Bence güzel olur. O iyi biri.”

Cade kendini derin bir çıkmaza sokmaktan korktu ve açıklama gereği hissetti. “Dinle, Hope’la ilgilenmiyorum ya da ilgilenmeyi planlamıyorum. Yoğun bir gün ve Gölge için üzüldüm. Sürekli onu bekliyor.”

Preston onu incelemeye devam etti, sonra durduk yere ekledi, “Kulübeyi Mellie ve benden kiraladığını biliyorsun, değil mi?”

“Hayır. Bunu söyleme gereğini neden duyduğunu da bilmiyorum.”

Preston'ın gülümsemesi geri döndü. "Uğrayıp ona bakmak isteyebileceğini düşündüm."

"Bunu neden yapayım?" Hope'la ilgilenmesine imkân yoktu. En azından kendine söyleyip durduğu buydu.

Preston'ın dudakları gülmesini bastırmak ister gibi titredi. "Neden olmasın? Sen sağlıklı, genç bir erkeksin, o da güzel bir kadın. Ve gördüğüm kadarıyla çok ortak noktanız var."

Cade bu yoruma sinirlendi. "Bizim hiç ortak noktamız yok," dedi ısrarla. Preston'ı rahatsız ettiğine pişman olmuştu. Barınak müdürü sorularının nedenini rahatlıkla anlayabilecek kapasitede biriydi.

"O kadar emin olma," diye ekledi Preston ve Cade telaşla uzaklaşırken evrak işlerine geri döndü. "Bana sorarsan ikiniz iyi anlaşırırsınız. İkiniz de kasabada yenisiniz ve ikinizin de burada konuşacak bir akrabası yok..."

Cade aceleyle köpeklerin tutulduğu alana geri dönerken sözlerin geri kalanını dinlemedi. Ofisle kafeslerin arasındaki kapı kapandığı için minnettardı. Bir an için Preston'ın güldüğünü duyduğunu düşündü.

Cade yeni gelenlerin yanma giderken düşünceleri istemeden de olsa Hope'a kaydı. Ailesinden kimse yoktu. Bu, hasta olduğunda yardım için arayacak kimsesi olmadığı anlamına geliyordu. Elbette Cade gönüllü değildi. Yardımsever biri olmaya ve kulübeye uğramaya karar verse bile bu yapmak istemediği bir şeydi. Ayrıca bu, Hope'a yanlış bir izlenim verebilirdi. Uğramasına gereğinden fazla anlam yükleyebilir ve bunun öngörülemeyen sonuçları olabilirdi. Hem zaten endişelenmesine gerek yoktu. Mellie ve Preston vardı. Hope'un bir şeye ihtiyacı olursa Younglardan birinin seve seve yardım edeceğini biliyordu.

Öğleden sonra Gölge, Hope'un gelmeyeceğini kabullenmiş gibiydi. Köpeğin tüm davranışları değişmişti. Kötü muameleye maruz kalmış gibi kulübede sırtını döndü, bu yüzden kimse yüzünü göremiyordu. Başını üst üste koyduğu patilerine yaslayıp etrafında olan bitene kayıtsız bir şekilde yattı.

Cade, Gölge'nin ona güvenebileceğini hissetse kafese girip köpeğe ihtiyacı olan ilgiyi gösterirdi. Hope ve Gölge'nin ne kadar yakın olduğunu bildiğinden Gölge'den onun yokluğuyla nasıl başa çıktığını öğrenmeyi isteyebilirdi. Gölge'yi rahatlatabilmesinin bir yolu olmasını isterdi.

Cade kendine bile açıklayamasa da aynı kayıp duygusunu ve hayal kırıklığını hissediyordu. Barmakta olduğu bunca süre boyunca Hope ile birkaç cümleden fazla konuşmamıştı. Açıkça onu görmezden gelmişti. Daha ilk tanıştıkları anda yalnız kalmayı tercih ettiğini ona anlatmıştı. O zamandan beri Hope da onunla fazla konuşmamıştı. Zaten Cade'in istediği de buydu.

Hope söz konusu olduğunda dikkatini çeken şey Gölge ile ilgilenme şekliydi. Onunla çalışmaya başladığından beri köpekteki değişimin herkes farkındaydı. Gölge'ye gösterdiği sevgisi ve adanmışlığı Cade'i derinden etkilemişti. Onun kadar sabırlı birine pek rastlamamıştı.

Barmakta dolaşan dedikodulardan Hope'un Gölge'yi sahiplenmeyi planladığını öğrenmişti. Okuldan sonra her gün onunla çalıştığını biliyordu. Çabası meyvesini vermişti. Gölge şaşırtıcı bir ilerleme kaydetmişti. Diğerlerine karşı hâlâ güven sorunu yaşıyor olsa da artık eskisi kadar saldırgan değildi.

Cade barınaktan çıkmadan önce Gölge'nin kafesine yaklaştı. "Üzülme," dedi köpeğe. "Hope iyileşir iyileşmez dönecek."

Gölge tam da Cade'in beklediği gibi onu görmezden geldi.

Kapıdan çıkarken Preston onu durdurdu. "Söylediğimi düşündün mü?" diye sordu Cade'e.

"Bir sürü şey söyledin," diye karşılık verdi Cade kasten anlamazlıktan gelerek.

"Hope hakkında söylediyimi."

Cade elini salladı ve binanın arkasında gönüllülere tahsis edilen park yerine doğru yürüdü.

Arabasıyla kasabaya doğru giderken eczanenin önünden geçti ve düşünmeden o tarafa döndü. Kendisi griple savaşıırken belirtileri hafifletmesine yardım eden reçetesiz ilaçları hatırladı.

En az beş dakika arabanın içinde oturup yapmak üzere olduğu şeyin akıllıca olup olmadığını düşündü. Hope'a ilaç almayı istemesine neden olan şeylerden biri de ona Gölge'den bahsetme fırsatı bulacak olmasıydı.

Analizini yapmak istemediği sebeplerle önemseydiği ve Hope'a yanlış bir izlenim vermekten korktuğu için kendine kızdı. Yine de kendini faydalı olacağını düşündüğü birkaç şey alıp kulübeye doğru sürerken buldu.

Preston'ın henüz eve gelmediğini görünce rahatladı. Bu, Preston'ın yapacağından emin olduğu esprilerle uğraşmadan girip çıkabileceği anlamına geliyordu. Veranda basamaklarından çıkarken bir taraftaki korkulukların gevşek olduğunu fark etti. Hope'un ev sahibi olarak Preston'ın tamir etmesi gerekiyordu. Sağlamlığını test ettikten sonra bir an Preston'a bahsetmeyi düşündü ama o zaman onun kulübeye geldiğini anlayacağını düşünüp vazgeçti.

Kapının önünde durup Hope'un uyuyor olabileceğini düşünerek yavaşça kapıyı tıklattı. Eğer durum buysa o zaman ilaçları verandaya bırakıp gidecekti.

Ama birkaç saniye sonra kapı gıcırdayarak aralandı. Hope onu görünce kapıyı ardına kadar açtı. Üzerinde bol bir tişört ve yoga pantolonu vardı. Perişan görünüyordu. Burnu kızarmıştı, saç tutamları yüzünün önüne dökülmüş-rü ve rengi soluktu. Yine de hiçbir hastalık onun güzelliğini gizleyemezdi.

“Cade?” Orada olduğu için Cade ne kadar şaşkınsa Hope da onu gördüğüne o kadar şaşırmıştı. Hiç gelmemeliydi.

“Al.” Cade poşeti ona uzattı. “Ben hastalandığımda fay-dası oldu.”

Hope paketi alırken mendille burnunu sildi. Hem şaşkın hem de ne diyeceğini bilmiyor gibiydi. “Ah... Teşekkürler.”

“Rica ederim.” Cade arkasını dönüp basamakları inerken ziyaretinin diğer nedenini hatırladı. “Gölge yokluğunda idare etti ama seni özlediği belli oluyordu.”

Hope gözlerini kırptı, son derece üzgün görünüyordu. “Ben de onu çok özledim ve herkesi...”

Bir an önce gitmek isteyen Cade ellerini cebine sokup başını salladı.

“Seni içeri davet ederdim ama sana da bulaştırmak istemem.”

“Davet beklemiyorum.” Amacının ne olduğunu şüpheye yer bırakmadan netleştirmek istedi.

“Biliyorum... Teşekkürler Cade. Çok düşüncelisin.”

“Önemi yok.” Hızla arabasına gitti, Preston gelmeden uzaklaşmak istiyordu. Onun bu ziyaretten haberinin olması en iyisiydi. Bundan Harry’ye de bahsetmeyecekti.

Hope kapıyı kapadığı anda telefonu çaldı. Ekrana bakınca arayanın Mellie olduğunu gördü.

Hope son iki gündür kamp kurduğu kanepeye otururken

“Selam,” dedi. Yastığı ve büyükannesinin üniversiteye giderken diktiği yorganı da yanındaydı.

“Az önce giden genç adamın adı Cade miydi?” diye soran Mellie’nin sesi biraz sinirli geliyordu.

“Evet. Barınakta çalışan bir gönüllü.” Yine akmaya başlayan burnunu silmek için durdu.

“Kim olduğunu biliyorum,” dedi Mellie, sesi şimdi biraz daha sinirliydi.

Mellie sormamış olsa da Hope nedenini belirtmek istedi. “Bana...” Beyaz kâğıt poşeti henüz açmadığı için tereddüt etti. İçine bakıp küçük kutuyu çıkardı. “Grip ilacı getirmiş,” dedi “ve meyve suyuyla konserve tavuk çorbası.”

Mellie, Hope’un anlamını çözemediği bir homurtu çıkardı.

“Preston kendimi iyi hissetmediğimden bahsetmiş olmalı,” dedi Hope.

“Preston bunu yapmamalıydı.” Mellie kocasına kızmış gibiydi. “Ona burnunu sokmamasını söyledim ve bana söz verdi.”

“Burnunu sokmak mı?” diye tekrarladı Hope.

“Kocam,” dedi Mellie uzun uzun iç çekerek. “Dışarıdan pek anlaşılmaz ama çok romantiktir. Sen ve Cade’in tatlı bir çift olacağınızı düşünüyor.”

Hope tam o anda hapşırmasa kahkaha atacaktı. O ve Cade mi? Bu çok gülünçtü. “Preston yanılıyor,” dedi yeniden konuşabilmeyi başardığında. “Cade benimle doğru düzgün tek kelime etmiyor.”

“Evet, ben de öyle duydum. Kimseyle pek konuşmuyor. Ama Preston’a sorarsan Cade seni izliyormuş.”

Barınaktaki işlerinin üstüne bir de ekstradan Gölge’nin eğitimini üstlenen Hope bunu fark etmemişti.

“Preston’ı bu işe karışmaması konusunda uyardım.”

“Niyetinin kötü olmadığından eminim.”

“Umurumda değil. Söz sözdür.”

“Anlıyorum.” Hope başka ne diyeceğini bilememişti.

“Dahası,” dedi Mellie iç çekerek “Cade güvenilir biri mi bilmiyorum.”

Bu Hope’un merakım uyandırmıştı. “Neden böyle dedin?”

Mellie sanki gereğinden fazlasını söylemiş gibi duraksadı. “Preston, Gazi İşleri danışmanı Harry Milton ile görüşüyor. Cade’in toplum hizmetini barınakta yapmasını o tavsiye etmiş.”

“Toplum hizmeti mi?”

“Suçu ne bilmiyorum,” diye ekledi hemen Mellie. “Cezası toplum hizmeti olduğuna göre cinayet olamaz. Söylemek benim üstüme vazife değildi ve özür dilerim. Bunu yapmaya hiç hakkı olmadığı hâlde karıştığı için Preston’ı suçluyorum.”

“Ben...”

“Kocam adına özür dilerim,” diye ekledi Mellie. “Çizgiyi aştığını anladığından emin olacağım. Cade’in tehlikeli olmadığından eminim. Seni üzdüysem özür dilerim.”

“Üzmedin.”

Arkadan bir bebek ağlaması duyuldu ve Mellie hemen bunu bahane edip telefonu kapattı.

Hope telefonunu kenara bırakıp kanepeye uzandı. Tüm öğleden sonrayı bir Netflix dizisi seyrederek geçirmişti. Mellie ile yaptığı konuşmanın ardından diziye ilgisi kaybolmuştu. Başı dönüyordu ve birkaç dakika öncesine kadar onu sürükleyen olay örgüsü artık ilgisini çekmiyordu.

Bunun yerine düşünceleri Cade’e ve beklenmedik ziyaretine kaydı. Barınakta hayvanlara yardım etme arzusuyla çalışmadığını öğrenmek şok etkisi yapmıştı. Bilinmeyen bir

suç nedeniyle mahkemenin emrettiği saatleri doldurmak için çalışıyordu. Hope durup düşündü. Bu, aynı zamanda onun tutumunu ve davranışlarını da açıklıyordu.

Barınakta geçirdiği saatler kendi seçimi olmasa da hayvanlara ilgisinde samimi gibiydi. Cade'in kaybolmuş ya da terk edilmiş köpekler için gereğinden fazlasını yaptığına sayamayacağı kadar çok kez tanıklık etmişti.

Yasaların kötü tarafında yer alacak ne yaptığını bilmesede öğrendikleri Hope'un canını çok sıkılamıştı. Bir köpeğin çoğu insandan daha iyi karakter analizi yapabildiğini tecrübelerinden biliyordu.

Ona göre Cade kendini kanıtlamıştı.

BÖLÜM 6

Hope griple savaşın ardından okula dönmüştü. Döner dönmez de Spencer'la ilgili bir şey olduğunu hemen anladı. Onunla geçirdiği iki ders boyunca Spencer'ı ona bakıp gülümserken yakalamıştı. Öte yandan dans grubunun lideri Callie'ye baktığında onun Spencer'a karşı oldukça ilgisiz olduğunu gördü. Yine de bir şeyler olduğundan emindi.

Dersler bittikten sonra danışmanlık ofisine doğru giderken Spencer'ın peşinden geldiğini fark etti.

Kapıya vardıkları anda Spencer, "Yaptım!" dedi. Gözleri heyecanla parlıyordu. "Callie'den mezuniyet balosuna benimle gelmesini istedim."

"Ve Callie kabul etti mi?"

"Evet." Spencer'ın sevinçten havalara uçtuğu belliydi. "En çılgınca olan ne biliyor musunuz?" diye sordu, açıklama yapmaya o kadar hevesliydi ki Hope'un cevap vermesini bekleyemedi. "Bana gelen Callie oldu."

"Callie ne yaptı?" Hope şaşkınlığını saklamayı başaramamıştı.

"Yardım etmemi istediği bir bilgisayar sorunu var. Kader gibi. Benimle gurur duyardınız. Sizinle konuştuktan sonra Callie ile çıkmamız belki de imkânsız değildir diye düşünüp durdum ve sonra fırsat ayağıma geldi."

Hope, Spencer'ın kalbini kırmayacağına dair Callie'ye güvenemiyordu.

“Bir anlaşma yaptık. Callie’nin yardımına ihtiyacı vardı ve bana ödeme yapmayı teklif etti. Onun parasını istemiyordum ama mezuniyet balosuna benimle gelirse seve seve yardım edebileceğimi söyledim.”

“O da kabul mü etti?” Belli ki etmişti ama Hope’un hâlâ şüpheleri vardı.

“Pek hevesli olmadığı belliydi ama anlaşma anlaşmadır. Scott’tan ayrılmış, bu da mükemmel bir fırsat gibi göründü.”

Ah Tanrım. Hope, Spencer’in anlattığından fazlası olduğuna dair kötü bir hisse kapıldı. Verebilecek iyi bir cevap ararken avuçlarını birbirine sürttü. Callie Spencer’ı kullanıyordu ve kesin olan bir şey varsa o da istediğini aldıktan sonra onu bir çöp gibi kenara atacaktı. Ancak bu düşüncelerini Spencer ile paylaşamazdı.

“Peki ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Spencer, belli ki bir tebrik bekliyordu. Hope’un, risk aldığı için onunla gurur duyduğunu söylemesini umuyordu.

“Buna kafayı kullanmak denir,” dedi Hope, sesinin memnun çıkması için elinden geleni yaparak.

Ancak şüpheleri çok kuvvetli olduğundan sormadan edemedi. “Callie’nin tam olarak nasıl bir yardıma ihtiyacı varmış?”

Bu soruyla Spencer’in gülümsemesi soldu. Vücut dilinden anlatmaya istekli olmadığı görülüyordu.

“Önemli bir şey değil, onun yapamayacağı birkaç arka yüz kodlaması... Büyük bir şey değil.”

Hope ona pek inanmamıştı. “Hepsinin bu olduğundan emin misin?”

“Evet.” Spencer, konuyu değiştirmek ister gibi durdu. “Onu babamla tamir ettiğimiz arabayla alacağım. Bir klasik.”

Hope, Scott’ın yeni model BMW marka arabası dururken Callie’nin bu arabayı begeneceğinden kuşkuluydu. Bir kez

daha hayallerini yıkmamak için direndi. Spencer'ın bunu duymak istediğini sanmıyordu ve çizgiyi aşmamak için dikkatli olmak istiyordu.

“Sevineceğinizi düşündüm. Yani bilirsiniz... Beni cesaretlendiren sizdiniz.”

“Senin adına sevindim,” dedi Hope sesinin heyecanlı çıkması için çabalayarak.

“Tavsiyenizin ne kadar yardımı olduğunu bilmenizi istedim.”

Hope genç adam adına mutlu olmak istiyordu ama kuşkuları vardı. Callie dansa onunla gitmeyi kabul etmiş olabilirdi ama yine de birlikte girdikleri iki derste Spencer'ı tamamen görmezden gelmişti. Mezuniyet balosuna gerçekten onunla gidip gitmeyeceğini merak ediyordu.

Spencer danışmanlık ofisinden mutluluktan uçarak çıktı. Hope koltuğuna çökerken muhtemel sonuçlardan endişeliydi. Callie'nin Scott ile ilişkisi fırtınalıydı ancak onları birlikte son gördüğünde hayli yakındılar. Scott büyük olasılıkla bu gelişmeden hoşlanmayacaktı.

Ne yapacağını bilemeyen Hope gözlerini kapatıp bir yol bulmak için dua etti. Okuldan ayrılmadan önce ofise bırakması gereken birkaç evrak vardı. O tarafa doğru giderken bağrıışmalar ve ardından bir gürültü duydu. Birinin yaralanmış olmasından korkarak adımlarını hızlandırdı. Spencer'ı çelik dolaplardan birine yapışmış hâlde görünce dehşete kapıldı. Callie'nin bir dargın bir barışık olduğu erkek arkadaşı, futbol takımının oyun kurucusu Scott Pender kolunu Spencer'ın boğazına dayayarak onu sıkıştırmıştı.

Hope panikle o tarafa koştu.

“Scott!” diye bağırdı. “Spencer'ı hemen bırak.” Yıldız atlet Spencer'dan en az on santim daha uzun ve muhtemelen on kilo daha ağırdı.

Öfkeden yüzü kızaran Scott Hope'a düşmanca bir bakış attıktan sonra isteksizce söyleneni yaptı. Tavrı sanki bir düğmeye basılmış gibi anında değişti. Gülerek sanki çok yakın dostlarmış gibi kolunu Spencer'in omzuna attı.

Spencer zorlukla soludu. Ellerini boğazına götürdü, yeniden rahat nefes alabilmesi biraz zaman aldı.

Hope çok öfkelenmişti ve sinirini saklamakta zorlanıyordu. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Scott, üzgün olduğunu anlıyorum. Sevgilin olduğunu düşündüğün kız bir başkasını seçti. Ancak bu sana Spencer'a saldırma hakkı vermez. Benimle Müdür Wilcox'un ofisine gelmen gerek."

"Ahh, hadi ama hocam, biz sadece şakalaşıyorduk. Önemli bir şey yok, değil mi Spencer?" Scott itiraz etmemesi için diğer çocuğa dik dik baktı.

"Doğru söylüyor," dedi Spencer çocuğun kolunu itip geri çekilirken. "Önemli değildi."

"Bak," dedi Scott az önce piyango kazanmış gibi sırtarak. "Gayet iyiyiz."

"Bana önemsizmiş gibi gelmedi," diye çıkıştı Hope. Scott'ın agresif tutumunu görmezden gelmek istemiyordu. Vaktinde gelmese neler olabileceğini ancak hayal edebiliyordu.

Spencer gözlerine bakarak bu olayı büyütmemesi için sessizce yalvardı. Hope da ona baktı, Spencer'in yalvarışlarına kayıtsız kalmak istemese de bu olayın peşini bırakmaya niyeti yoktu. Spencer, Scott'ı müdüre rapor ederse bunun işleri onun için daha da kötüleştireceğini söyler gibi başını salladı.

Gergin bir sessizlik oldu. Hope bakışlarını bir çocuktan diğerine geçirirken Scott'ın öfkeli bakışlarını Spencer'a diktiğini fark etti. Büyük bir çatışmadaki iki silahşora benziyorlardı. Hope'un olmasından endişe duyduğu şey tam da buydu. Spencer boyunu aşan bir işe girmişti. Dahası Hope, Scott'a güvenmiyordu.

Neler olup bittiğini anlamak için Hope'un kâhin olmasına gerek yoktu. Scott, mezuniyet balosuna Callie'yi kendisinin götüreceğine inanıyordu. Beklenen buydu. Scott balo krallığının en kuvvetli adayıydı. Callie, Scott yerine Spencer ile giderek kilit mevkiden vazgeçmiş oluyordu.

Genç kızın Spencer'in yardımına ihtiyaç duyduğu konu ciddi bir şey olmalıydı. Önemli bir şey olmalıydı. Kuşkuları giderek artan Hope'un zihni olasılıklar arasında dolaştı. Spencer'in kendini neyin içine soktuğunu merak ediyor, başına büyük bir dert açmadan önce ona nasıl yardım edebileceğini düşünmekten başka elinden bir şey gelmiyordu.

"Futbol antrenmanına gitmeliyim," dedi Scott yaptığı başışlanmış gibi.

"Ben..." Hope onu durdurmak üzereydi ki Spencer onun sözünü kesti.

"Tamam Scott, görüşürüz."

Scott'ın bakışları karardı. "Kesinlikle."

O bakıştaki mesajı okuyan Hope bunun henüz bitmediğini biliyordu. Scott, Spencer'in peşini bırakmayacaktı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Hope Scott gider gitmez. Bir yandan Spencer'ı uyarmak istiyor bir yandan da bunun işe yaramayacağını biliyordu.

"İyiym dedim."

Hope bunun gerçek olduğundan şüpheliydi. "Scott, Callie'nin seninle dansa gelmeyi neden kabul ettiğini... Karşılığında ona bir iyilik yapacağını biliyor mu?"

Spencer tek omzunu kaldırıp yarım yamalak cevap verdi. "Belki biliyor. Belki de bilmiyor. Her iki durumda da fark etmez."

"Başka bir olay olmadan Callie'den durumu açıklamasını istemelisin."

Spencer inatla başını salladı, konuştuğunda sesi gergindi.

“Callie’nin bu durumu bilmesini istemiyorum. Durum zaten yeterince kötü, beni korumak isteyecek ve bu, işleri daha da kötüleştirecek.”

“Böyle yapmanın akıllıca olduğunu sanmıyorum Spencer. Bunu düşüneneğine söz ver.”

Hope’un gözlerine bakan Spencer hemen cevap vermedi. “Kendi başımın çaresine bakabilirim Bayan Goodwin.”

Hope, Callie’nin Spencer’ı Scott’ın gazabından korumak için bir şey yapacağına inanmıyordu, hele de Spencer’ın onu dansa beraber gitmeye zorladığını düşünüyorsa. Callie onu kullanıyordu ve istediğini aldığı anda Spencer önemini yitirecekti. Eskiden iyi arkadaş olsalar da olmasalar da.

“Gitmeliyim,” dedi Spencer ve çabucak oradan uzaklaştı.

Kapının kapanma sesi koridorda yankılandı. Hope yavaş adımlarla ofise doğru yürürken hâlâ olanları düşünüyordu. Şans mı, kader bilinmez Müdür Wilcox’un odasının kapısının açık olduğunu ve masasında oturduğunu gördü.

Hope bir an tereddüt etti ama sonra kapıyı çaldı.

Gregory Wilcox başını kaldırdı, Hope’u görünce gülümsedi. “İçeri gel,” dedi ve masasının karşısındaki koltuğu işaret etti.

Hope oturduğu için minnettardı. “Az önce koridorda Scott Pender ile karşılaştım,” dedi. “Ve ne yapacağımı bilmiyorum.”

Müdür koltuğunda doğruldu. “Bana ne olduğunu anlat,” dedi.

Hope gördüklerini ve Scott’ın sevgilisi tarafından aldatıldığı düşüncesiyle öfkelenmesine dair tahminlerini anlattı. Callie’nin mezuniyete gitmek için neden Spencer’ı seçtiğine dair ayrıntılara girmede. Scott bu haberi belli ki kişisel almıştı ve Spencer’a ödetmeye kararlıydı.

Müdür Wilcox dikkatle dinledi ve iyice anlamak için birkaç soru sordu. “Scott ilk kez saldırgan bir tutum göstermiyor. Onunla küçük bir konuşma yapmak iyi bir fikir olabilir. Başka bir şey duyarsan haber ver. Spencer’a karşı başka bir misilleme yaparsa bilmek isterim.”

“Mutlaka haber vereceğim,” dedi Hope. Başka bir olaydan bahsetmesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi duraksadı.

“Başka bir şey mi var?” diye sordu Müdür.

“Bahsetmeye değer mi bilmiyorum,” dedi Hope küçük bir olay olduğu ve hemen unutulduğu için anlatmayı pek istemiyordu. Ertesi gün Scott sanki hiç yaşanmamış, sanki sorun yokmuş gibi davranmıştı.

“İzin ver, buna ben karar vereyim.”

“Geçen hafta Scott bir testte başarısız oldu. Ona hak ettiği notu verince çılgına döndü. Onu takımdan uzak tutmak için bu notu kasten verdiğimi söyledi.” Saldırgan bir tutum takındığı için Hope güvenliği çağıracaktı ama işler daha ileri gitmeden birkaç arkadaşı onu sınıftan dışarı çıkarmıştı.

Müdür dinledi, kalemine uzandı. “Teşekkür ederim. Bu olayı da not alacağım.”

Hope yükünü boşalttığı için rahatlamış hissediyordu, evrakları teslim ettikten sonra binadan çıktı. Biraz durup takımın antrenman yaptığı futbol sahasına baktı. Barınağa uğrama planı olmasa bir süre daha izlerdi.

Hope dört gündür Gölge’yi ziyaret etmiyordu ve onu özlemişti. Cade’in söylediğine göre Gölge de onu özlemişti.

Barınağa vardığında arabasını park ettiği yerin karşısında Cade’in kamyonetinin olduğunu gördü. Hem Gölge’yi hem de Cade’i göreceği için hafiften sabırsızlanıyordu.

Kafeslerin olduğu bölüme girer girmez Gölge onu havlayarak selamladı ve kuyruğunu salladı. Bu hoş geldin, seni

gördüğüme sevindim, neden bu kadar uzun zamandır yok-tun tarzı bir havlamaydı.

“Ben de seni özledim dostum,” dedi Hope çömelip onun göz hizasına gelerek.

“Burada olman güzel,” dedi Cade diğer taraftan. “Gölge bir daha geri dönmeyeceğini düşünmeye başlıyordu.”

“Çok üzgünüm koca oğlan,” dedi Hope kafesi açarken. Kapı arkasından kapandı ve Hope dizinin üzerine çömeldiği anda Gölge onun yüzünü yalamaya başladı. “Beni özledin, değil mi?”

Cade yakma gelince Gölge gerildi.

“Cade de arkadaş,” diye hatırlattı köpeğe, onun gözlerine bakıp ensesini okşarken.

Gölge gevşedi ve Hope ona cebinden bir ödül maması verdi. Kaç lise öğretmenin sınıfta cebinde ödül mamasıyla gezdiğini merak etti.

Gölge kulübenin zeminine oturdu, kucağına doğru kayıp çenesini Hope’un bacağına yasladı. Hâlinden memnundu ve rahatlamıştı, Hope da aynı şekilde hissediyordu.

Cade kafesin önüne kadar geldi. “Daha iyi olmana sevindim.”

“Teşekkürler. Ben de geri dönebildiğime memnunum. Preston Gölge’yi gelecek hafta alabileceğimi düşünüyor. Tüm aşıları tamamlandı, güzelce beslendi ve çok ihtiyaç duyduğu kiloları aldı.”

“Evet, artık hazır,” diyerek onayladı Cade.

“Uğradığın için tekrar teşekkürler. O ilaçlar en kötüsünü atlatmama yardımcı oldu.”

Cade teşekkürü duymazdan geldi.

“Eğer sen de hastalanırsan haber ver,” diye ekledi. “Çok güzel tavuk suyuna çorba yaparım. Büyükannemin tarifi, hemen her şeyi iyileştirdiğini söylerdi.”

“Veririm,” dedi Cade ilgisizce.

Vermeyecekti. Bunu söylemesine gerek yoktu, Hope cevap verme tarzından anlayabiliyordu.

Yapacak birkaç işi olduğundan Hope Gölge’nin yanında fazla kalamadı. Onu eve götürebildiğinde her şey daha güzel olacaktı. Gölge’nin gelip onunla yaşaması için evi hazırlaması gerekiyordu. Bu yüzden evcil hayvan mağazasına uğradı ve kocaman yumuşacık bir yatak, mama kabı, mama ve Hope okuldayken Gölge’nin oynayabileceği birkaç oyuncak aldı. Preston ve Mellie’den köpek kapısı eklemek için izin isteyecekti ama itiraz edeceklerini sanmıyordu. Kulübenin bahçesinin çitle çevrili olması işine yarayacaktı.

Gölge için gerekli olanları aldıktan sonraki durağı market oldu. Mutfak dolapları da buzdolabı da boşalmıştı. Son alışverişi yaklaşık üç hafta önce yapmıştı. Bir saatin sonunda ağzına kadar dolu market arabasıyla kasaya gitti.

Lise birinci sınıflardan tanıdığı bir çocuk aldıklarını taşımasına yardım etti. Yaka kartında adının Pete olduğu yazıyordu.

Hope bagajı açtı, hava durumundan ve mezuniyet balosundan konuşurlarken Pete torbaları bagaja yerleştirdi.

“Teşekkürler Pete.”

“Yardım edebildiğime sevindim Bayan Goodwin. Umarım seneye sizin sınıflarınızdan birinde olurum.”

“Ben de umarım,” diye yanıtladı Hope, sürücü tarafının kapısını açtı, bir an önce eve gitmek istiyordu.

“Bayan Goodwin.” Pete kaşları çatık hâlde arabanın önünde durmuştu.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Hope.

Çocuk başını evet dercesine salladı. “Sanırım lastiğiniz patlamış.”

BÖLÜM 7

Hope, Pete'in patlak lastiğe baktığı arabanın önüne doğru yürürken homurdanıyordu. Çocuğun yanıldığından emindi. Bu lastikler daha yeni sayılırdı. Herhangi bir sorun olmadan işlerini halletmek için kasabanın bir ucundan diğerine gideli daha bir saat olmamıştı.

“Birini arayabilir misiniz?” diye sordu Pete yardımcı olmak isteğiyle.

Hope evet anlamında başını salladı, çantasından telefonunu ve yol yardımının kartını çıkardı. Pete markete dönerken Hope da on yıllık arabasının kenarına yaslanıp numarayayı aradı.

Cevap veren kadın nazik biriydi ama çekicinin gelmesinin bir saat süreceğini söylemişti.

“Bir saat mi?” Hope kelimeleri tekrarlarlarken yardım gelmeden önce bagajdaki donmuş ürünlerin çözüleceğini düşündü. Eve gittiğinde dondurma sıvı hâle dönmüş olacaktı.

“Özür dilerim, otoyolda dört arabanın karıştığı bir kaza olmuş... Tüm sürücülerimiz o arabaları kaldırmakla meşgul.”

“Anladım.” Başka bir seçeneği yoktu.

Aramayı sonlandırıp telefonu çantasına attı ve elleriyle yüzünü kapadı. *Bugün daha kötüleşebilir mi?* Spencer için endişeleniyor, verdiği tavsiyenin faydadan çok zarar getirmesinden korkuyordu. Scott'ın bir dahaki karşılaşmalarında Spencer'a şiddet uygulamayacağından emin olamıyordu. Tavsiye verirken neden sonuçlarını düşünmemişti?

Düşüncelerine dalmış hâldeyken park alanında yanına çeken kamyoneti fark etmedi.

“Sorun nedir?” Gelen ses çok tanıdıktı.

“Cade?” Hope arkasını döndü, onu gördüğüne çok şaşır-mıştı, aynı zamanda o kadar sevinmişti ki sarılmamak için kendini zor tutmuştu.

Cade kamyonetinden indi. “Buradan geçiyordum ve el-lerinle yüzünü kapamış hâlde burada durduğunu gördüm.”

“Lastiğim patladı, yol yardımı bir saatten önce gelemiyor ve dondurmam erimek üzere,” deyiverdi bir nefeste. “Bu las-tikler yeni... Ne olduğunu anlamıyorum.”

Cade lastiğe bakmak için arabanın yanına çömeldi. Ba-şını kaldırdığında ifadesi çatık kaşlarla gölgelenmişti. “Son zamanlarda kimseyi kızdırdın mı?” diye sordu.

Hope’un aklına hemen Scott geldi. “Neden?”

“Lastik bilinçli olarak kesilmiş.”

“Ne?” diye bağırdı duyduklarına inanmakta zorlanarak.

“Gel kendin bak.”

Hope onun yanına çömelip Cade’in gösterdiği yere baktı. Gerçekten de kalm kauçukta bir kesik vardı. “Aman Tan-rım,” diye fısıldadı.

“Soruma cevap vermedin. Son zamanlarda kimseyle tar-tıştın mı?”

Hope düşündü, nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ona sıkıntı vermek isteyecek tek kişi olarak aklına sadece Scott geliyordu. “Scott yapmış olamaz...”

“Scott mı?” dedi Cade.

“Bir öğrencim. Son sınıflardan. Scott bir testten kötü not aldı ve bana kızdı. Gerçi takımda uzaklaştırma alan tek öğ-renci o değil yani başka biri de olabilir. Ama...”

“Ama?” diye bastırdı Cade.

“Bugün Scott’la başka bir öğrenci arasındaki kavgayı

ayırdım ve Scott pek memnun olmadı. Ama onu müdüre rapor ettiğimi bilmiyor... Ayrıca futbol antrenmanındaydı.”

“Bundan emin misin?”

Hope emin olamadığından cevap olarak sadece omzunu silkti.

“Yol yardımını ara ve çekici göndermelerine gerek olmadığını söyle.”

Ne dediğini duymuş olsa da söyledikleri Hope’a mantıklı gelmemişti. “Ama arabayı lastikçiye götürmek için yardıma ihtiyacım var.”

“Ben ilgileneceğim,” dedi Hope’un ondan beklediği ciddiyetli tavrıyla.

“Ama...” diye itiraz edecekti ki Cade sözünü kesti.

“Kimse sana hediye atın dişine bakılmaz demedi mi?” Sanki bir tartışma bekliyormuş gibi Hope’a baktı.

Bu, büyükbabasının en sevdiği sözdü. “Büyükbabam,” dedi Hope, mesafeli büyükbabasını hatırlayıp gülümseyerek. Onun tam aksine büyükannesi onlara karşı daha anaçtı. Hope ve Hunter’ı ikisi büyütmişti. Hope annelerine dair birkaç şey hatırlasa da babasıyla ilgili hatırladığı hiçbir şey yoktu.

“O zaman anlamım biliyorsun.” Cade daha konuşmasını bitirmeden Hope’un arabasının bagajına doğru yürüdü. “Hadi bunları benim kamyonete koyalım. Seni kulübene götüreceğim, sonra da gelip lastikle ilgileneceğim.”

“Bunu yapmana gerek yok...” Hope onunla neden tartıştığını bilmiyordu ama yine de kendine engel olamamıştı.

“Hediye at,” dedi Cade az önce söylediğini hatırlatarak.

“Doğru.” Tüm bunları yapmaya istekliyse Hope itiraz etmek için bir neden aramamalıydı. Gerçekten de bir park alanında altmış dakika durup birinin onu kurtarmaya gelmesini beklemek istemiyordu. Özellikle de Cade yardıma bu kadar istekli görünürken.

Her şeyi arabaya yüklemek sadece birkaç dakika, Hope'u kulübeye götürmesi beş dakikadan az sürdü. Alışveriş torbalarını taşımaya yardım eden Cade işi hızlıca bitirmek için veranda basamaklarını ikişer ikişer çıktı. Hope çekiciyi iptal etmek için yol yardımını aramıştı ve yardım ettiği için Cade'e minnettardı.

Cade kamyonetiyle uzaklaşırken Hope da kapıyı kapamaya gitti, o sırada ev sahibinin bahçenin karşı tarafındaki mutfak penceresinden onları izlediğini gördü. Tam da beklediği gibi bir dakika geçmeden cep telefonu çaldı.

"O Cade Lincoln muydu?" diye sordu Mellie ve ekledi: "Yine mi?"

Hope olanları anlattı.

"Biri bilerek lastiği bıçakla mı kesmiş?"

"Bıçakla mı bilmiyorum ama kesinlikle patlamıştı ve kaza olmadığı açıktı."

"Belli ki biri sana kızmış," diyerek malumun ilanını yaptı Mellie. "Belki de basit bir vandallıktır. Gerçi güpegündüz pek olmaz." Cade de aynı şeyi söyleyerek rasgele bir olay olduğu düşüncesini reddetmişti. Hope'u hedef alındığına ikna etmişti ve her ne kadar hoşuna gitmese de Hope da aksini düşünemiyordu.

"Cade bana yardım etmek için durdu," diye açıkladı Hope.

"Anladım," dedi Mellie manalı bir ses tonuyla.

"O kötü biri değil," Hope bunu söyleme gereği hissetmişti. Böylesi bir yardım için kendi yolunu değiştirecek fazla kişi tanımıyordu.

"Preston da aynı şeyi söylüyor ve kocam karakter analizinde iyidir. Ama Cade sıkıntı verirse..."

"Vermez." Hope Cade'in ona zarar vermeyeceğinden emindi ve onu savunma ihtiyacı duyuyordu. Barınaktaki

hayvanlarla ilgilenme şeklinden başka onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Evet, so uktu ve pek konu kan değildi ama Hope bunları umursamıyordu, toplum hizmeti yaptığını öğrenmek de arkadaş olma konusunda onu huzursuz etmemişti. Herkes hata yapardı, önemli olan ders çıkarıp devam etmekti ve Cade de böyle yapıyor gibi görünüyordu.

“Aldıklarımı yerle tirmem gerek,” diyen Hope telefonu kapamak için bunu mazeret olarak kullandı.

“Tabii. Sadece sana göz kulak olduğumu bil.”

“Buna gerek yok Mellie.”

“ yle diyorsan. Gerçek  u ki risk almanı istemiyorum. Eğer biri sana karşı kin besliyorsa etrafına dikkat etmen ve gözünü dört a man gerek.”

“Emin ol dikkatli olacağım,” diye söz verdi Hope.

Cade gitti inden beri neredeyse iki saat geçmişti. Bu süre zarfında hasarlı lasti i çıkarmış, lastik iye g t rm  , inceleyip de i tirmi ti. Kredi kartı numarasını almak için Hope’u aradıklarında Hope lasti i tamir etmenin mümkün olmadığını anladı. Kasıtlı bir vandallık olduğundan, lastik inin ya da üreticinin kusuru bulunmadığından tam ücret ödemesi gerekiyordu.

Cade satıcıyla pazarlık yapmış olmalıydı çünkü lastik için indirimli bir ücret söylendi. Cade ile konuşmak istediğinde d kk n sahibi telefonu ona verdi. Cade d kk nın adını söyleyince Hope okulun yakınındaki lastikçi olduğunu anladı.

“Daha fazla tutmalıydı,” dedi Hope minnettar olmasına rağmen.

Cade önemli de ilmi  gibi bir şeyler homurdandı. “ alı an indirimim var. Hediye atla ilgili ne dedi imi hatırladın mı?” Kısa konuşması Cade’in sorgulanmaktan ho lanmadı ını gösteriyordu.

Demek ki Cade lastikçide çalışıyordu. “Tamam, tamam, anladım. Teşekkür ederim.”

“Uzun sürmez. Birkaç dakikaya seni almaya gelirim.”

“Tamam.”

Gerçekten de Cade çok geçmeden kulübeye geldi.

“Ne kadar teşekkür etsem az,” dedi Hope kamyonete bindikten sonra.

“Sorun değil.”

“Ama olmalıydı,” dedi Hope. “Demek istediğim iki saat-ten fazla zamanını aldı.”

“Yapacak işim yoktu yani dert değil.”

Gösterilen minneti çabucak başından savıyordu. Hope ona teşekkür etmek istiyordu ve bunun için aklına tek bir yol gelmişti. Cade arabayla ilgilenirken Hope yemek yapmıştı. Gerçek bir akşam yemeği, hardal soslu domuz pirzolası pişirmişti ve bu, sık sık hazırladığı basit bir şey değildi.

Cade marketin otoparkına girdi ve kamyonetini Hope’un arabasının yanına park etti. Hope onu akşam yemeğine davet etme fırsatı bulamadan, “Sorun çıkmadığından emin olmak için eve kadar arkandan geleceğim,” dedi.

Hope hazırladığı akşam yemeğinden bahsetmek için kulübeye kadar gitmelerini beklemeye karar verdi. “Çok sevi-
nirim.” Arabası sorunsuz gidiyordu ve Hope minnettardı.

Ve gergindi.

Cade’i akşam yemeğine davet etmek istiyordu. Geçmiş tecrübeleri büyük ihtimalle reddedeceğini söylüyordu. Cade’in ona eşlik etmesini ne kadar çok istediğini fark etti. Onu daha iyi tanımak istiyordu. Etrafına Çin Seddi kadar kalın bir duvar örmüştü ve Hope bu bariyerin ardındaki adamı görmek için can atıyordu.

Hope kulübenin yanındaki park yerine çektikten sonra arabadan indi. Cade geri geri giderken kollarını kaldırıp el sallayarak onu durdurdu.

Sürücü tarafındaki camı açan Cade bir an önce gitmek istiyor gibi görünüyordu.

“Tekrar teşekkürler,” dedi Hope kamyonetin yanına gidip. Bu tuhaf gelse de onu bu kadar kolay bırakmayacaktı.

Cade ellerini direksiyondan çekmedi. “Dediğim gibi önemli bir şey değildi.”

“Benim için öyleydi.”

Cade başını eğerek teşekkürü kabul etti.

“Sen lastikle ilgilenirken ben de akşam yemeği hazırladım... Bana katılmanı umuyorum.”

“Gerek yok.”

“En azından bu kadarını yapayım.”

“Başka zaman.” Camı kaldırmaya başladı.

“Büyükbabamın tarifi olan hardal soslu domuz pirzolası yanında kızarmış patates ve salata.”

Cade duraksadı. “Domuz pirzolası mı?”

Savunma hattında küçük bir çatlak gören Hope başını sallayarak onayladı. Büyükannesi bir erkeğin ilgisini çekmenin en iyi yolunun onu yemekleriyle büyülemek olduğunu söylerken haklıydı. Ne yazık ki büyükannesinden kalan yemek tarifleri birkaç taneyle sınırlıydı. Yine de enfes rulo köfte yapmayı biliyordu.

Çatlak açıldığı kadar hızlı kapandı. “Başka zaman.”

Kararını kabul eden Hope hayal kırıklığını saklamakta zorlandı. “Tamam, muhtemelen işin var. O halde yanında götürmen için bir tabak hazırlamama ne dersin?”

Cade bakışlarını kaçırdı, sonra Hope’a döndü. “Sağ ol, başka planlarım var.”

Daha önce hiç işi olmadığını söylemişti. Onunla vakit geçirmemek için yalan söylüyordu. Durum yeterince açıktı. Hope mesajı almıştı.

“Peki,” dedi geri çevrilmeyi kabul etmekte zorlanırken. “Başka zaman.”

Cade başını bir kez salladı. O söylemese de bunun gerçekleşmeyeceğini Hope biliyordu.

Verandanın basamaklarında durup Cade'in uzaklaşmasını izledi. O gözden kaybolurken Hope Cade'i bu kadar katılaştıranın ne olduğunu öğrenebilecek mi merak etti.

Telefonu arkadaşı Tonya'ya atadığı özel zil sesiyle çaldı.

"Hey," dedi Hope üniversiteden oda arkadaşının arama-sına sevinerek. "Uzun zaman oldu."

"Hep aklımdaydın. Washington'da hayat nasıl?"

"Çok güzel."

"İlginç erkeklerle tanıştın mı?"

Hope bazen Tonya'nın psişik güçleri mi var diye düşünüyordu. "Madem sordun, evet." Sonraki on dakika boyunca Hope Cade ile ilgili kısa hikâyesini anlattı. "Bana verebileceğin bir akıl var mı?" diye sordu arkadaşına.

"Sabır," dedi Tonya tereddüt etmeden. "Sen ilk adımı atmışsın. Bırak sıradakini o atsın."

"Ya atmazsa?"

"O zaman cevabı almış olursun. Bazı erkekler çabayı hak eder, bazıları etmez. İzin ver hangi kategoride olduğunu sana Cade söylesin."

Biraz daha konuştuktan sonra Hope aramayı sonlandırdı ve arkadaşının verdiği tavsiyeyi düşündü.

Hope ertesi sabah ilk derse girmeden önce Müdür Wilcox'un ofisine uğradı. Onu görebilmek için birkaç dakika beklemesi gerekti.

"Pender ile ilgili başka sorunlar mı var?" diye sordu müdür, Hope oturur oturmaz.

"Emin değilim. Ama bir sorum var."

"Sor." Müdür koltuğunda arkasına yaslanıp ellerini başının arkasına koyarak dinlemeye hazırlandı.

“Dün ben okuldan ayrıldıktan sonra konuşmamızdan kimseye bahsettiniz mi?”

Müdür Wilcox kaşlarını çatı. “Bunu düşünmene ne neden oldu?”

“Dün öğleden sonra arabama zarar verildi.”

Müdür ellerini indirip doğruldu. “Nasıl?”

Hope anlattı. “Scott’la ilgili söylediklerimden Koç Simmons’a bahsettiniz mi?”

“Evet ama antrenmandan sonra. Koç, Scott’ın davranışları sebebiyle disiplin cezası alırsa takımdan çıkarılacağını anlamasını sağlayacağını söyledi.”

Scott’ın değer verdiği bir şey varsa o da takımdaki oyun kurucu pozisyonuydu. Uyarıyı kesinlikle dikkate alacaktı. Ancak bu, Scott’ın okul ya da takım arkadaşlarının onun yerine hareket etmeyeceği anlamına gelmiyordu. Onlar da Spencer’in hayatını Scott kadar çekilmez hâle getirebilirdi. Müdür Wilcox da Hope da bunu biliyordu.

“Bunu bir araştırayım, bir şey bulursam haber veririm.”

“Sevinirim,” dedi Hope.

Bu noktada Spencer’ı Callie ile konuşması için teşvik etmemiş olmak için her şeyini verebilirdi. Bedeli ikisi için de çok ağır olacaktı.

BÖLÜM 8

Cade çarşamba öğleden sonraki grup seansında Harry'nin karşısında oturuyordu. Gruptaki dört erkek ve bir kadın arasında muhtemelen en az fiziksel hasarı olan oydu. Cade ile aynı yaşlarda olan Ricardo sol bacağını ve kolunu kaybetmişti. Bir hemşire olan Shelley'nin sağ eli yoktu, Dean kördü, Silas'ın boynu ve yanağının bir kısmı dahil vücudunun üçte birinden fazlasında feci yanık izleri vardı. Onların yaralarının büyüklüğü Cade'in zar zor fark edilen bir topallama ile kurtulduğu için minnettar olmasına neden oluyordu. Evet, ıstırabı vardı. Hem de çok fazlaydı ve hepsi fiziksel değildi.

Dean konuşuyordu. "Karanlıkta yaşamaya alışıyorum. Uzun süre mücadele ettim, bilirsiniz bir mucize olacağına, yeni tıbbi bir gelişmeyle yeniden göreceğime inanıyordum. Karımın yardımıyla artık gerçeği kabullenmeye ve yeni gerçekliğimle devam etmeye hazırım."

Cade, hayat dolu genç adamın zifiri karanlığın alışık olmadığı dünyasma itilmesinin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Cade önceki seanslardan Dean'in karısının sevgi ve desteğine sahip olduğunu biliyordu. Yine de bunun kolay bir yolculuk olmayacağını tahmin ediyordu. Dean içine düştüğü durumun yakıcılığıyla çok mücadele etmişti. Bu onun için bir dönüm noktasıydı ve Cade onun adına seviniyordu. Dean'in bu noktaya gelmesine grubun yardımcı olduğunu biliyordu.

Orduda görev yapanları seveceğine ve destekleyeceğine güvenilen kadın ve erkekler çoğu zaman yeni normalle başa çıkamıyorlardı. Sevdiklerinin aldıkları yaralar sonrası değişen hayatlarıyla yüz yüze geldiklerinde baskıya dayanamıyor ve sıklıkla gidiyorlardı. Dean şanslı olanlardandı. Silas ise o kadar şanslı değildi. Ricardo ya da Shelley grupta nispeten yeni olduklarından Cade onlar hakkında fazla bir şey bilmiyordu.

Cade'in hayatında olan bitenleri umursayacak kimsesi yoktu ve bu onun için sorun değildi. Bu, onun seçimiydi. Ailesi olarak gördüğü Luke ve Jeremy savaşta öldürülmüştü. Cade buna engel olamamış, yardım gelene kadar ölmelerini izlemekten başka bir şey yapamamıştı. Her gün bunun suçluluğunu yaşıyordu.

Grupta konuşmalar devam ediyordu. Cade dinliyor ama katılmıyordu. Akıllı olması gerektiği gibi grupta değildi. Hope'u düşünmeden edemiyordu. Akşam yemeği davetini kabul etmeyi istediği hâlde geri çevirmişti. En çok istediği şeyi reddetmesine neyin neden olduğunu anlayamıyordu. Kafası karışık. Sorunluydu. Muhtemelen ondan uzak durmalıydı. Hope onu tanısa, gerçekten tanısa arkasına bakmadan kaçması akıllıca olurdu.

Harry, Cade'in kendi düşüncelerinde kaybolduğunu hissetmiş gibi doğrudan ona bir soru sordu. "Cade, Gölge nasıl?"

Cade hız yaparken yakalanmış, polis arabasının farları dikiz aynasına yansımış gibi katlanır metal sandalyesinde doğruldu. "İyi," dedi ilgisizce.

"Gölge mi?" diye sordu Ricardo.

"Gönüllü olarak çalıştığım barınaktaki bir köpek," diye yanıtladı Cade ve sonra açıklaması gerektiğinden emin olmasa da ekledi, "Hope bu öğleden sonra onu evine götürecekt."

Önceki gün Cade barınaktan ayrılırken Preston söylemişti. Onu lastiği patlamış hâlde gördüğünde Hope'la ilgili iyi haberi düşünüyordu.

“Hope kim?” diye sordu Ricardo.

Harry, Cade'e cevap vermesini işaret etti. “Gölge bir köpek ve Hope barındaki başka bir gönüllü.” Kelimeler daha fazla ayrıntı bekler gibi havada asılı kaldı. Cade'in vermeyeceği ayrıntılar. Ne kadar az anlatırsa o kadar iyiydi.

“Bir kadın mı?” diye sordu Silas. “Hey dostum, bize anlatmak istemiyor musun?”

“Hayır,” dedi Cade hızlıca hatta belki biraz fazla hızlı ve sert bir şekilde. “Sorun şu ki onun için endişeleniyorum.”

“Neden?” diye sordu Harry.

“Korkarım boyunu aşan işlere karışmış.” Cade kısaca onu patlak lastikle bulduğu olayı anlattı.

Ricardo omuz silkti. “Senin sorunun değil dostum. Bizim kendi sıkıntılarımız var. Onun sorunlarını dert edinmene gerek yok. Tavsiyemi istersen, o piliçten uzak dur derim.”

“O haklı,” dedi Silas. “Bak kahramanlık yapmak bizi nereye getirdi. Ben dersimi zor yoldan öğrendim. Görebildiğim kadarıyla bu senin öğretmen arkadaşın başını derde kendisi sokmuş, o zaman senin yardımın olmadan kendi çıkaracak.”

Teorik olarak Cade onlara hak verse de bir faydası yoktu. “Mesele şu, onu aklımdan çıkaramıyorum.” Grupla konuşuyor olsa da yorumu tavsiyesini istediği Harry'ye yönelmişti, güvendiği danışmanın Hope'a olan ilgisini açıklamasını istiyordu.

“Seni aşağı çekmeden bırak onu,” dedi Shelley. Gruptaki tek kadın olan Shelley genellikle suskundu. Aklındakileri söylemesi ya da bir fikir sunması muhtemel olan son kişiydi.

“Keşke bu kadar kolay olsa,” diye itiraf etti Cade. “Ona yeni lastik aldıktan sonra Hope beni akşam yemeğine çağırdı. Hiç düşünmeden reddettim ve sonra tüm gece kendime

kızdım. En önemlisi onunla vakit geçirmeyi çok istiyordum. Hatta en sevdiğim yemeği yapmıştı. Domuz pirzolası ve kızarmış patates.”

“En akıllıcası, dostum,” dedi Ricardo. “Doğru olanı yapmışsın.”

Cade aynı fikirde değildi. “O zaman neden bana yavru bir köpeği tekmelemişim gibi baktı?” Başını kaldırıp grup üyelerinin her birinin gözlerine tek tek bakarak onların en çok istediği şeyi geri çevirmesine itenin ne olduğunu açıklamalarını bekledi. Kendi bile bir cevap bulamazken onlardan imkânsız bekliyordu.

Harry öne eğildi. “Hope’la ilgili seni korkutan ne?” diye sordu.

Soru Cade’i sinirlendirdi. “Ben korkmuyorum.”

“Ah, özür dilerim, yanlış anlamış olmalıyım. Hope seni akşam yemeğine davet etti, en sevdiğin yemeği pişirmiş olmasına ve onunla vakit geçirmeyi çok istemene rağmen geri çevirdin sandım.”

Bu şekilde söylenince Cade köşeye sıkıştığını anladı. “Ondan hoşlanıyorum,” diye itiraf etti isteksizce. “Gölge ile çalışma şekli. O köpek berbat hâldeydi: vahşi ve huysuzdu, kaderi uyutulmaktı. Hope bunun olmasını engelledi. Ona karşı sabrı herhangi birinin gösterebileceğinden çok öteydi.”

“Bu iyi,” diye mırıldandı Silas.

Cade de sabrı ve kararlılığından etkilenmişti.

“Bence herkes yanılıyor,” diyen Dean konuya ilk kez dahil oluyordu. “Belki de Cade’in hayatında Hope’a ihtiyacı vardır.”

“Başka sıkıntılar getirecekse yok,” dedi Ricardo ısrarla. “Hepimizin yeterince derdi var. Başkasınınkini de üstlenmek iyi bir sonuç doğurmayacaktır.”

“Kimse bağlantıyı görmüyor mu?” Dean hafifçe gülümsemi. Cade gazi dostunun diğerlerinin gözünden kaçanları anlayabildiği sezgilere sahip olduğunu fark etmişti.

Harry onu, “Ne demek istediğini anlatsana,” diyerek cesaretlendirdi.

“Gayet açık,” dedi Dean. “Cade kendini o köpek gibi görüyor. Bu seanslardan bir şey öğrendiysem, o da psikolojik yaraların da hayatlarımızı altüst eden diğer her şey gibi iyileşmesi gerektiği.”

Dean’in söylediği Cade’in kendi başına anlaması gereken bir şeydi ama gözünden kaçmıştı. Farkında bile olmadan Gölge’de kendini görmüştü. O da öfkeliydi. Ve tıpkı yabancı köpek gibi Cade de kimsenin onunla arkadaşlık etmesini istemiyordu. Hope’un Gölge’ye sabırlı ve uysal yaklaşımını izlerken açıklanamaz biçimde ona doğru çekildiğini hissetmişti.

“Haklı olabilirsin,” diye itiraf etti Cade. “Ama bu en çok istediğim şeyi geri çevirme nedenimi açıklamıyor.”

“Domuz pirzolası mı, Hope mu?” diye sordu Shelley ve herkes güldü.

“Hope,” dedi Cade.

“Bence bu açıklıyor,” dedi Silas düşünceli bir ifadeyle yere bakarak. “Cade’in yaşadığı hepimizin öyle ya da böyle karşı karşıya geldiğimiz bir şey.”

“Biraz daha açıkla,” dedi Harry.

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum...”

“Bir dene.” Harry’nin ses tonu cesaretlendiriciydi.

Silas bakışlarını zeminden ayırmadı. “Hastanede geçirdiğim birkaç ayın ardından eve ilk döndüğümde ailem şefkat ve anlayışla benimle ilgilendi. Sevgilim yanı başımdaydı.” Duraksadı, yutkundu. “Ama sonra gitti.”

Cade, Silas'ın kendi küçük işi olan güzel ve yetenekli bir kadınla nişanlı olduğu hikâyesini çok kez dinlemişti. Onun başarısıyla övünen Silas bir an önce evlenmelerini istiyordu. Ancak Yvonne düğün planlarını erteleyip duruyordu. Sonunda bu kadar kötü yaralanmış bir adamla yaşayamayacağını itiraf etmişti.

Sonrasında Silas hayatına son verme girişimiyle sonuçlanan bir düşüşe geçmişti. Yakın zamanda gruba yeniden katılmıştı. Cade'in duyduğu kadarıyla o zamandan beri uzun bir yol kat etmişti.

“Sevgi dolu bir ailem vardı,” diye devam etti Silas. “Yüzde yüz yanımdaydılar. Sorun şu ki ben yanlarında olmaya dayanamıyordum. Anne babamla ya da kız kardeşlerimle hiçbir şey yapmak istemiyordum. İçki içmeye o zaman başladım.”

“Aileni neden reddettiğini düşünüyorsun?” diye sordu Harry.

Silas kıkırdadı. “Sebebi Cade'in ev yapımı yemeği reddetmesiyle aynı.” Başını kaldırıp Cade'in gözlerine baktı. “Anlıyorum dostum, seni anlıyorum.”

Cade onu anlayan biri olduğu için minnettardı çünkü kendisi dağınık aklının içinde kaybolmuştu.

“Yvonne'un beni reddetmesine tutundum,” diye itiraf eden Silas onu düşündüğü her an için pişmanlık duyuyormuş gibi başını salladı. “Kendime düğünü iptal ettiği için minnettar olduğumu söyledim. O acıyla beslendim, layık olduğum bu diyerek ona tutundum, kendime acıyarak debelendim.”

Cade, Silas'ın haberi aldıktan sonraki ilk seanslarını hatırladı. Çemberde oturmuş ve Harry onu Yvonne'un terk edişini bırakmaya ikna edene kadar bariz bir öfkeyle köpürmüştü.

“Acı en sevdiğim kotum kadar rahattı,” diye devam etti Silas. “Ve tatminkârdı da. Böylece annemin bile sevmekte zorlandığı birine dönüştüm. Bırak yaşamayı, hayatıma devam etmeyi bile hak etmiyordum.”

Cade kalın kafalı olmaktan nefret ederdi. “Ne söylediğini anlamıyorum.”

“Şöyle açıklayayım,” dedi Silas. “Afganistan’da arkadaşlarını kaybettiğini biliyoruz.”

“Onlar ailemdi, kardeşlerimdi.”

“Anlıyorum ama sen hayattasın ve onlar değil.”

Cade’in bunun hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. Her ne kadar sıklıkla rüyalarına girseler de Luke ve Jeremy’yi düşünmek istemiyordu.

“Hayatta kaldığım için suçluluk hissettiğimden bahsetmek istiyorsan duymak istemiyorum,” diye çıkıştı Cade. Bu çok sık gezindiği ıstırap dolu bir yoldu ve zihninde çok yürünen yollar gibi derin çukurlar açmıştı.

“Tam olarak değil. Sen benim kısa zaman önce olduğum yerdesin.” Silas anlayış bekliyor gibi koyu renk gözlerini Cade’e sabitledi. “Çektiğin acıyla tatmin oluyorsun.”

“Bu doğru değil,” diye karşı çıktı Cade. Öyle olsa Hope’u geri çevirdiği için pişmanlık duymazdı.

Harry bir anda konuyu değiştirip, “Garajda işler nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Yarı zamanlı işimin bununla ne ilgisi var?” diye sordu Cade. Bu tartışmanın odağında olmak onu çekip gitme radmesine getirecek kadar sinirlendirmişti. Bunu ne kadar istiyor olsa da yapamazdı. Bu seanslar denetimli serbestliğinin şartıydı.

“Dükkânda kaç arkadaş edindin?” diyerek sıkıştırdı onu Harry.

Cade soruya sinirlendi. “Arkadaşlarım var.”

“Bahsettiğin arkadaşın yok,” dedi Ricardo.

“Tanıdıklarım var diyelim o zaman.”

Malumun ilanını Shelley yaptı. “Arkadaş edinmek Hope’la yakınlaşmak gibi seni korkutuyor.”

“Durun,” dedi Silas elini kaldırıp. “Cade’in üstüne gitmeye gerek yok. Hepimiz aynı nedenle buradayız. Birbirimize yardım edemiyorsak insanlığımızın sandığımızdan da fazlasını kaybetmişiz demektir.”

Harry arkasına yaslandı, gülümseyerek Silas’ın devam etmesine izin verdi.

“Yalnız kalarak hayatla başa çıkıyormuş gibi hissediyoruz, etrafımıza bu surları biz ördük. Başkalarını içeri almak, acımıza dahil etmek zor. Direniyoruz. Hoşumuza gitmiyor. Kendi başımıza halledebileceğimizi hissediyoruz. Bizler tek başımıza birer adayız, başkasına ihtiyacımız yok.”

Her birisi söylenenleri sindirmeye çalışırken odaya sessizlik çöktü.

“Acımıza, kaybımıza, reddedilmemize bir çocuğun en sevdiği oyuncak gibi tutunuyoruz. Neden risk alalım? Neden duygusal ilişkiler kuralım? Sancılı bir bebek gibi beslediğimiz acıları, bagajımızdaki yükleri bırakmak zor. Bu yüzden en çok istediğimiz şeyi geri çeviriyoruz. Çünkü bunun daha fazlasına, daha iyisine yol açabileceğinden korkuyoruz ve işte bizi endişelendiren şey tam olarak bu.”

Cade seanstan çıktığında başı dönüyordu. Bunları duymak ne kadar ağır gelse de Silas’ın söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu. Garajdaki diğer adamlarla arkadaşlık etmekten kasıtlı olarak uzak duruyordu.

Düzenli olarak işine gidiyor, kendinden istenileni yapıyor ve gün sonunda ekibe neredeyse hiçbir şey demeden işten

çıkıyordu. Hiçbir sohbete ya da şakalaşmaya dahil olmuyordu. Diğerleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor, onların da kendi hakkında bir şey öğrenmesine izin vermiyordu. İstediği buydu. Öğle molasında tek başına kalıyor, diğerlerinden uzakta oturuyor, hatta sıklıkla yemeğini kamyonetinde yiyordu.

Barınakta da durum aynıydı. Sorulara cevap vermek dışında konuştuğu tek gönüllü Hope'tu. Preston ile nadiren kısa sohbetler ediyordu. En uzun konuşmasını birkaç gün önce Hope'un ortalarda olmadığı zaman yapmıştı. Ve bakın nelere yol açmıştı: Hastayken ona bir şeyler götürmüş, lastiği kesildiğinde ona yardım etmiş, akşam yemeği davetini geri çevirmiş ve sonra da buna pişman olmuştu.

Hope.

Aklı anında ona ve yemek davetini reddettiğinde gözlerinde gördüğü üzüntüye kaydı. Zamanı geri alabilse memnuniyetle kabul ederdi. Kendini masada onun karşısında oturmuş söylediği bir şeye gülerken hayal edebiliyordu. Göğsünde mutluluğa benzer bir sıcaklık hissetti. Hayatına geri dönmesine izin vermediği mutluluk. Mutluluğa dair tüm duyguları yabancı topraklardaki savaş alanında arkadaşlarıyla birlikte ölmüştü. Silas'ın söyledikleri doğruysa tüm bunların nedeni geleceğin ne getireceği korkusuyla kaybını ve acısını bırakmak istememesiydi.

Cade'in düşünmeye ihtiyacı vardı. Duygularını anlaması gerekiyordu. İlişkilere bakışını değiştirmek kolay olmayacaktı. Sorunlu zihninin kendine ait bir iradesi varmış gibi düşünceleri annesine kaydı. Annesi mahkemeye gelmişti ve Harry'nin söylediklerine göre bunun babasıyla bir ilgisi yoktu. Cade, babasıyla arasında yaşananlar yüzünden annesinin pişman olup olmadığını merak etti. Annesi ailesiyle arasında

bir köprü kurmak istiyorsa bile Cade bunun üzerinde yürüyebileceği bir yol olduğuna inanmıyordu.

Kavga teknik olarak babasıyla onun arasındaydı. Ama söylediklerini kulak ardı etmeyip yanında duracağına güvendiği annesi sessiz kalmıştı. Annesine öfkeliydi, babasının kopyası olmadığına inanacak ve onu anlayacak birine en ihtiyaç duyduğu anda ona destek olmadığı için kızgındı.

Dönüp baktığında annesinin hayatındaki en değerli iki erkek arasında sıkışıp kaldığını görebiliyordu. Belki de sessiz kalmaktan başka çaresi yoktu. Artık çok geçti. Çok zaman geçmişti. Barış yapmak istiyorsa bile çabası boşunaydı.

Cade kumsala gelip park etti, kamyonetten inip yürümeye başladı. Okyanus kenarında vakit geçirmenin üzerinde sakinleştirici bir etkisi vardı. Oceanside'da yaşamayı seçmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Dalgaların durmaksızın kıyıya vurması, düzeni, bir dalga geri çekilirken diğerinin onun yerini alacağını garantisini onu rahatlatıyordu. Dalgalar ve güçlü esen rüzgâr, hiç çaba göstermeden rüzgârın onları istediği yere sürüklemesine izin veriyormuş gibi görünen martıların çığlıkları huzur veriyordu. Bu kadar kaygısız olmak, böyle basit bir hayata sahip olmak hayallerinin ötesindeydi.

Adımları onu su kenarına götürürken çocukların rengârenk uçurtmalar uçurduklarını ve bir kadının yanında kocaman bir köpekle kumda oturduğunu fark etti.

Ama bu herhangi bir kadın değildi.

Gölge'nin yanındaki Hope'tu.

BÖLÜM 9

Kafesinden ilk kez uzaklaşan Gölge kumsalda otururlarken Hope'un yanına sokulmuştu. Hope kendini bu sahipsiz köpeğe yakın hissetmişti. Parmaklarını köpeğin gür rüyeleri arasında gezdirirken dünyada yalnız olmanın acısı biraz olsun dağılmıştı. Gölge'nin ona, onun da Gölge'ye ihtiyacı vardı. Kimin kimi kurtardığının belli olmadığı durumlardan biriydi.

Rüzgâr yüzlerine çarparken yan yana oturmaktan memnun bir şekilde kıyıya doğru yuvarlanan dalgaların ince kıvrımlı köpükler bırakmasını izlediler.

Hope, Hunter'la ilgili üzücü haberi aldığından beri ilk kez huzurlu hissediyordu. Sabır, sevgi ve inatçı bir eğitimle Gölge bambaşka bir köpek olmuştu. Başka insanlara karşı hâlâ tetikte ve kuşkucu davranırsa da artık biri yaklaştığında hırlamıyor ya da saldırganca bir tutum sergilemiyordu. Hope çıkardığı işle ve Gölge'nin hayatında yaptığı değişikliklerle gurur duyuyordu. Gölge de onun hayatını değiştirmişti.

Kimseye Hunter'dan bahsetmemişti ve ölümünün üstünden geçen onca zamana rağmen acısı hâlâ onu rüketiyordu. Gölge ile çalışmak ikizini kaybetmenin acısıyla başa çıkmasına yardım etmişti. Bu yabancı köpek açıklanamaz bir şekilde kalbinin etrafına sımsıkı yapışan hüznü gevşetmişti. Yalnızdı, baştan başlıyordu, hayatını sıfırdan inşa ediyordu. Ancak Oceanside'a ilk geldiği zamanki kadar yalnız değildi. O Gölge'ye, Gölge de ona sahipti.

Hope'un sahiplenme evrakları tamamlanır tamamlanmaz köpek dostunu ilk tanıştırdığı kişi Willa olmuştu. Gölge artık resmen onundu. Willa Gölge'yi *puppuccino* adını verdiği özel bir karışımla şaşırtmıştı. Gölge'nin karışımı sevip hüpürdeterek hızla bitirmesi hem Willa'yı hem de Hope'u sevindirmişti.

“Senin hakkında iyi şeyler duyuyorum,” dedi Willa Hope'a içeceğini uzatırken.

“Öyle mi?” Hope neşelenmişti. Patlak lastik olayından sonra biraz endişelenmişti.

“Okuldan sonra birçok lise öğrencisi buraya uğruyor ve senin iyi bir öğretmen olduğunla ilgili konuştuklarını duyuyorum. Geçenlerde biri ders çıkışında seninle evde yaşadığı sorunlar hakkında konuştuğunu ve verdiğin tavsiyeyi çok beğendiğini anlatıyordu.”

Hope bahsettiği kişinin büyük ihtimalle birinci sınıftan Morgan olduğunu düşündü. Özel bir tavsiye vermemişti. Aslında Morgan'ın ihtiyacı olan, birinin onu dinlemesiydi ve Hope da bunu yapmıştı.

“Bunu bilmek güzel,” dedi Hope, olumlu geri dönüş aldığına sevinerek. “Ve teşekkürler.”

“Ne zaman istersen,” dedi Willa ve sıradaki müşteriye döndü.

Hope kafeden çıkıp sahile indi. Tetikte olan Gölge de Hope'un yanında düzgün adımlarla yürüyordu.

Her zamanki gibi sahil şeridinde rüzgâr sertti. Çocuklar uçurtmalarıyla kıyı boyunca koşuyor, uçurtmaların uzun kuyrukları rüzgârla dalgalanıyordu. Islak kumlarda yürüyen çiftler güneşin tadını çıkarıyorlardı.

Ekim başı için hava harikaydı. Hope böyle günlerin nadir olacağını biliyordu, yağmurun yakında Kuzey Pasifik'i vuracağından emindi. Ama şimdi Tanrı ona gülümsüyor, Gölge'nin varlığı gününü daha özel kılıyordu.

Bakışlarını kumsaldaki hareketliliğe ve suya odaklayan Hope, neredeyse önünde durana kadar Cade'i fark etmedi. Elleri cebindeydi ve huzursuz görünüyordu. Sonraki hareketi onun yapmasını beklemesiyle ilgili Tonya'nın sözlerini hatırlayınca sanki öyle bir şey olmuş gibi kalbi hızlandı. Bu tavsiye Hope'un aklına yatmış ama yine de Cade'i düşünmesine engel olamamıştı.

"Hey," diyen Cade'in selamını rüzgâr taşıyordu.

"Cade?" Rahat görünmeye çalışsa da sesindeki şaşkınlığını gizleyemedi. Sohbet başlatmamak için kendini tutup onun yönlendirmesini bekledi.

Cade göz teması kurmadan, "Size katılabilir miyim?" diye sordu.

"Ah... Tabii." Bu özel âm paylaşmak için orada olmasına ne kadar sevindiğini belli etmemekte zorlandı.

Hope'un yanına doğru çömelen Cade tedirgince köpeğe baktı. "Sence Gölge için sorun olur mu?"

"Sanırım öğreneceğiz." Köpeği sosyalleştirmek için yaptığı tüm çalışmalardan sonra bu iyi bir test olacaktı. Hope Gölge'nin tasmağını sıkıca kavrayıp köpeğin verebileceği herhangi bir tepki için kendini hazırladı.

Cade, Gölge ile arasında makul bir mesafe bırakarak dikkatle kuma oturdu. Yakındaydı ama bir tehdit oluşturmadığını gösterecek kadar da uzaktı. Tam beklendiği gibi Gölge bakışlarını Cade'e odaklayıp dikkatle bakmaya devam etti.

Hope sabırla Cade'in konuşmasını bekliyordu. Kısa geçmişlerinde nedenini bilmesi de Cade onunla konuşmaktan kaçınmıştı.

"Güzel bir öğleden sonra," dedi Cade nereden başlayacağını bilmiyormuş gibi.

"Kesinlikle." Hope yüzünü güneşe doğru çevirdi ve kısa bir an için gözlerini kapatıp ılık havayı içine çekti.

Gölge tetikteydi, başı dikti ve Cade'in her hareketini takip ediyordu. Cade dizlerini kendine çekip dost olduğunu göstermek istercesine ellerini dizlerinin arasına soktu.

“Geçen gece beni akşam yemeğine davet ettiğinde...” Nasıl devam edeceğini bilemiyormuş gibi duraksadı.

“Evet?”

Cade derin bir soluk aldı. “Seninle vakit geçirmek istedim, gerçekten istedim.”

“Şaka mı yapıyorsun?” Hope kabalık etmek istememişti ama Cade onu geri çevirdiğinde gerçekten kötü hissetmişti. Reddetmesi kafasını karıştırmış, belirsizlik içinde bırakmış, sanki yardım etmek için durduğuna pişman olduğunu düşündürmüştü.

“Biliyorum... Keşke kafamın içindekileri açıklayabilsem.” Kendine kızan Cade bir eliyle çenesini ovuşturdu. “Ama ben bile anlayamıyordum. Bir araya geldiğimiz bir grup... Arkadaşım var ve bir bakıma onlar durumumu bana açıkladı.”

“Nasıl yani?”

Cade cevap vermeden önce yüzünü buruşturdu. “Temel olarak bir aptal olduğumu, seni daha iyi tanıma fırsatına baklklama atlamam gerektiğini söylediler ve açıkçası ev yapımı bir yemeği nasıl reddettiğimi anlamadılar.”

Hope başını eğip gülümsediğini saklamak için elinden geleni yaptı. “Arkadaşlarını sevdim.”

“Telafl etmek istiyorum,” dedi. “Bu akşam benimle yemeğe gelir misin?” diye sorduktan sonra telaşla ekledi. “Sondakika olduğunu biliyorum ve muhtemelen planını yapmışsındır yani bu gece olmazsa anlarım. Ya da beni hiç görmek istemiyorsan onu da anlarım.”

Hope onunla yemeğe gitmeyi çok istiyordu. “Yapamam.” Cade'in yüzü asıldı.

“Seninle yemeğe gitmeyi çok isterim ama Gölge’yi benimle ilk gününde eve kilitleyemem.”

“Elbette, bunu düşünmem gerekirdi.” Bir an için omuzları çöktü ama sonra yine doğruldu. “Paket servis alabilirim. Bu olur mu?” diye sordu Cade. “Seninle kulübede buluşuruz ya da evim biraz küçük ama sen Gölge’yi bana getirirsin.”

Hope sesinin bu kadar hevesli çıkmasından hoşlanmıştı. “Burası çok güzel, burada kalsak olur mu?”

Cade gevşedi. “Bence bu mükemmel bir fikir.” Omzunun üstünden yiyecek kamyonlarının bulunduğu park alanına doğru baktı. İşçi Bayramı’nın ardından çoğu gitmişti ama hâlâ birkaç tanesi sezonun son günlerinde satışları arttırmak için oradaydı.

“Sosisli sever misin?” diye sordu Cade.

Bu kulağa harika geliyordu. “Sosisli bir pikniğin en iyi yanısıdır.”

“Sence Gölge de bir tane ister mi?”

Hope çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Cade sırtıarak ayağa kalktı ve üstündeki kumları silkeledi. “Bir yere gitmeyin. Hemen döneceğim.”

Hope, Cade’in arkasından baktı, adımlarında bir canlılık var gibiydi. “Bak, bak,” dedi Gölge’ye. Rahatlayan köpek çenesini bacağına dayamıştı. Hope nazikçe başını okşarken yüzündeki gülümsemeyi silemiyordu. “Bak sen şu işe,” diye fısıldadı.

Cade on beş dakika sonra iki büyük içecek ve bir kese kâğıdıyla döndü.

“Çok sürmedi,” dedi Hope.

“Uzağa gitmedim. Fikrini değiştirme riskini almak istemedim.”

“Öyle bir ihtimal yoktu,” dedi Hope gülümseyerek.

* Amerika Birleşik Devletleri’nde eylül ayının ilk pazartesi günü kutlanan bayram. (ç.n.)

Cade kocaman bir gülümsemeyle karşılık verirken kumda Gölge'nin bu kez biraz daha yakınına oturdu. Hope'a içeceğini uzattı, kendininkini kenara bırakıp kahverengi kese kâğıdını açtı.

"Bunlar Wee Willie'nin Sosisli Arabası'ndan mı? Hâlâ sahilde olduğunu fark etmemişim." Sosisli satan yiyecek kamyonları arasında en sevdiğiydi. Wee Willie'yi her zamanki park yerinde görmediği için sezonu kapattığını düşünmüştü.

"Son günü. Boş olduğu için en iyi yere geçmiş," diye açıkladı Cade.

Parlak kâğıda sarılı sosisli sandviçi Hope'a uzattı. "Sandviçinde ne olmasını istediğini sormam gerekirdi. Bir tahmin yürütüp hardal ve tatlı-ekşi sos eklettim."

"Mükemmel."

Cade ikinci sosisli sandviçi çıkarıp paketini açtı ve küçük parçalara bölüp tek tek vererek Gölge'yi beslemeye başladı. Ona tamamını verse Gölge bütün sosisliyi koca bir lokmada yutardı.

Tıpkı Hope'un tahmin ettiği gibi Gölge köpek cennetindeydi. Sosisli onun için sağlıklı bir yemek değildi ancak bugün bir istisna olacaktı. Yaşadığı şeylerin ardından ara sıra şımartılmak hakkıydı.

Cade yemeye başladığında Hope sandviçini yarılamıştı. Güneş ufukta alçalırken huzurlu bir sessizlik içinde yan yana olmanın keyfine vararak sandviçlerini yediler.

Bitirdiklerinde Cade tüm çöpleri toplayıp çöp kutusuna attıktan sonra Hope'un yanına döndü. Cade otururken Hope Gölge'nin onu tamamen kabullenmiş gibi göründüğünü fark etti. Sadık dostu çenesini bu sefer az önce Hope'un-kine dayadığı gibi Cade'in bacağına yaslamıştı.

"Umarım bu birlikte yiyeceğimiz yemeklerin ilki olur." Bu bir yorumdan çok soruymuş gibi Hope'a baktı.

"Çok isterim."

Gölge'nin arkasından kolunu uzatıp elini tuttu. Parmaklarını birbirlerine doladılar. "Seni Oceanside'a neyin getirdiğini anlatsana."

Hope derin bir nefes aldı. Hayatının bazı detayları özeldi ve Hunter'ın ölümü bunlardan biriydi. Kaybının acısı ona aitti, ilgi ya da nezaket beklemeden onu kalbinde saklıyordu. Hunter hakkında konuşmak ona yalnız olduğunu hatırlatıyor ve gözlerinin dolmasına neden oluyordu. Birbirlerini daha yeni tanımaya başladıklarından bu, henüz Cade ile yürümeye hazır hissettiği bir yol değildi.

Nereden başlayacağını bilemediğinden çocukluğundan başladı. "Daha yeni yürümeye başladığımız sıralarda annem erkek kardeşimle beni terk etti. Güney California'da büyüdük, bize büyükannem ve büyükbabam baktı."

"Bu zor olmalı," dedi Cade.

"Büyükannemler bizi ellerinden geldiğince sevdi. Emeklilik yıllarını iki deli dolu çocuğu büyüterek geçirmeyi beklemediklerine eminim." Hope birçok kez seyahat edemedikleri, planladıkları şeyleri yapamadıkları için hırçınlaştıklarını hissetmişti, sonuçta onun ve Hunter'ın sorumluluğunu almışlardı.

"Hunter, ikiz kardeşim, liseden mezun olur olmaz orduya katıldı. Ben üniversite bursu kazanacak kadar başarılıydım, bize bakma sorumluluğunu üstlenen büyükanne ve büyükbabama biraz özgürlük vermek için mümkün olduğunca çabuk evden ayrıldım." Hope derslerine odaklanırken iki ayrı yarı zamanlı işte çalışmıştı. Hunter da elinden geldiğince ona maddi olarak destek olmuştu.

"Neden öğretmen olmayı tercih ettin?"

Cade, Hope'un çift ana dal mezuniyeti olduğunu bilmiyordu ve şimdi bundan bahsetmenin zamanı değildi. "California'da o zamanlar öğretmen açığı vardı ve bir iş bulabileceğimi biliyordum."

Cade devam etmesini istiyormuş gibi başını salladı.

“Sonrasında kısa süre içinde büyükbabamı ve büyükannemi kaybettim, çok üzücüydü. Önce büyükbabam öldü, ardından göğüs kanseri olan büyükannem. Yaşlı kadının kanserin bu türüne dair bir risk taşıdığını bilmiyordum bile.

“Büyükbabamdan sonra kaybolmuştu ve yaklaşık bir yıl sonra da öldü. Ölüm belgesinde kanser yazıyordu ama ben gerçek nedeni biliyordum. Ona yardım etmek için eve geri döndüm. Büyükbabam olmadan kendini yalnız hissediyordu, yaşama isteği kalmamıştı.”

Cade onun elini nazikçe sıktı. “Bu sorumu kısmen yanıtlıyor. Hunter’ın orduya katılması ve büyükannenle büyükbabanı kaybetmen. California’da kalmak için sebebin kalmamış.”

“Kesinlikle. Neredeyse hayatım boyunca Los Angeles bölgesinde yaşamıştım ve küçük bir kasaba hayatını tecrübe etmek istedim. Evrakları tamamlar tamamlamaz Washington’da birkaç küçük kasabaya öğretmenlik için başvurduğum.” Oceanside ilk tercihi değildi. Yine de en iyisi olduğu ortaya çıkmıştı. “Pekâlâ, ya sen?” diye sordu sohbeti ona çevirmeye can atarak.

Cade geriye yaslanıp bacaklarını uzattı ve ayak bileğini diğerinin üstüne koydu. “Tacoma’da büyüdüm, Pasifik Lutheran Üniversitesi’nden mezun oldum,” diye açıkladı. “Sonra ailemle, daha ziyade babamla sorunlar yaşadım.” Nasıl devam edeceğini bilmiyormuş gibi duraksadı. “Babam kariyer seçimimde onun yolundan gitmemi istedi. Karşı çıktım. Anneme ve babama uymadı. O zamandan beri aramız açık.”

Bir aileye sahip olup uzak kalmak ne şanssızlıktı. “Üzgünüm Cade,” diyen Hope onun için gerçekten üzülmüştü.

“Üzülmen için sebep yok. Sen bir şey yapmadın.”

“Bunu biliyorum. Ailenle iyi ilişkin olmadığına üzül-
düm.” Çünkü o dünyada yapayalnızdı, Hope biyolojik
ebeveynlerini tanımak için her şeyini verirdi. Annesine dair
sadece hayal meyal anıları vardı. Büyükanne ve büyükbaba-
sından duyduğu ufak tefek şeylerden annesinin ümitsiz vaka
olduğunu öğrenmişti. Bunun ne demek olduğunu tam ola-
rak bilmiyordu ama madde bağımlılığıyla ilgili olduğundan
şüpheleniyordu. Hope ve Hunter büyükanne ve büyükba-
basının yanına taşındıktan sonra annelerinden bir kez olsun
haber almamışlardı. Hope onu doğuran kadın hayatta mı
yoksa öldü mü bilmiyordu ve ikincisi olduğunu varsayıyor-
du. Büyükkannelerine göre Hope’un annesi büyük ihtimalle
onun ve Hunter’ın babasının kim olduğunu bilmiyordu.

“Ben de farklı olmasını isterdim,” diye itiraf etti Cade.
“Sorun ikimizin de hatalı olduğunu kabul etmeyecek kadar
inatçı olması.”

“Barışamaz mısınız?” Elbette bunun bir yolu vardı.

“Babamı ararsam hatalı olduğumu kabul ettiğimi ve ha-
yatımla ilgili planlarına boyun eğeceğimi varsayacak. Böyle
bir şey olamaz. Ben avukatlık için uygun değilim.”

“Peki ya annen? O yardım edemez mi?”

Cade doğruldu. “En çok ihtiyaç duyduğum anda bana
arka çıkmadığı için onu affetmem çok zaman aldı. Yanım-
da olmasına çok ihtiyacım vardı. Babamla benim aramda
sıkışarak ne kadar zor bir durumda kaldığını daha yeni an-
ladım.” Duraksayıp başını öne eğdi. “Onu kısa zaman önce
gördüm.” Sesi alçak ve tereddütlü çıkmıştı. “Aslında sana
söylemeliydim...”

“Denetimli serbestlik altında olduğunu mu?”

Başını kaldırdı. “Biliyor musun?”

“Mellie, Preston’ın eşi söyledi.”

Şaşkınlığı Cade'in yüzünden okunuyordu. "Ve yine de benimle vakit geçirmek istiyor musun?"

Hope başını salladı. "Barınakta hayvanlarla nasıl ilgilediğini gördüm. Bana kalırsa kendini kanıtladın. Çekip gidebileceğin yerde durup bana yardım ettin. Senin tehlikeli biri olduğunu sanmıyorum Cade. Sana güveniyorum."

"Ne suç işlediğimi biliyor musun?"

"Hayır ve istemiyorsan anlatmana gerek yok."

Cade iç çekti ve tekrar konuşmaya başlamadan önce kısa bir süre gözlerini kapattı. "Sarhoştum ve bir bar kavgasına karıştım. En iyi zamanlarım değildi. Müsamaha gösterilmeyi hak etmedim ama yargıç bana acıdı ve duruşmayı beklerken hapiste yattığım süreyi sayıp belli koşullar altında denetimli serbestlik verdi."

"Toplum hizmeti?"

Cade başını sallayarak onayladı. "Harry... Bir arkadaşım hayvan barınağını önerdi."

Sohbet biraz farklı konulara kaymıştı. "Yakın zaman önce anneni gördüğünü söyledin. Bunun cesaret verici olduğunu düşünmüyor musun?"

"Olabilirdi, tabii bir mahkeme salonunda olmasaydı." Nefesini bıraktı. "Altı yıl sonraki ilk temasımızın ben yargıcın karşısındayken olmasından nefret ettim. Ne kadar dibe vurduğumu görmesi kötü hissettirdi."

"Ah Cade." Bu kez Hope onun elini sıktı.

"En kötüsü kesin babama söylemiştir ve tanıdığım kadınla babam bundan çok hoşlanmıştır."

"Bunu bilemezsin."

"Sen babamı tanımıyorsun," diye karşı çıktı Cade. "Orduya katıldığımı duyduğu an küplere bindi. Bunu ona inat olsun diye yaptığımdan, orduya girmenin hayatımın en büyük hatası olduğundan emindi."

Cade'in sesi acı ve öfkeyle yükselmişti. Hope onun sıklıkla ya da hiç bahsetmediği konulardan bahsedip hassas bir yanını gösterdiğinden emindi. Karanlık, kumsala ve üzerlerine çökmüştü. Ay ufukta yavaş yavaş yükselmeye başlamıştı.

Cade elini çekip Gölge'nin sırtına koydu. "Şimdi en kötüsünü öğrendiğine göre benimle görüşmeyi istemezsen seni anlarım."

Hope onun söylediğini düşündü, Cade'le ilgili bazı çekinceleri olması gerekse de o içgüdülerini dinlemeye karar verdi. En başından beri Cade'den hoşlanmış ve ona güvenmişti.

"Sana bir sorum var," dedi Hope.

"Tamam." Gerginliği sesine yansımıştı.

"Cumartesi akşamı için planın var mı?"

Cade'in başını ona doğru hızla çevirdiğini hissetti.

"Hayır. Neden?"

"Lisenin mezuniyet balosunda gözetmen öğretmenim ve senin de kavaljem olmanı isterim."

BÖLÜM 10

Harry'nin karşısında oturan Cade başını öne eğmişti, düşünceleri fırtına misali zihninde dönüp duruyordu. Harry, Cade'in konuşmasını bekledi. Seans başladıktan beş dakika sonra Cade nihayet başını kaldırdı.

Son derece sabırlı olan Harry onu beklediği için memnun görünüyordu.

"Hope ile konuştum," diye mırıldandı Cade.

Harry başını sallayarak devam etmesi için onu teşvik etti.

Cade, Hope'un mezuniyet balosunda gözetmen öğretmen olacağından bahsettiğinde şoke olmuştu. Ne diyeceğini bilememişti. "Benden lise dansına onunla katılmamı istedi," dedi sanki Narrows Köprüsü'nden atlamasını ya da Hawa-ii'ye yüzmesini istemiş gibi. "İkimiz de bunun imkânsız olduğunu biliyoruz. Ben dans edemem. Uzun süre ayakta durmakta bile zorlanıyorum."

"Bu ne tür bir dans?" diye sordu Harry.

"Mezuniyet balosu. Gözetmen öğretmenlerden biri ve benim ona eşlik etmemi istiyor: Sanki mısır tarlasının ortasında korkuluk gibi dikilip durmaktan başka bir şey yapacakmışım gibi."

"Nöbetçi olmak illa dans pistine çıkılacağı anlamına gelmez."

Cade, Harry'nin sorular sormasını bekliyordu. Kendisinin de bir sürü sorusu vardı.

“Kral ve kraliçe tacı almayacağımızı biliyorum.” Sesi kendi alaycılığına ihanet ediyordu. “Ama Hope bir noktada onunla dans etmemi bekleyecektir.”

“Bana varsayımda bulunuyormuşsun gibi geliyor.”

“Ben dans edemem,” dedi Cade ısrarla, öfkesi Harry’den çok kendineydi. “İkimiz de bu türden fiziksel aktivitenin benim... Kısıtlarımla zor olacağını biliyoruz.” Cade bacağından ve yol açtığı sorunlardan nefret etmeye başlamıştı. Acısı o uğursuz günün ve arkadaşlarının ölümünü izlerken yaşadığı çaresizliğin daimi hatırlatıcısıydı. Aslında hayatta olduğu için müteşekkik olmalıydı. Ama bunu yapamadığından kendini suçlu hissediyor, onu tamamen yutmak isteyen bir karadeliğin içine batıyordu.

“Rolünün tam olarak ne olacağını biliyor musun?” Harry nasılsa hep doğru soruyu sormayı başarıyordu. Bir soruna şahinin avının peşine düştüğü gibi kararlılıkla odaklanıyordu.

Hope’un danstan bahsettiği ânı hatırlayan Cade hatasını anlayıp cevap vermeden önce kısa bir an duraksadı. “Hayır.”

“O halde bana başka bir varsayımda bulunuyorsun gibi geldi.”

Cade köşeye sıkışmış gibi hissetti. Hope ile dans etmek istiyordu. Özellikle dans etmek değil ama onu kendine yakın tutmak istiyordu. Tüm gece akli Hope’u kollarının arasına almakla ilgili düşüncelerle dolup taşarken yatakta dönüp durmuş, örtüleri bir o yana bir bu yana savurmuştu. Uykuya dalarken onun parfümünün kokusunu alabiliyor, onu kollarında tutmanın huzurunu hissedebiliyordu. Bunu her şeyden çok istiyordu. Sonra aklına sakatlığı ve bacağının sorun çıkarması durumunda yaşayabileceği utanç gelmişti. Bu daha önce olmuştu ve yine olabilirdi. Kendini böyle bir pozisyona

sokması mümkün değildi. Hope'u kollarının arasına almayı ne kadar istese de bunu yapamazdı.

Ama yine de...

Bir gün önceki sohbetleri Cade için bir dönüm noktası olmuştu. Onun yanında oturmak, Wee Willie'nin sosisli sandviçlerini yemek ve hiçbir derdi yokmuşçasına öğleden sonranın tadını çıkarmak muazzam hissettirmişti. Yıllardır böylesine özgür hissetmemişti ta ki... Ta ki Hope danstan bahsedene kadar.

Aralarında oluşan yeni yakınlıkla Cade sadece Luke ve Jeremy'nin bildiği en hassas duygularını onunla paylaşmıştı. Harry, ailesiyle ilgili fazla soru sormamış ve Cade de grup seanslarında ailesinden bahsetmemişti. Her nedense Hope'a anlatma gereği hissetmişti.

"Onunla birlikte dansa refakat etmeyi kabul ettin mi?" diye sordu Harry.

Sorun buydu. "Ben... Ben evet ya da hayır demedim. Ama Hope kabul ettiğimi varsaymış gibi konuşmaya devam edip bana geceyle ilgili detayları anlattı. Bir noktada gelirim demediğimi fark etmiş olacak ki sessizleşti. Harry, ne yapacağımı bilmiyorum." Yüzünü ellerinin arasına gömmek istedi. Bir kez daha akşam yemeği davetini reddettiği başlangıç noktasına dönmüştü. Hope'u son derece çekici bulsa da en çok istediği şeyi kabul etmemişti. Ve yine aynı şeyi yapıyordu.

Hope'la kumsalda dans konusu açılana kadar mükemmel vakit geçirmişti. Onu öpmeyi planlamıştı ama Hope konuyu onunla birlikte refakatçilik yapmaya getirdiğinde Cade donup kalmıştı. Şüphesiz danışmaya ihtiyacı vardı. Onu hayatına almayı bu kadar çok isterken neden sürekli sırtını döndüğünü anlaması için yardım gerekiyordu.

"Cevap vermeden gitmene izin mi verdi?"

“Kararım ne olursa olsun kabul edeceğini söyledi.”

“Peki karar verdin mi?”

Cade ayrıldıkları andan beri bunu düşünüyordu. “Sürekli düşünüyorum. Seansımız bugün olduğu için minnettarım, böylece sen bu işi çözmeme yardım edebilirsin, bana en iyisi ne olur söylersin.”

Harry kıkırdadı. “Gerçekten de sana ne yapacağını söyleyeceğimi düşünmüyorsun, değil mi? Bu sana kalmış Cade.”

Ona kalmıştı. Harry haklıydı. Bu konuda karar vermesi gereken kendisiydi. Bir yanı ne zaman ya da hangi koşulda olursa olsun Hope’la olmaya can atıyordu. Onunla tanıştığı andan beri fiziksel kısıtları Hope’tan uzak durmasına neden olmuştu.

Zaman zaman bacağı kendi kafasına göre hareket ediyordu. Tek bir yanlış harekette öylesine şiddetli bir acı saplanıyordu ki bağırmmamak için gücünün her zerresini kullanması gerekiyordu. Fizik tedavinin işe yaradığını kabul etse de Hope’u dans pistinde döndürecek seviyede değildi.

“Cevap vermeden önce ne kadar bekleyeceksin?”

Zaman çabuk geçiyordu. Saatin her tıkırtısı Cade’e öyle ya da böyle bir karar vermesi gerektiğini hatırlatıyordu. Ayrılırken Cade’in dansın yapılacağı cumartesi akşamından önce haber vereceği konusunda anlaşmışlardı.

Cade Oceanside’a yeni gelmiş olsa da lise futbol maçlarının önemli bir etkinlik olduğunu öğrenecek kadar uzun süredir buradaydı. Kendi sahalarında oynanan maçlarda tribünler öğrenciler, ebeveynler ve halktan taraftarlarla doluyordu. Cuma gecesi oynanan maçlar küçük kasabalar için büyük eğlenceydi ve Oceanside da bir istisna değildi. Takım oyuncuları kraliyet mensubu gibi muamele görüyordu. İşletmeler Oceanside Eagle logolu bayrakları sallayarak maçlara coşku katıyordu.

Cade orta yolu bulmak için tribünlere tırmanması anlamına gelse de Hope'la maça gitmeye karar vermişti. Merdivenler acı dolu bir mücadele olabiliyordu. Tüm ağırlığını yaralı bacağına vermek sıklıkla baş döndürücü bir sancıya neden oluyordu. Acıyı azaltmak için merdivenleri teker teker çıkıp istemediği hâlde dikkatleri üzerine çekiyordu. Kasaba nüfusunun yarısının ona acıyan gözlerle baktığını düşünmek içini ürpertti.

Cade düşüncelere dalıp gidince odaya sessizlik çöktü.

Cade'i düşüncelerinden Harry çekip çıkardı. "Geçenlerde Hope'un takımın oyun kurucusuyla bir tür anlaşmazlık yaşadığından bahsetmemiş miydin?"

Cade bunu hatırladığında bütün vücudu kasıldı. O an cevabını verdi. Hope dansta tek başına olursa muhtemelen hedef hâline gelirdi. Cade neler olduğuna dair tüm detayları bilmese de gerektiği kadarını öğrenmişti. Kendisi biraz çalışma yapmıştı. Market otoparkının kamera kayıtlarını izlemeyi istemişti. Ekipmanlar eskiydi, günün teknolojisinin gerisindeydi ve görüntü Cade'in kim olduğunu netçe anlayamayacağı kadar karlıydı ama lastiğe hasar verildiği açıkça görülüyordu.

Cade'in bazı şüpheleri vardı. Bu olaydan kim sorumluysa genç, ergen birine benziyordu.

"O dansa gitmeliyim," dedi yeni kazandığı kararlılıkla.

"Buna mecbur değilsin Cade. Bu seni ilgilendirmiyor."

"Hope beni ilgilendiriyor."

Harry bacak bacak üstüne attı. "Ya gecenin sonunda seninle dans etmek isterse?"

Bir işin en rahatsız edici yönüyle yüzleşmeye zorlamak tam da Harry'ye göreydi. Cade'in elinden gelen tek şey dürüst olmaktı. "Bilmiyorum. Sanırım zamanı gelince bir çare düşüneceğim."

Harry gülümsüyordu.

“Bu hoşuna mı gidiyor?”

“Evet,” dedi Harry. “Dikkatini kendine ya da kısıtlarına vermiyorsun. Hope’a olan ilgin korkularını bastırıyor ve bu doğru yönde bir adım.”

“Sen öyle diyorsan,” diye homurdandı Cade.

Cade on beş dakika sonra Harry’nin ofisinden çıktı ve adımlarının daha hafif olduğunu fark etti. Artık ne yaptığını bildiğinden iyi hissediyordu. İlk buluşmalarında danışmanla hiçbir şey yapmak istememişti. Şimdilerdeyse kendinden başkalarını da önemsemesini söyleyip bunu Cade’in fikriymiş gibi gösteren Harry’ye minnettardı. Adam yetenekliydi.

Hope ile dansa gitmek Cade’le ya da kısıtlarıyla ilgili değildi. Odak noktası ilgi duyduğu kadındı. Onunla yan yana olmak, potansiyel sorunlardan korumak, önemli olan bunlardı. Utanç verici hangi olayı yaşarsa yaşasın Hope’u güvende tutmaya değerdi.

Cade kararlaştırdıkları gibi maç başlamadan bir saat önce buluşmayı beklemeden Hope’un kulübesine gitti.

Hope kapıyı açtığında şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. Gölge hemen yanındaydı ve Cade’i görünce çok havlamadı. Gölge onu kabullenmiş gibi görünüyordu ve tüm bunlar tek bir sosisli sayesinde olmuştu.

“İçeri gel,” dedi Hope. Ziyaretinin nedenini açıklamasını beklerken bakışları heyecan doluydu.

Evin içine doğru adım atan Cade bir an gözlerini ondan alamadı. Hope maça gitmek için hazırlanmış, dar bir kot pantolon ve üzerine de Eagles logolu okul *sweatshirt*ü giymişti. Çok güzeldi. Hope’un sessizliği Cade’in neden geldiğine dair bir fikri olmadığını söylüyordu.

“Dansta artı birin olmaya karar verdim,” dedi.

Hope’un yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Sevindim ve teşekkür ederim. Dansa tek başıma gitmeyi hiç istemiyordum.”

“Ama bazı hareket kısıtlarımın olduğunu bilmelisin eğer bu seni utandırırsa...”

“Sus,” dedi Hope aniden ve uzanıp Cade’in kolunu tuttu. “Saçmalıyorsun. Yaralı bir bacağın olduğunu biliyorum. Bu beni rahatsız etmiyor, seni de etmemeli. Bu kadar yeter.”

Cade dayanamadı. Hope daha cümlesini bitirmeden onu kollarının arasına alıp öptü. Onu anlayıp kusurları ve eksiklikleriyle kabul etmesinden duyduğu rahatlamayla, düşünmeden yaptığı bir hamleydi. Dudaklarının kapalı olmasından onu şaşırttığı belliydi ama Hope çabucak uyum sağlayıp karşılık verdi. Kollarını Cade’in boynuna doladı, ona yaslandı, alt dudağını öperek kendini bıraktı. Cade ne kadar süre öpüştüklerini bilmiyordu. Yeterince uzun değildi. Hope’un tadını bir kez almak daha çoğunu istemesine neden olmuştu.

Hope gözlerini açınca en tatlı gülümsemesiyle Cade’e baktı. “Bu güzeldi.”

Cade’in tek yapabildiği başını sallayarak onaylamak oldu. Yutkundu. “Çok güzeldi.”

“Bu gece eğlenceli olacak,” dedi Hope. “Maça gideceğiz, kasabanın yarısıyla takımı destekleyeceğiz ve cumartesi gecesi de dansta buluşacağız.”

Cade’in kürek kemikleri arasındaki gerginlik azaldı ve gevşedi. Bunu yapabiliirdi. Hope’un ona ihtiyacı vardı ve Cade de onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Futbol sahasına vardıklarında park yeri bulmak zor olmuştu. Bu maç önemliydi. Oceanside en güçlü rakibi olan

Montesano Bulldogs ile oynuyordu. Oceanside Eagles nâmağluptu. Daha sezonun başları olmasına rağmen Eagles eyalet finaline kadar bu durumu korumayı istiyordu. Geçen yıl hem futbol hem beyzbol takımları Washington Eyaleti A liginde şampiyon olmuştu. Üç yüze yakın mevcudu olan okullarıyla çok daha fazla öğrencisi olan okullara karşı oynamışlardı.

Övgülerin çoğu Koç Wade Simmons'a gitmişti. Oceanside halkına göre adam bir mucize gerçekleştirmişti. Cade'e göre haksız da sayılmazlardı. Koç güçlü iş etiğiyle takıma ilham vermiş ve onları cesaretlendirmişti. Cade neredeyse her öğleden sonra lisenin önünden geçerken takımın sahada antrenman ve hazırlık yaptığını görüyordu. Koç katı ama adil biriydi ve Oceanside halkı onun genç adamları saha içinde ve dışında yönlendirme şeklini seviyordu.

Sahaya yaklaşırlarken Hope Cade'in koluna girdi, gözleri heyecan doluydu. "Willa burada," dedi. "Kocası ve Dr. Annie ile birlikte gelmiş."

Cade, Willa'yı tanıyordu ama kocası Sean O'Malley ile tanışmamıştı. Fotoğrafları sıklıkla *National Geographic*'te yer alan yetenekli bir fotoğrafçıydı. Sean gibi başarılı bir profesyonelin yaşamak için Oceanside gibi küçük bir kasabayı seçmiş olması tuhaf geliyordu. Elbette herkesin kendi tercihleri vardı.

Cade askeri hastaneden çıktıktan ve Aberdeen'deki fizyoterapist ile yaptığı çalışmalardan sonra herhangi bir tıbbi tedaviye ihtiyaç duymadığından Dr. Annie'yi de tanııyordu. Kocası Keaton'ı ise hayvan barınağından biliyordu. Hatırladığı kadarıyla Gölge'yi barınağa getiren Keaton'dı. Cade barınakta gönüllü olarak çalışmaya başladığından beri Keaton barınağa birkaç kez uğramıştı. İriyarıydı ilk bakışta ürkütücü olduğunu düşünen Cade zamanla onu tanımıştı.

Geniş göğüslüydü, boyu yaklaşık iki metreydi ve normal boyutlardaki bir insanınkinden iki kat büyük elleri vardı. Başkalarına yardım eden yüreği de cüssesi kadar büyük gibiydi.

Hope'un el salladığı Willa onları Sean'la kendilerine katılmaya çağırdı. Elbette tribünün ortalarına oturmuşlardı. Cade yukarı çıkarken tuhaf görüneceğini bildiğinden hemen gerildi.

Hope acele etmek yerine sabırla bekleyip basamakları çıkmasına Cade yardım ediyormuş gibi onunla birlikte adım adım ilerledi.

Yarı yolda öğrencilerinden birini görüp durdu. "Merhaba Spencer," dedi.

Çocuk başını kaldırdı, ardından bakışlarını kaçırdı. Tribünler kalabalık olmasına rağmen Spencer'ın her iki yanında da boş koltuklar vardı. Okul arkadaşları tarafından dışlanıyor gibi görünüyordu. Belli ki kimse onun yanına oturmak istememişti.

"Callie nerede?" diye sordu Hope. "Seninle olması gerekiyor muydu?"

Öğrencilerden birkaçı onlara doğru baktı. "O dans grubunda," diye açıkladı Spencer.

"Doğru," dedi Hope sanki bu bilginin ona hatırlatılması gerekiyormuş gibi.

Hope ve Cade yerlerini alıp Willa ve kocasıyla nazikçe selamlaştıktan sonra Cade Spencer'ı sordu.

"Sana bahsettiğim genç adam. Scott Pender'ın kız arkadaşı mezuniyet balosunda Spencer'a eşlik edecek."

"Eski kız arkadaşı değil mi?" diye sordu Cade.

Hope tereddüt etti. "Emin değilim. Bir dargın bir barışıklar, bu yüzden bu ara dargın olduklarını varsayıyorum."

Eğer öyle değilse bu dansa sorun çıkabileceği anlamına gelir, diye düşündü Cade.

Spencer'ı şahsen tanımıyor olsa da Cade ona karşı sempati hissetti. "Ondan daha önce bahsetmiştin ama ismini söylememiştin. Callie ile anlaşma yapan o, değil mi?"

"Evet. Ondan bilgisayarla ilgili bir sorununu çözmesini istemiş."

Cade doğru anladığından emin olmak istiyordu. "Ve Spencer da mezuniyet balosunda ona eşlik ederse yardım edeceğini söylemiş."

"Kesinlikle."

Kızın ne istediğini ancak tahmin edebiliyor, Hope'un da tedirgin olduğunu hissedebiliyordu. "Ondan ne istediğini biliyor musun?"

Hope koluna daha sıkı sarıldı. "Sorun da bu, bana söylemedi. Spencer her seferinde konuyu değiştirmeyi başarıyor. Korkarım boyundan büyük bir işe bulaştı."

Cade, bir yüz güzelliğine kapılan zavallı çocuğun bu kız için ne yapmayı kabul ettiğini merak etti. Hope'un anlattıklarından Callie'nin Spencer'ı ya da erkek arkadaşının yapabileceklerinin sonuçlarını umursamadığı anlaşılıyordu.

"Endişeliyim," diye ekledi Hope. "Ama bu noktada yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Kendini suçlama."

"Suçluyorum. Spencer'a öyle bir tavsiye vermemeliydim. Bana ailelerinin iyi dost olduklarını, eskiden onların da iyi anlaştıklarını söyledi. Spencer'ın tek istediği her şeyin eski hâline dönmesiydi: daha fazlasının olması umuduyla yine arkadaş olmak. Callie'nin ondan ne kadar hoşlandığını anlaması için bir şans istiyordu. Spencer çok iyi bir çocuk." Sesini alçaltıp ekledi, "Favori öğrencim olmaması gerektiğini biliyorum ama söz konusu Spencer olduğunda kendimi tutamıyorum. Evet, o akıllı ama çok da çalışıyor. İşler onun için o kadar kolay değil. Diğerlerine benzemiyor, yaşına göre

olgun, babasının yanında yarı zamanlı çalışıyor ve başkalarına karşı nazik ve saygılı. Bugünlerde, bu çağda ne kadar az görülen şeyler olduğuna inanamazsın.”

“Callie’nin onu kullanıyor olmasından korkuyorsun.”

“Hiç şüphem yok. Callie güzel ve popüler, görünüşe göre de oldukça bencil. Okuldaki herkesin Spencer ile randevu konusunda manipüle edildiğini bilmesini sağladığından eminim.”

“Buna katlanabiliyor olmasına şaşırdım.”

“Aslına bakarsan ben de.”

Cade, Spencer’ın Callie’yi dansa davet etme cüretinin bedelini ödediğini hayal edebiliyordu.

“Zorbalık devam ediyor mu?”

Hope derin bir iç çekti. “Öyleyse bile Spencer bir şey söylemiyor.”

“Ama senin şüphelerin var.”

Hope başını sallayarak onayladı. “Spencer’ın başının tuvalete sokulduğunu ve sosyal medyada yayınlandığını duydum. Ona bunu sordum ama cevap vermeyi reddetti. Bir de sosyal medyada Spencer’ı aşağılayan bir karikatür paylaşıldığına dair söylentiler var. Sürekli olarak kötü şakaların hedefi oluyor. Onun bu sataşmalarla başa çıkış şekline hayranım.”

“Ve Callie öylece durup hiçbir şey yapmıyor mu?” Cade kızla daha tanışmadan ondan hoşlanmamıştı.

“Görünüşe göre öyle. Spencer koridordan geçerken fısıldaşmalar, gülüşmeler de oluyor. Hiç şikâyetle bulunmadı, olanları rapor etmedi. Personelin olan bitenin yarısının bile farkında olduğunu sanmıyorum.”

“Zavallı çocuk.” Cade, Spencer’ın halinden anlıyordu.

Bando okul marşını çalmaya başladı ve Oceanside Eagles soyunma odasından çıkıp sahaya koşarken kalabalıktan alkış sesleri yükseldi.

Herkes ayağa kalkıp güçlü bir rakibe karşı güzel bir maç çıkaracaklarından emin tezahürata başladı. Namağlup olmalarına rağmen Oceanside, Montesano Bulldogs takımı karşısında favori değildi.

Cade, Spencer'ın da favori olmadığını hissediyordu.

BÖLÜM 11

Spencer arabasını Callie'nin evinin önüne park etti. Callie baloda onun eşi olmayı kabul etmiş olsa da Spencer'ın yardım etmeyi kabul ettiğine pişman olması için elinden geleni yapmıştı. Bir zamanlar arkadaş olduklarına inanmak zordu. Çocukluklarında her ne paylaştılsa bitmişti, sadece Spencer bu gerçeği kabul edemeyecek kadar âşık olmuştu.

Dansa Callie'yle gideceğinin söylentisi yayıldığından beri her şakanın hedefi olmuştu. Dansa gideceği gün yaklaşırken kendini dışlanmış hissetmişti. Yanından hiç ayrılmayan gerçek dostları Joel ve Brian'a sonsuza dek minnettar kalacaktı. Ama ikisi de dansa katılmıyordu, bu yüzden Spencer kendi başınaydı.

Callie'yi dansa davet etmek gibi aptalca bir hata yapmadan önce o kadar âşıktı ki onun güzelliği ve çekiciliğinden ötesini görememişti. O andan sonraysa gözleri açılmıştı, artık Callie'nin nasıl bir karakteri olduğunu açıkça görüyordu. Eski hâliyle alakası yoktu. Spencer, verdiği sözü tutmakla gurur duyduğu için pazarlığın kendine düşen kısmını yerine getirmişti.

Ondan istenen iyilik ikiz kardeşi Ben'le ilgiliydi. Callie son birkaç aydır, okul başladığından beri Ben'in davranışlarında endişe verici bir değişiklik fark etmişti. Bunun nedenini bulmaya kararlı olan Callie bir şeyler öğrenmeyi kendine görev edinmişti.

Sonrasında ise kardeşinin sırt çantasında bir torba dolu su ilaç bulmuştu. Ben onu odasında, eşyalarını karıştırırken

yakalamış ve çok sinirlenmişti. İlaçları kimden aldığını söylemeyi reddetmiş ve kendi işine bakmasını söylemişti. Ancak bu, Callie'yi durdurmamıştı. Bundan sorumlu olan kimse onu ifşa etmeye kararlıydı ve bununla ilgili bazı şüpheleri vardı. Tek yapması gereken şüphelerini doğrulamaktı. Bunun için de Spencer'ın yardımı gerekiyordu.

Onun Ben'in bilgisayarında ya da telefonunda bir ipucu bulacağına inanan Callie, Spencer'dan kanıt bulması için Ben'in bilgisayarına girmesini istemişti. İkizi hem telefonunu hem de bilgisayarını herkesten sakladığı için orada bir şeyler olduğuna ikna olmuştu. Spencer elinden geleni yapmış ama bir şey bulamamıştı. Bu yüzden de Callie Spencer'ın onu yüzüstü bıraktığına inanıyordu.

Spencer kararlılığından güç alarak arabadan inip Callie'nin kapısına doğru yürüdü. Dans Callie'nin Spencer'ı دیدiği gibi aşağılayabilmesi için bir fırsattı.

Spencer ise buna izin vermemeye kararlıydı.

Zili çaldıktan sonra geri çekilip bekledi. Kapıyı Callie'nin babası açtı ve yüzüne kocaman bir tebessüm yayılmadan önce bir an Spencer'a baktı. "Spencer!" Çocuğun sırtına sertçe vurdu. "Callie dansa seninle gideceğini söylememişti."

Bu şaşırtıcı değildi.

"Annenle babanı görmeyeli çok oldu. Nasıllar?"

"İyiler." Spencer ayrımtıya girmede.

"Babanla son konuştuğumda ikinizin eski arabası üzerinde çalıştığınızdan bahsetmişti. Nasıl gidiyor?"

"Bitirdik."

Bill Rhodes'un bakışları Spencer'dan kaldırım kenarında park edilmiş arabaya kaydı. Gözleri hayranlıkla açıldı.

"Bu 1965 Dodge Dart mı?" diye sordu. "Vay canına, inanmıyorum. İkiniz iyi iş çıkarmışsınız."

"Öyle." Araba Spencer'ın en değerli varlığıydı, özellikle de babasıyla birlikte harcadıkları onca zamandan sonra.

“O Dart babanın ilk arabasıydı.”

“Artık benim. Motoru yeniledik.” Arabanın eskisi gibi ses çıkarması için ihtiyaç duydukları her şeyi temin etmelerinin aylar aldığından bahsetmedi.

“Bir bakmamın sakıncası var mı?” Callie’nin babası bunu sormuş olsa da çoktan basamakları yanlamıştı.

“Tabii ki yok.” Spencer’in omuzlarının kaskatı kesilmesine neden olan gerginliği bir nebze azalmıştı. Kaldırımında Bay Rhodes’un peşi sıra giderken adamın arabanın değerini takdir etmesinden hoşnuttu.

Bill Rhodes arabanın etrafında yürürken birkaç kez başını sallayıp beğenisini gösterdi. “Çok güzel olmuş, babana etkilendiğimi mutlaka söyle.”

“Şüphenez olmasın,” diyen Spencer sesindeki gururu saklayamadı.

Bay Rhodes Spencer’a bakıp gülümsedi. “Artık kızımın mantıklı davranmasının zamanı gelmişti. Seninle çıkacak olması beni mutlu etti.”

“Biz çıkmıyoruz.” Spencer mesele büyütülüp aileler müdahil olmadan herhangi bir yanlış anlamayı düzeltmek istedi.

“Umarım bu gecedен sonra işler değişir,” dedi Bill. “Aramızda kalsın ama Callie’nin çok hoşlandığını düşündüğüm futbolcuyla çıkmasına pek bayılmıyorum. Çocukta beyinden ziyade kas var.”

Bill her daim iyi karakter analizi yapardı.

“Hadi eve gidelim, bakalım Callie hazır mı?”

Spencer onunla birlikte girişe doğru yürüdü. Son ziyaretinin üstünden birkaç yıl geçmişti ve bazı değişiklikler vardı. Kanepe ve halı yeniydi. Callie görünürde yoktu, Spencer yanında daha az vakit geçirmek için son dakikaya kadar oyalanıp oyalanmayacağını merak etti.

Birkaç dakikanın ardından Callie hâlâ gelmeyince annesi Claire ona bakmak için yukarı çıktı. Beş dakika daha geçtikten sonra Callie kraliyet ailesinden biri gibi başı dik olarak merdivenlerden indi. Spencer'la göz teması kurmaktan kaçınıyordu ki bu Spencer için de iyiydi.

Gece ne kadar çabuk biterse o kadar iyi olacaktı.

Ona bakma şansı bulduğunda güzelliği karşısında bir kez daha çarpılınca yaşattığı onca şeyin ardından önemli olanın karakter olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Bir zamanlar tanıdığı kız çoktan gitmişti. Callie son basamağa indiğinde Spencer balonun olmazsa olmazı küçük bilek çiçeğini ona uzattı.

“Beyaz güller,” dedi Claire manalı bir iç çekişle. “İlk büyük lise dansımda erkek arkadaşım bana beyaz güllerden oluşan bilek çiçeği vermişti.”

Callie gözlerini devirdi.

Spencer, Callie'nin yaka çiçeği getirmediğini fark etti. Zaten aksini de beklemiyordu.

“Fotoğraf,” dedi annesi çocukça bir heyecanla. “Fotoğraf istiyorum.” Spencer ve Callie itiraz edemedi telefonunu çıkarıp birkaç tane çekti.

“Bir tane de arabamın yanında çekelim,” dedi Bill çocuklarla birlikte evden çıkarken.

Claire Rhodes, Dodge Dart'ın yanında birkaç fotoğraf çekerken beş dakika daha geçti.

Spencer motoru çalıştırıp uzaklaşırken Callie'nin anne babası çimlerin üstünde kol kola girip arkalarından baktı.

Arabanın içindeki sessizlik kauçuk lastik kadar kalındı. Spencer okulun jimnastik salonunun önüne park edene kadar ikisi de tek kelime etmedi. Artık sessizliği bozup bu işi mümkün olduğunca çabuk sonlandırmanın vakti gelmişti.

“Dansa benimle geldiğin için mutlu olmadığını biliyorum

Callie. Duygularını daha en başından açıkça belli ettin. Sana yemeğe çıkmayı teklif ettiğimde bana sadece dansı kabul ettiğini hatırlatarak reddettin. Tamam. Ben üstüme düşeni yaptım ve şimdi sıra sende.”

Callie mermer bir heykel gibi oturuyordu. “Seninle gelmem için hile yaptın,” diye hatırlattı Callie.

“Hayır yapmadım, biz bir anlaşma yaptık. İnan ki bu hayatımın en büyük pişmanlıklarından biri oldu. Ve sen bunun olması için elinden geleni yaptın.”

Callie dönüp ona baktı. “Yapabileceğini söylediğin şeyi yapamadın.”

“Ben dedim ki,” diye başladı Spencer sesindeki öfkeyi kontrol etmeye çalışarak, “Elimden geleni yapacağım ve yaptım da. Kimbilir nasıl bir risk alarak Ben’in telefonuna ve e-posta hesabına girdim ama hiçbir şey bulamadım. Orada gizli bilgiler bulacağımı düşünen sendin.”

“Telefonunu ve dizüstü bilgisayarını kutsal kâse gibi koruyor. Başka ne düşünebilirdim ki?”

“Hatırlarsan sana hiçbir uyuşturucu satıcısının internette iz bırakacak kadar aptal olmayacağını söylemiştim.”

Callie cevap vermedi. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, burnu o kadar havadaydı ki düşse eğilip almazdı.

Spencer konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı. “Ama sana teşekkür etmek istiyorum.”

“Öyle mi?”

“Bana hiç unutmayacağım bir ders verdin.”

“Kimseyi manipüle etmemen gerektiği mi?” dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Spencer duraksadı. “İşte yanıldığın yer burası. Sen kabul ettin. Beni geri çevirebilirdin. İnan bana, bir daha böyle bir hata yapmayacağım ama benim öğrendiğim şey seninle ilgili.”

“Gerçekten mi?” Callie ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

“Senin güzel olduğunu düşünüyordum. Gözlerimi senden alamıyordum.”

Callie’nin gerilmiş dudakları küçük bir gülümsemeyle aralandı.

“Sadece görünüşün için değildi. Benim gözümde sen hata yapmazdın. Ama kesinlikle hatırladığım kız değilmişsin. Seni bu hâlinle tanımakta zorlanıyorum. Sen bir sahtekârsın.”

“Ne demek istiyorsun?” diye çıkışan Callie bir kez daha dönüp kısılmış gözleriyle ona baktı.

“Bencilsin, kötüsün, şımarıksın.”

Callie’nin ağzı açık kalmıştı. “Burada oturup beni aşağılamana izin vermeyeceğim.”

Spencer’ın Callie ile işi bitmişti. İsteddiği son şey dansa onunla gitmekti. Her şeyi iptal etmek en kolayı olurdu ancak gururu buna izin vermiyordu. “Bana kalırsa sen ve Scott Pender birbirinizi hak ediyorsunuz.”

Callie arabadan inip kapıyı gereksiz bir kuvvetle çarptı. “Seninle çıkmaktan keyif alacağımı sanıyorsan ne yazık ki yanıliyorsun.”

Spencer da arabadan indi ve onu durdurdu. “Ah sakın. Ben anlaşmanın kendime düşen kısmını yaptım ve bana pahalıya mal oldu. Yani sen de üzerine düşen kısmı yapacaksın.”

“Yoksa ne olur?” diye meydan okudu Callie, Spencer’ın yapabileceği bir şey yokmuş gibi.

“Bildiğin gibi ben ve arkadaşlarım bilgisayar korsanlığı yapabiliyoruz.” Spencer sanki Callie’nin karşı koymasını umuyordu, böylece hayatını tıpkı onun yaptığı gibi çekilmez hâle getirmesi için mükemmel bir bahane vermiş olacaktı.

Callie kollarını beline koydu. “Bu yeteneklerin bana bir faydası dokunmadı.”

“Çünkü bulunacak bir şey yoktu.”

“Ben konuşmuyor,” diye diretti Callie. “Denemediğimi mi sanıyorsun? Konu kardeşim olduğunda bir duvarla konuşuyormuşum gibi oluyor. Biraz çaba sarf etseydin yardımcı olabilirdin.”

“Ben mi?”

“Evet, sen. Ben sana güveniyor. Ya da bir zamanlar güveniyordu. En azından ona sormayı deneyebilirdin.”

Spencer başını iki yana salladı. “Sen ciddi misin? Gerçekten de Ben’in kendi kardeşiyle, ikiziyle konuşmayı reddederken bana açılabilceğini mi düşünüyorsun?”

“Yardım edebileceğini sandım. Tanrım, yanılmışım.”

“Neden ailenle konuşmadığını anlamıyorum.” Bill ve Claire iyi insanlardı ve oğullarına yardım etmek için ne gerekiyorsa yaparlardı.

“Yapamam. Kardeşim beni asla bağışlamaz. Futbol takımından çıkarılır ve üniversite bursu için bir şansı varsa kaybeder.”

“Eğer uyuşturucu kullanıyorsa zaten düşüşe geçmiş demektir. Hadi ama Callie, eğer Ben’e yardım etme konusunda ciddiysen aileni dahil etmelisin.”

“Henüz olmaz. Gerçekten Spencer bu beni yiyip bitiriyor. Ben kendini neye bulaştırdı diye düşünüp korkudan uyuyamıyorum. Üstelik uyuşturucu parasını nereden bulduğuna dair bir fikrim yok. İş yok ve korkarım alışkanlığını sürdürebilmek için hırsızlık yapıyor.”

Spencer sesindeki endişeyi duymuştu. “Bunun alışkanlık olduğundan emin misin?”

Callie üzüntüyle başını salladı. “Onu artık tanıyamıyorum ve annemle babam farkında bile değil. Ben sabah erkenden kalkıyor ve akşam antrenman bittikten sonra geç saatte gelip doğruca odasına gidiyor. Ondaki değişikliği fark eden tek kişi benim. İlaçları da bulunca cevabımı aldım.”

“Arkadaşlarına sordun mu?”

“Scott’a sormayı denedim ama bu aralar benimle konuşmuyor.”

“Dansa benimle gelmeyi kabul ettiğin için mi?”

Callie başını eğdi. “Bilmiyorum. Umurumda da değil. Seninle dans etmeyi sorun etmiyorum Spencer ama ciddi... Her dans mı?”

Spencer’ın geri adım atmaya niyeti yoktu. “Evet. Başıma gelenlerden sonra her bir dans benim.”

“Benden nefret etmene rağmen.” Gözlerinde pişmanlık vardı.

“Senden nefret ettiğimi söylemedim.” Söyleyebilmeyi isterdi.

“Evet, söyledin.”

“Hayır,” dedi Spencer. “Ben sadece senin hatırladığım, benimle gülüp bana takılan kız olmadığını söyledim. Eski den arkadaşlık Callie. İyi arkadaşlık ve ben düşündüm ki... Neyse, ne düşündüğümün bir önemi yok. Sen değiştin ve doğrusu ben bu değişikliğin iyi yönde olmadığımı gördüm.”

“Kardeşimi önemsiyorum ve senin yardım edebileceğini umdum.”

“Beni kullandın Callie ve dürüst olmak gerekirse ben de seni kullandım.”

“İkimiz de birbirimizi kullandık,” diye onayladı Callie.

“Kendi adıma özür dilerim, dediğim gibi dersimi aldım.”

“Benim için de güllük gülistanlık değildi,” diye karşılık verdi Callie.

İşte bu çok fazlaydı. “Lütfen Callie sen ne zarar gördün anlatsana. Can kulağıyla dinliyorum.”

Callie utanıp başını eğdi.

“Benimle çıkmayı kabul etme nedeni olarak nasıl bir hikâye uydurduğunu hayal dahi edemiyorum.”

“Bana yardım etmek için elinden geleni yaptığını biliyorum Spencer. Haklısın, seni kullandım. Muhtemelen yardım için sana gelmek yerine annemlerle konuşmalıydım. Sonra sen baloya benimle gitmek isteyince sandım ki insanlar şöyle... Aslında ne düşüneceklerdi bilmiyorum.”

“Sınıf arkadaşlarının benden hoşlandığını düşünmelerini istemedin. Süper inek. Mesajm alındığından emin olabilirsin.”

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Callie.

“Pekâlâ, bu bir gelişme. Birbirimizi anladık. Şimdi dansa gidelim ve iyi vakit geçirmek için elimizden geleni yapalım.”

Bunun neden önemli olduğunu anlamasını umarak bekledi.

Callie yine ona baktı, ceylan gibi gözleriyle ona yalvarıyordu. “Bütün olanlardan sonra yine de kardeşime kimin uyuşturucu sattığını bulmama yardım eder misin?”

Ona karşı koymakta hâlâ zorlanan Spencer duraksadı.

“Ben eskiden arkadaşındı ve bir dosta en çok şimdi ihtiyacı var,” diyen Callie kocaman açtığı gözleriyle yalvarıyordu.

Spencer konuşmakta zorlandı. Ben’in onu dinlemeyeceği ve ona ulaşmak için göstereceği tüm çabalara sinirleneceği gayet açıktı. “Düşüneceğim.”

Callie yutkundu ve içgüdüsel olarak ona sarıldı. “Sana güvenebileceğimi biliyordun.”

“Callie dinle. Kabul etsem bile yapabileceğim çok fazla şey olmadığını anlamalısın. Olanlardan aileni haberdar etmek istemediğine emin misin?”

“Yapamam. Henüz olmaz. Mecbur kalırsam söyleyeceğim ama şimdi değil.”

Spencer, Ben’in başına gelebileceklerden dolayı tereddüt etmesini anlayabiliyordu.

“Ona ilaçları kimin verdiğini bulmam gerek,” diyen Callie sanki kim olabileceğini gözden geçiriyormuş gibi düşünceli görünüyordu.

“Hadi ama Callie, eğer bağımlı olduysa hiçbir şeyin Ben’i yıldırmayacağını biliyor olman lazım. Başka bir satıcı bulur, inan bana dışarıda onlarcası var.”

“Bulamaz,” diye diretti Callie. “Buna izin vermem.”

“Peki onu nasıl durduracaksın?”

“O kısmı henüz düşünmedim. Bunu yapan ifşa olduğunda okulun devreye girmesini umuyorum.”

“Bayan Goodwin’e ne dersin?”

“Ona ne olmuş?”

“Onunla konuş. Durumu açıkla.”

Callie hemen başını salladı. “Yapmam. Bunu yetkililere bildirmek zorunda ve bu ebeveynlerime söylemekten bile daha kötü olur. Annem ve babam önce onlara gitmediğim için beni asla bağışlamaz.”

Haklıydı. Yine de eğer ki Ben gerçekten bağımlı olduysa işini her yerde görürdü. Callie’nin tek çıkışı Ben’in ihtiyaç duyduğu yardımı alabilmek için ebeveynlerini işine dahil etmektir. “Başka bir öğrenci olduğundan emin misin?”

“Öyle olmalı. Yani Ben’in bütün hayatı okul. İş yok, bütün arkadaşları burada ve futbol bursu kazanma konusunda sebatkâr. Bu yıl tüm burs avcıları onu izliyor. Ben sadece kardeşime yardım etmek istiyorum.”

Spencer, Callie’nin içine düştüğü açmazı anlıyordu.

“Her şey için üzgünüm, Spencer. Gerçekten. Bu gece senin eşin olacağım. Gerçek eşin.”

“Ben de üzgünüm,” dedi Spencer, gerçekten de üzgündü.

Spor salonuna doğru yürümeye başladıkları sırada Callie koluna girdi. Spencer, daha binaya girmeden müziğin sesini duyabiliyordu. Kayıt yaptırıp içeri girdiler. Kapının yakınındaki herkes onlara bakıyor gibiydi. Callie’nin yüzündeki gülümseme Spencer’ı mutlu etti.

“Selam LeAnn, Steve,” diye seslenip el salladı Callie.
“Sizi gördüğüme sevindim.”

Gruptaki diğer çocuklar da el sallayarak selam verdiler.
Tüm gözler Callie ve Spencer’ın üstündeydi.

“Hadi Spencer, dans edelim.” Elini tutup Spencer’ı cilalı dans pistine götürdü. Duygusal bir şarkı çalıyordu ve Callie kollarını onun boynuna dolayıp Spencer’a gülümsedi.

“Biliyor musun?” dedi Callie. “Bu gecenin nasıl başladığını düşünürsek keyif alacağımı sanmıyordum.”

“Yani eğleniyor musun?”

Callie gülümsedi. “Şaşırtıcı bir şekilde evet. Umarım sen de eğleniyorsundur.”

Callie hayallerindeki gibi kollarındaydı. “Hiç şikâyetim yok,” dedi gülümseyerek.

“Benim de,” diye fısıldadı Callie.

BÖLÜM 12

Hope mezuniyet dansı için okula girdikleri anda Cade'in gerginliğinin arttığını hissetti. Dansta onunla birlikte gözetmenlik yapmayı kabul etse de çekinceleri olduğunu farkındaydı. Bu dansın onun konfor alanının tamamen dışında olduğunu bildiğinden Cade'in gelmeyi kabul etmesi Hope'un onu daha çok takdir etmesine yol açmıştı. Üstelik Hope bunu sadece o istediği için yaptığını biliyordu.

Cade'in kabuğundan her seferinde bir parça çıktığını görmek onu hem mutlu ediyor hem de cesaretlendiriyordu. Cade gibi Hope'un da kalbinin etrafında koruyucu bir bariyer vardı, annesinin ve kendi tercihi olmasa bile Hunter'ın onu bıraktığı gibi yeniden terk edilmekten korkuyordu. Aile bağı olmadan tek başına yaşamak için çabalıyordu.

Jimnastik salonu dolmaya başlamıştı. Lois Greenly dansa giriş ücretini ödeyenlerin QR kodunu kontrol etmekle görevliydi. DJ şarkı listesini çalmaya başlamıştı ve birkaç cesur yürek çoktan dans pistine çıkmıştı. Müzik sesi salonun en ucundan bile kulakları acıtacak kadar yüksekti. Lise dansına katılmayalı uzun zaman olan Hope müziğin sağır edici olabileceğini unutmuştu.

Cade gürültülü müzikle afallamış gibiydi. Ses bu kadar yüksekken herhangi bir şarkının sözlerini anlamak mümkün değildi. Liste başı şarkıların ne olduğunu bilen Hope'a göre sözlerin anlaşılmaması muhtemelen en iyisiydi. Dans pistine geçen çiftlerin sayısı arttıkça gürültünün kötü kısmı da bir şekilde boğuldu.

“Bir gözetmenin sorumlulukları nelerdir?” diye sormak için eğildi Cade.

Hope da bir açıklama yapmaya ihtiyaç duymuştu. California’da çalışırken beşinci sınıfların dersine giriyordu. Ders dışı katıldığı etkinliklerin çoğu okul gezileriydi, dolayısıyla bu onun için de yeni bir tecrübeydi. Neler yapılacağıyla ilgili bir liste verilmesi ve diğer nöbetçi öğretmenlerle görev değişimi yapacağını öğrenmesi iyi olmuştu. Lois Greenly ve Hope öğretmendi. Diğer iki gözetmen okul aile birliğindendi.

“İlk görevimiz içecek masasını yönetmek,” dedi Hope.

“Tüm gece mi?”

“Hayır, sadece ilk saat. Diğer gözetmenlerle görev değişimi yapacağız.”

“Başka?”

“Kimsenin ayrılmadığından ve sonra geri dönmek istemediğinden emin olmak için kapıyı izleyeceğiz. Birinin park yerinden dansa dönmesine izin vermek olumlu sonuç doğurmaz.”

“Yiyecek ve içecek getirmeleri de yasak, değil mi?”

“Evet. Giriş kontrolünü Lois yapıyor. İyi bir gözlemcidir, içeri kaçak bir şey sokulmasına izin vermeyecektir. Sonra oraya biz geçeceğiz ama o zamana kadar çocukların büyük kısmı gelmiş olur. Gerçi sona kalan birkaç kişi mutlaka gösterişli bir giriş yapmak isteyecektir.” Hope, Cade’in oturma şansı bulabilmesi için görev değişimini ilerleyen saatlerde istemişti.

“Başka bir şey var mı?”

“Akşam bitmeden gezme sırası bize gelecek.”

“O nedir?” Cade’in sesi kuşkulu çıkmıştı.

“Salonda gezip herkesin iyi vakit geçirdiğinden emin olacağız. Ayrıca tuvaletleri de kontrol edeceğiz. Ben kızlar tuvaletini kontrol edeceğim, sen de erkeklerinkine bakabilirsin.”

“Tamam. Başka sorumluluklarımız var mı? Benim dans etmem gibi?”

“Hayır, hiçbir zorunluluğun yok. Dans çocuklar için, bizim için değil.”

“O halde hepsi bu mu?”

“Hepsi bu,” dedi Hope gülümseyerek ve Cade’in rahatladığını hissetti. “Sana büyük bir şey olmadığını söylemiştim.”

“Yeterince büyük,” diye mırıldandı Cade.

“Hadi asker, içecek masasında yerimizi alma zamanı.”

Salonun arkasına doğru giderlerken Hope görevi üstlenmeleri için her şeyin hazırlandığını fark etti.

Henüz erken olduğundan çok fazla içecek alan yoktu.

Spencer’in Callie ile dans ettiğini gören Hope sahne hakkında ne düşüneceğini bilemedi.

“Bir sorun mü var?” diye sordu Cade.

Hope kararsız ve kuşkulu bir ifadeyle yavaşça nefesini bıraktı. “Bu Spencer. Sana bahsettiğim çocuk, hatırladın mı?”

“Tek hatırladığım lastiğinin onu yüzünden patlatıldığı.” Cade dans pistine bakıp kaşlarını çatı.

Hope çocuğu savunma ihtiyacı duydu. “O, Spencer’in suçu değildi.”

Cade dans eden çifti izlemeye devam etti. Hope’a göre ikisi hayatlarının en güzel ânını yaşıyor gibiydiler. Callie kollarını Spencer’in boynuna dolamıştı ve gözü âdeta ondan başkasını görmüyordu. Callie ara sıra başını çocuğun omzuna koyuyor, Spencer da kollarını beline daha sıkı sarıyordu. Hope işin aslını bilmese ikisinin gerçek bir çift olduğunu düşünebilirdi.

Bu ani tavır değişikliği Callie ve onun Spencer’a karşı tutumu hakkında bildikleriyle örtüşmüyordu. Spencer, Callie’ye dansa birlikte gitmeyi söylediğinden beri Callie ondan kaçmak için elinden geleni yapmıştı. Spencer görünmezmiş

gibi davranmıştı. Üstelik sadece Callie değil neredeyse tüm okul aynı tavrı sergilemişti. Kendi arkadaşlarının yanında olduğunu biliyordu ama onlar da sadece birkaç öğrenciden ibaretti.

“Bu beklenmedik,” diye fısıldayan Hope Cade’den çok kendi kendiyile konuşuyor gibiydi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Cade. “Eğleniyor gibi görünüyorlar.”

“Callie onu dansa davet ettiğine pişman etmek için elinden geleni yaptı, kendisine ayak uyduran bir sürü öğrenciyle birlikte onu görmezden geldi. Ama bir şey değişmiş ve ne olduğunu bilmiyorum.”

“Bana kalırsa Spencer bunu pek umursamıyor.”

Hope onunla aynı fikirdeydi. Spencer, Callie’nin ilgisinden çok hoşlanmış görünüyordu ve bu da Hope’u endişelendirmişti. Çocukluk arkadaşına öylesine âşıktı ki Callie’nin samimi olduğuna inanıyor olabilirdi. Ani değişim en hafif tabiriyle kuşku vericiydi ve Hope tedirgin olmuştu.

“Spencer senin dediğin kadar zeki bir çocuksa o zaman kısa sürede gerçeği anlayacaktır.”

Hope’un aklından o kadar çok şey geçiyordu ki Cade’i zar zor duymuştu. “Callie bir şeyin peşinde. Ve ben bunun ne olduğunu çözmeliyim.”

“Hope,” dedi Cade nazikçe elini sıkarak. “Bırak da çocuk akşamın keyfini çıkarsın.”

Cade haklıydı, olayları akışına bırakmalıydı. Spencer ona gelirse durumu o zaman konuşurdu. Şimdilik yapabileceği en iyi şey gözünü ikisinin üstünden ayırmamak ve akşamı bozacak bir şey yaşanmamasını ummaktı. Bakışlarını dans pistinde gezdirirken Scott Pender’ın flörtünü bırakıp pistin kenarında yürüdüğünü ve gözlerini Callie’yle Spencer’a diktiğini gördü. İfadesi sertti.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı anında endişeyle.

“Ne oldu?” Cade anında alarm durumuna geçmişti.

Daha ne olduğunu açıklama fırsatı bulamadan Scott, Callie ve Spencer’ın yanına gitti. Hope gerekirse müdahale edebilmek için pistin kenarına yanaştı.

Scott Spencer’ı kenara itip Callie’yi belinden kavradı. Spencer ne yapacağını bilmiyormuş gibi geride durdu. O sırada pistte dans eden birkaç çift olanları izlemek için durmuştu.

Callie Scott’ın kolundan kurtulup Spencer’ın elini tuttu. “Seninle dans etmek istemiyorum,” dedi Scott’a dik dik bakarak. “Bu gece benim eşim Spencer.”

“Onu umursamıyorsun,” diye meydan okudu Scott. “Kimi kandırdığını sanıyorsun?”

“Kimi umursadığımı sen bilemezsin, bu yüzden fikirlerini kendine sakla.”

Scott dönüp Spencer’a baktı. “Sen düşündüğünden de aptalmışsın.”

Spencer bir şey demedi.

Tam işler hararetlenirken Koç Simmons piste girdi. Tansiyonu düşürmek için tek gereken buydu. Scott koça baktı, ardından tüm bunlar bir şakalaşmadan ibaretmiş gibi Spencer’ın sırtına sertçe vurup gülmeye başladı. Tek kelime etmeden pistin diğer tarafına, olanlardan hiç de memnun görünmeyen flörtünün yanına gitti.

Hope rahat bir soluk aldı. Scott, Spencer’ı kavgaya zorlasaydı ne yapardı bilmiyordu.

Scott’ın kız arkadaşının yanına dönmesi iyiydi. Koç Simmons onun ilgilendiğini fark etmiş olacak ki birkaç dakika sonra Hope ve Cade’in yanına geldi.

“Sizi görmek güzel Bayan Goodwin.”

“Sizi de Koç Simmons.”

Koç, Cade'e baktı ve Hope ikisini tanıştırdı. İki adam el sıkıştı.

"Tam zamanında gelmenize sevindim," dedi Hope.

"Scott iyi bir çocuk, yetenekli, sakinliğini korumayı öğrenirse futbol sahasının içinde ve dışında güzel yerlere gelecek."

Cade, Hope'a sokulup kolunu beline doladı. "Hope'un yakın zamanda onunla bir anlaşmazlık yaşadığından haberiniz var mı?"

Koç bir anda telaşlandı. "Spencer Brown isimli çocuğu sıkıştırırken yakaladığını biliyorum. Bilmediğim başka bir şey var mı?"

"Arabasına zarar verildi."

Koç gözlerini kıstı. "Ne oldu?"

Hope araya girme ihtiyacı duydu. "Cade lütfen. Elimizde onun olduğunu gösteren kanıt yokken Scott'ı suçlamak adil değil."

"Lütfen," dedi koç ısrarla. "Bilmek istiyorum."

Cade'i dinleyen koçun olayı ciddiye aldığı belli oluyordu. Kesinlikle mutlu görünmüyordu. Cade lastik ve izlediği güvenlik kamerası kayıtları hakkındaki açıklamasını bitirdiğinde koçun ifadesi sert ve kararlıydı.

"Çocuklarımdan biri, bunun gibi bir şeyi, her ne olursa, tekrar yaparsa bilmem gerekir."

"Elbette."

"Ben bizzat ilgileneceğim," diye ekledi.

Hope isteksizce, "Tamam," diyerek kabul etti. Koçun meseleleri kendi ele alarak takımını korumak istemesini anlıyordu. Disiplin sorunları nedeniyle önemli bir oyuncuyu kaybetmek eyalet şampiyonluğunu ikinci kez kazanma şansını kaybetmek anlamına gelebilirdi.

Birkaç dakika daha birlikte durduktan sonra koç, Cade'e

baş selamı verip gözetmenlik yapan ebeveynlerden birinin yanına gitti.

Dansın kalanı olaysız geçti. Gecenin sonunda Hope yorulmuştu. Fiziksel olarak bir şey yapmadığı hâlde esniyor olmasını gülünç bulmuştu.

Diğer gözetmenlerle birlikte etrafı temizlediler. Cade de çok yardımcı olmuştu. Temizliğin ardından spor salonunu kilitlemek için DJ'in ekipmanlarını toplayıp gitmesini bekleyen Lois'i de yalnız bırakmamışlardı.

"Her şeye rağmen kötü bir gece değildi, ne dersin?" diye sordu Hope karanlıkta neredeyse tamamen boşalmış otoparka doğru yürürlerken.

"Aslında eğlendiğimi itiraf etmeliyim." Cade kolunu beline dolamıştı ve Hope onun sesinden gülümsediğini anlayabiliyordu.

"Sevindim."

"Aksi için bir sebep var mıydı? Bütün geceyi seninle geçirdim, değil mi?" dedi.

"Ve ben de dansta yalnız değildim." Hope son iki yılın büyük kısmını yalnız geçirmişti ve aradaki bağ kırılgan ve nispeten yeni olsa bile başka biriyle ilişki kurmak iyi hissettirmişti.

Cade, Hope'u kulübesine götürdü. Saat gece yarısını geçmiş olmasına ve kendini yorgun hissetmesine rağmen Hope gecenin bitmesini istemiyordu.

"Biraz gelsene," dedi eve vardıklarında.

Cade tereddüt etti. "Emin misin?"

"Cade, sana geceyi birlikte geçirmeyi teklif etmedim. İkimiz de henüz buna hazır değiliz. Gölge'yi dışarı salmam gerek, bu arada bir demlik papatya çayı hazırlayıp biraz rahatlayalım dedim."

“Pekâlâ.” Hiç duraksamadan kabul etmesi Hope’u cesaretlendirmişti. Önceden her daveti sanki birlikte vakit geçirmenin sonuçlarını ve bunun ne anlama geleceğini anlamak için zamana ihtiyacı var gibi uzun uzun düşünmesi gerekiyordu.

Hope kapıyı açtığı anda onu Gölge karşıladı ve hemen işini görmek için dışarı çıktı.

“Onu tüm gün kilitli tutmaktan nefret ediyorum,” dedi Hope. Gölge’yi sahiplenmekteki tek üzüntüsü buydu. “Melie çok nazik, ben okuldayken günde bir iki kez gelip onu serbest bırakıyor.”

“Köpek kapısı yaptırmayı düşünmedin mi?”

“Düşündüm ama yaptıracak birini bulmam gerek.”

“Ben yaparım,” dedi Cade Hope’u şaşırtan bir hevesle.

“Böyle bir teklif yapman için söylemedim Cade.” Onun kendini mecbur hissetmesini istemiyordu.

“Biliyorum. Bunu seve seve yaparım. Bu tür şeylerden keyif alıyorum.”

Bir sorununu çözmek için gösterdiği coşku hem beklenmedik hem de hoştu. “Çok sevinirim ama bunu bedavaya yapmana izin veremem.”

“Neden? Benim bir iyiliğe ihtiyacım olsa beni geri mi çevirirsin?”

Hope usulca güldü. “Bu iyiliğe göre değişir.”

Cade yorumun üzerinde durmadı. “Yarın öğleden sonra uğrarım, hazır gelmişken verandadaki korkuluğu da sağlamlaştırırım.”

O korkuluk kötü hâldeydi. Hope yerinden tamamen çıkar korkusuyla üzerine bir şey koymaya cesaret edemiyordu. “Preston’ın şimdiye kadar ilgilenmesi gerekirdi ama barınakla ve ailesiyle çok meşgul. Ben de onu sıkıştırmak istemedim.”

Ocağın üstündeki çaydanlık kaynamaya başlayınca Hope bir zamanlar büyükannesine ait olan demliğı doldurdu. Büyükanne ve büyükbabasından birkaç hatıra saklıyor ve onlara çok kıymet veriyordu. Geçmişle arasındaki tek bağ bunlardı.

“Preston’ın zihni bunları düşünemeyecek kadar meşgul, ben sorunsuz halledebilirim.”

Küçük mutfak masasında oturdular, Hope çayları doldurdu. Hemen içemeyecekleri kadar sıcaktı. Cade masanın üstünden uzanıp Hope’un elini tuttu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Hope gülümsedi. “Seni lise dansına sürüklediğim için mi bana teşekkür ediyorsun?”

“Sana her şey için teşekkür ediyorum. İlk tanıştığımızda... İyi hâlde değildim.”

“Şimdi öyle misin?” diye sordu Hope.

Cade hemen cevap vermedi. “Tam olarak değil ama yaklaşıyorum.”

Hope da yaklaştığını hissediyordu. Cade gibi onun da daha alacağı çok yol vardı ama ilerleme kaydediyordu.

BÖLÜM 13

Pazar günü öğlene doğru Cade geldiğinde Hope evde değildi. Kapıyı birkaç kez çaldıktan sonra evde olmadığını anladı. Kapının diğer tarafında Gölge'nin havladığını duyabiliyordu. Cade kapıyı kilitleyip kilitlemediğini kontrol edince kilitlemediğini gördü. Hope fazlasıyla iyi niyetliydi.

Cade sakin sesle konuşarak Gölge'nin kim olduğunu anlamasını sağlayıp kapıyı yavaşça araladı. Kapı yeterince açıldığı anda köpek dışarı fırladı. Gölge'nin Hope varken de yokken de bir tehlike olmadığını bilecek kadar Cade'i görmüş olması rahatlatıcıydı.

Gölge bahçeye koşup işlerini bitirdikten sonra çimlerin üzerine yatıp korkuluğu kontrol eden Cade'i izlemeye başladı. Korkuluk Cade'in şüphelendiği gibi çürümüşü ve değiştirilmesi gerekiyordu.

Tırabzanı verandadan sökerken Preston kendi evinden çıktı. "Onu tamir etmek haftalardır aklımda," dedi Cade'in yanına giderken. "Hope şikâyet etmediğinden erteleyip durdum."

"Sorun değil, bu tür şeylerle ilgilenmek hoşuma gidiyor. Ama bunu onarmak için birkaç çividen fazlası gerek, ahşap çürümüş."

"Bunu tahmin ettim. Bir süre önce yenilemek için ahşap aldım. Garaja koydum."

"Harika, bu beni hırdavatçıya gitmekten kurtarır."

Birlikte Preston'ın garajına gittiler. Preston duvara dayalı kerestelere ulaşmak için birkaç şeyi kenara çekti. Ardından gerekli malzemeleri birlikte kulübeye taşıdılar.

“Verandanın tamamen boyanması lazım,” dedi Preston, “ama daha iyi bir havayı beklemek gerek.”

Elindeki işle ilgilenen Cade gökyüzünün karardığını fark etmemişti.

“Dinle, bunu Hope’a iyilik olsun diye yaptığını biliyorum ama bu benim sorumluluğum,” dedi Preston. “Sana ödeme yapacağım.”

“Gerek yok.” Cade teklifi hemen reddetmişti. Bunu para için yapmıyordu. Projeyi sabırsızlıkla beklemişti. Kendini bildi bileli bir şeyleri parçalara ayırıp nasıl çalıştıklarını anlamayı ve sonra yeniden bir araya getirmeyi seviyordu. Ellerini kullanmakta ve sorunları çözmekte iyiydi. Babası Cade’in bu yönünü hiç görmemişti. Aslında Cade babasının onu hiç anlamadığını düşünüyordu.

Preston onu dinlemedi. “Sana zaman harcadığın için hak ettiğini düşündüğümü vereceğim ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim. Doğru olan bu.”

“İyi, tamam,” diyerek gönülsüzce kabul etti Cade, “ama köpek kapısı için para almam.”

“Kabul.” Preston başını sallayarak anlaşmayı kabul etti.

Bir süre daha sohbet ettikten sonra Preston eve döndü.

Cade çürümüş korkuluğu çıkardığı sırada Gölge’nin ayağa kalktığını fark etti. “Ne oldu, oğlum?” diye sordu Cade.

Kelimeler ağzından henüz çıkmıştı ki Hope’un arabasının kulübenin yanındaki park yerine girdiğini gördü. Geldiğinde onu evde bulamayınca hayal kırıklığına uğramış, nereye gittiğini merak etmişti. Hope geleceğini biliyordu ve buna rağmen gitmiş olması Cade’i az da olsa sinirlendirmişti.

Arabadan inerken Hope gülümsüyordu. Cade onun elindeki İncil'i görünce aradığı cevabı bulmuş oldu. Kiliseye gitmişti. Cade kiliseye gitmeyeli yıllar olmuştu. Çocukken annesi ayinlere düzenli katılırdı ve onu da pazar okuluna yazdırmıştı. İncil'i oluşturan altmış altı kitabın isimlerini ezberlediği için kendisine bir İncil hediye edildiğini hatırlıyordu. O kitabın şimdi nerede olduğunu merak etti ve sonra eski odasındaki dolapta olabileceğini düşündü. Babasının inançla ya da dinle ilgisi yoktu, bu yüzden de annesinin ayinlere yalnız katılması şaşırtıcı değildi.

"Cade," dedi Hope. "Sen gelmeden dönerim diye ummuştum. Çok bekletmedim, değil mi?"

"Hayır." Cade'in azıcık siniri de anında buhar olup uçmuştu. "Preston başlamamı sağladı, ihtiyacım olan her şey var."

Hope birkaç dakika dışarıda kaldı, yanına gelen Gölge'nin başını sevdi. "Benden istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Yok," dedi Cade gülümseyerek. "Her şey kontrol altında."

"Tamam. Ben üstümü değiştirip öğlen yemeği için bir şeyler hazırlayayım." Hope verandanın basamaklarını çıkarken sadık köpeği Gölge de peşinden gitti. Cade barınağın ona çok uygun bir isim bulduğunu düşündü. Hope'un evcil hayvanı onun gölgesiydi ve nereye giderse onu takip ediyordu.

Gerekli her şey elinin altında olan Cade çalışmaya koyuldu. Çivilemek için ölçü alıp ahşapları beş santime on santim boyutlarında kesmeyi bitirdiği sırada ilk yağmur damlaları da düşmeye başladı. Yağmurun onu yıldırmasına izin vermiyip yeni korkuluğu yerine takmaya devam etti.

Kısa süre sonra Hope üzerinde kot pantolonu, ekose-
li gömleği ve kırmızı yeleğiyle kapı eşiğinde belirdi. Siyah pantolonuyla yün *blazer* ceketini çıkarmıştı. Şık sofistike bir

kadından doğal, kasabalı bir kıza kolaylıkla dönüşümü Cade'in dikkatini çekmişti. İki hâli de hoşuna gitmişti.

“Yağmurda kalma Asker öğle yemeği hazır.”

Cade gülümseyerek kulübenin içinde Gölge ve Hope'a katıldı. Sofra hazırđı. Hope tabağa peynirli tostlar koymuştu ve kâseleri dumanı tüten domates çorbasıyla dolduruyordu.

Cade ellerini yıkayıp masaya oturdu. Ağzı sulanmıştı. Ne kadar acıktığını yeni fark ediyordu. Öğünlerini çoğu zaman paket servis ya da hazır gıdalarla geçiştiriyordu. Beslenme şeklinin çok iyi olmadığını kabul etmeliydi.

“İslık çaldığını duydum,” dedi Hope ilk kâseyi masaya getirirken.

Cade bunu ilk kez duyuyordu. “İslık mı çalıyorum?”

Hope kâseyi bırakmadan önce durdu. “Melodi tanıdıkta ama çıkaramadım.”

Cade bunu yaptığının farkında değildi. Gençliğinden beri ıslık çalmamıştı. Bu çocukluk yıllarında yaptığı bir şeydi. Ardından mutlu olduğu zamanlarda ıslık çaldığını ve çok sevdiği bir şarkı olduğunu hatırladı.

“Eski bir Roger Whittaker şarkısı olmalı. Eskiden The Last Farewell şarkısını çalardım ıslıkla ama bu çok uzun zaman önceydi.”

“O şarkı! Onu çok severdim. Savağa giden bir denizciyle ilgili romantik bir şarkıydı.”

“İnan bana, savaşın romantik hiçbir yanı yok,” diye hatırlatmak zorunda hissetti kendini.

Hope karşısına geçti. “Bunu tahmininden daha iyi biliyorum.”

Ne kastettiğini anlamamıştı ve bir an için merak etmiş olsa da soru sormadı. Görünüşe bakılırsa ikisinin de kendi sırları vardı. Hope onun sırlarını kurcalamıyor, Cade de

onunkilere burnunu sokmuyordu. Kardeşi orduda olduğundan şüphesiz savaşın şirkinliğinin farkındaydı.

Öğle yemeklerini bitirdikleri sırada Cade'in telefonu şalıdı. Ekrana bakınca arayanın terapi grubundan Silas olduğunu gördü.

"Alo," diyerek yanıt verdi.

"Hey," diyen Silas'ın sesi heyecanlı ve neşeliydi. "şu bahsettiğin kadınla işleri yoluna soktun mu?"

"Evet, sanırım."

Silas nasıl diye sormadı. "Ben de biriyle tanıştım."

"Bu iyi bir haber, dostum."

"Saat beş gibi The Logger'da buluşacağız. İstersen sen ve kız arkadaşın bize katılabilirsiniz diyecektim."

Cade Hope'un resmen kız arkadaşı olmadığını açıklayarak onu düzeltmedi. Ancak onunla ilişkilendirilmenin hoşuna gittiğini fark etti. Yalnızca birkaç kez bir araya gelmelerine rağmen onunlayken uzun süredir kimsenin yanında olmadığı kadar rahat hissediyordu.

Cade, nişanlısı tarafından terk edilen Silas için bunun büyük bir adım olduğunu biliyordu. Sesindeki heyecanı duyan ve arkadaşının endişeli olduğunu bilen Cade Silas'ın gerçekte istediğinin ne olduğunu anlamıştı. Bu randevu kötü giderse yanında onun durumunu bilen birinin olmasına ihtiyacı vardı.

Cade'in kabul etmeden önce Hope'a sorması gerekiyordu. "Bana beş dakika ver, sana döneceğim."

"Tamamdır."

Cade çağrıyı sonlandırdı ve Hope'a baktı. "Bir arkadaşım," dedi. "Bizi akşamüstü birlikte bira içmeye çağırıyor. Gitmek ister misin?" Cade bu konularda paslanmış olduğundan sorarken kendini biraz tuhaf hissetti.

"Tabii, kulağa eğlenceli geliyor."

“Tamam o zaman, mesaj atayım.” Cade mesajı yazmadan önce Hope’a Silas’tan bahsetmesi gerektiğini hissetti. Başını kaldırıp gözlerine baktı, ne kadarını söyleyeceğini bilmiyordu ama şu ânın anlatmak için en iyi zaman olduğuna karar verdi.

“Sorun ne?”

“Silas’la buluşmadan önce sana söylemem gereken bir şey var.”

“Tamam.” Hope gözlerini kaçırmadan bekledi.

Cade derin bir nefes aldı. “Silas ve ben bir terapi grubundayız.”

“Bu çok hoş.” Bunun önemsiz bir şey olduğunu düşünür gibi söylemişti, belki de onun için öyleydi. Cade danışmanlık aldığından, buna ihtiyacı olduğundan ya da bunun mahkeme kararı olduğundan söz etmemiştir. Ona söylemek düşündüğünden zordu.

“Silas cehenneme gidip geri geldi. Bir el yapımı patlayıcının infilak etmesi sonucu feci şekilde yandı. Yüzü kısmen yara iziyle kaplı ve bu bazı insanlara itici geliyor. Görünüşü seni şaşırtmasın diye tanışmadan önce söylemek istedim.”

Hope, “Cade, cidden,” dedi hafifçe oflayarak. “Ben bu tür şeylerden rahatsız olacak biri değilim. Sen Silas’tan hoşlanıyor ve ona güveniyor musun?”

“Evet.”

“O halde benim için yeterli.”

Cade rahatlayıp Silas’a planladığı gibi saat beşte bulaşacaklarını haber vermek için mesaj gönderdi.

Yağmura rağmen korkuluğu bitirdi ve çıkmadan önce köpek kapısını da taktı. Küçük dairesine gidip duş aldı, üstünü değiştirdi ve Hope’u almak için yine yola koyuldu.

Silas ile buluşmaya gitmeden önce birkaç ayrıntıyı daha bilmesi gerektiğini düşünen Cade yolda arkadaşını aradı.

“Fikrini değiştirmedin, değil mi?” diye sordu Silas açar açmaz.

Cade arkadaşının sesinden gerginliğini anlayabiliyordu.

“Hayır, buluşmayı sabırsızlıkla bekliyoruz. Sadece tanışuğın şu kadınla ilgili biraz daha bilgi almak istedim.”

“Ne gibi?”

“Nasıl tanıştınız?”

Silas hemen cevap vermedi. “Teknik olarak tanışmadık. İnternet üzerinden bağlantı kurduk.”

Bu kulağa iyi gelmiyordu. Silas’ın yanında birilerini istemesi pek şaşırtıcı değildi.

“Jada kahve içmek için buluşmayı önerdi ama ben o şeyden nefret ederim. Onun da biraya bayıldığını sanmıyorum ama şarabı seviyor. Ben de düşündüm ki eğer sarhoş olursa belki çirkin yüzümü görmezden gelebilir.”

Cade duyacağı cevaptan korkarak konuya dikkatle yaklaştı. Silas’ın yaralanmadan önceki fotoğrafını görmüştü, oldukça yakışıklı bir adamdı. “Jada’ya fotoğrafını gönderdin mi?”

“Elbette.”

“Öncekilerden mi, sonrakilerden mi?”

“Sonraki. Parlak bir şövalye ile buluşmayacağını biliyor,” dedi kısa gergin bir kahkahayla. “Ama iyi bir adam olduğuma dair ona garanti verdim.”

“Bu doğru dostum, bu doğru.”

“Bunu yaptığın için minnettarım Cade. Yvonne kıcıma tekmeyi bastığından beri bu bağlantı kurduğum ilk kadın. Gerginim.”

Cade de gergindi. Terapi seanslarından Yvonne’un düğünü iptal ederek arkadaşına nasıl bir duygusal hasar verdiğini gayet iyi biliyordu. Silas intihar girişiminden bu yana büyük ilerleme kaydetmiş olsa da hâlâ savunmasızdı. Hepsi öyleydi.

Cade saat beşte Hope'u aldı. Hope yine siyah kumaş pantolonunu ve *blazer* ceketini giymişti ki The Logger için muhtemelen biraz fazla şık olmuştu. Plana göre her şey yolunda giderse dördü birer bira veya Jada'nın durumunda bir şarap içtikten sonra akşam yemeğine gideceklerdi. Cade ve Silas bu teklifi yapmadan önce işlerin nasıl gideceğini görmeye karar vermişti.

Cade kasabaya giderken sessizdi.

“Islık çalmıyorsun,” diye yorum yaptı Hope, The Logger’in olduğu sokakta bir park yeri buldukları sırada. Bar, kasabada buluşma yeri olarak hizmet veren eski bir işletmeydi. Kısa zamanda yıldızı parlamıştı ve 1960’larda kerestenin kral olduğu dönemden beri kasabanın bir parçasıydı. O zamanlar yerel ekonominin büyük kısmı Kuzeybatı Pasifik’in yemyeşil ormanları etrafında şekillenmişti. Bugünlerdeyse Oceanside birkaç kereste deposu ve değirmenin faaliyetlerine son vermesiyle kendine yeni bir yol seçmek zorunda kalan bir turizm kasabasıydı.

“Silas için endişeliyim,” diye açıkladı Cade sessizliğini. “Elimden gelen tek şey Jada'nın Silas'ın gerçekliğine kendini hazırladığını ummak. Silas onun yaralarını bildiğini söyledi ama fotoğrafta görmek başka, bizzat görmek bambaşka bir şey.”

“Sorun çıkmayacak,” dedi Hope. O iyimser biriydi. Cade ise o kadar iyimser olamıyordu.

Bir masada oturan Silas, Cade ve Hope'un geldiğini görünce başını kaldırdı. Cade onları tanıştırdı, Hope el sıkışırken herhangi bir tepki vermedi. Silas patlamada iki parmağını kaybetmişti ve elleri ağır şekilde yanıktı. Hope'un tepkisiz kalışı karşısında Cade ona sımsıkı sarılmak istemişti.

* (Ing.) keresteci. (ed.n.)

Cade herkese birer şişe *Budweiser* sipariş etti. “İyi misin?” diye sordu arkadaşına.

“Sanırım gelmeyecek,” dedi Silas son bir dakika içinde saatine üçüncü kez bakarak.

“Gecikti mi?” diye sordu Hope.

Silas başını sallayarak onayladı.

“Ne kadar?”

“Bir dakika,” diye itiraf etti Silas.

Cade ve Hope kahkaha attı. Ancak Silas cevabında komik bir yan görememişti.

Silas hareketsiz durmakta zorlanıyor gibiydi. Bacak bacak üstüne atıyor, ardından bacağına indiriyor, kâğıt peçeteyi yırtıyor, dudağının kenarını kemiriyordu. “Bunun kötü bir fikir olduğunu bilmeliydim.”

O sırada kapı açıldı, üçü birden uzun boylu, çarpıcı bir kadının *The Logger*’a girmesini izledi. Etrafına bakınan kadın onları görünce durup gülümsedi. Cade Silas’a bakınca arkadaşının rahatladığını gördü.

Jada tereddüt dahi etmeden doğruca masaya doğru yürüdü. Silas’a bakıp gülümsedi. “Dediğin gibi seni kalabalıkta bulmakta sorun yaşamadım.”

“Sana dikkat çektiğimi söylemiştim.” Ayağa kalkıp ona bir sandalye çekti. “Bunlar arkadaşlarım.”

Jada elini uzatırken Cade kadının kolundan yukarı uzanan yanık izlerini gördü. İzleri fark eden Hope’la göz göze geldi. O anda Cade Silas için her şeyin yolunda gideceğini anladı.

Belki onun için de her şey yolunda giderdi.

BÖLÜM 14

Spencer arabasını okulun otoparkına park ederken Callie'nin dışarıda oyalandığını fark etti. Yağmurdan korunmak için çıkıntının altına girmişti. Hava kasvetli olduğundan hemen herkes binanın içine yönelirken Callie kollarının arasında göğsüne sıkıca bastırdığı kitaplarıyla dışarıda duruyordu. Belli ki birini bekliyordu.

Spencer beklediği kişinin Scott olmamasını umdu. Dansta futbol oyuncusuyla hiçbir şey yapmak istemediği konusunda oldukça kararlı görünüyordu. Ama işler değişebilirdi. Scott, Callie'yi istiyordu. Egosu onun çekip gitmesine izin vermemekte, özellikle de Callie onu herkesin içinde reddettikten sonra.

Başka bir şey daha vardı. Spencer, Scott'ın kendisini sorun çıkarmadan bırakacağını sanmıyordu. Futbol yıldızının danstaki bakışı Scott'ın onunla işinin henüz bitmediğini açıkça göstermişti.

Spencer arabadan inip doğruca okula yöneldi, yağmur birikintilerine girip çıkarak kapıya koştu. Callie'nin kapıyı açıp peşinden içeri girdiğini görünce şaşırıldı.

Bunun neyle ilgili olabileceğine dair bir fikri yoktu. Ben konusunda ona yardım etmeyi kabul etmiş olsa da bunu tekrar düşünmüştü. Callie, Spencer'ın ailesine gitmesiyle ilgili verdiği en iyi tavsiyesini duymazdan gelmişti. Sonuç olarak Spencer şu ana kadar yaptıklarından daha fazlasını yapamazdı. Ona yardım etmeyi ne kadar istese de yapamayacağını söylemeyi planlamıştı.

“Spencer bekle,” diye seslendi Callie arkasından hızlı hızlı yürürken.

Spencer dolabının önünde durdu.

Callie kendinden emin gözüküyordu ve bu da pek ona göre değildi. Spencer onu kollarında tutmuş olmak ne kadar güzel olsa da bunun sadece bir yalandan ibaret olduğunun fazlasıyla farkındaydı.

“Dinle, ne istediğini biliyorum.”

Callie’nin ifadesi anında rahatladı.

“Mesele şu ki zaten senin için yapabileceğim her şeyi yaptım.”

“Ben ile konuşabilirsin. Seni dinleyebilir.”

“Callie, anlamıyorsun. Ben’in beni dinlemesi mümkün değil. Denememe bile sinirlenecektir. İşe yarayacağını düşünsem yapardım.” Ben’in sürekli Scott’la beraber olması da cabasıydı. Yakın arkadaş olmalarının yanı sıra ikisi takım arkadaşlarıydı.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” diyen Callie’nin omuzları hayal kırıklığıyla çöktü.

“Ailenle konuş.” Spencer onun isteksizliğini anlayamıyordu. Ebeveynleri çok geçmeden durumu anlayacaktı ve anladıklarında bildiği hâlde bir şey söylemediği için Callie’ye kızacaklardı.

“Bunu yapamam Spencer, elimden gelen her şeyi yapmadan olmaz.”

“O halde söylenecek başka bir şey yok.” Bir zamanlar arkadaş olabilirlerdi ama bu çok uzun zaman önceydi. Callie’nin şu an ona ilgi gösteriyor olmasının tek nedeni ondan bir şey istiyor olmasıydı.

“Cumartesi gecesi iyi vakit geçirdim,” dedi tüm tatlılığıyla, Spencer’ı istediğini yapması için ikna etmeye bu yetermiş gibi.

Spencer sınıfa gitmek için dolabından gerekli şeyleri aldı.

“Sen eğlenmedin mi?” diye sordu Callie.

“Güzel bir geceydi,” dedi dolabını kapayıp koridorda yürümeye başlarken. “Benden hoşlanıyormuş gibi yaparak harika bir iş çıkardığını söylemeliyim.”

“Senden hoşlanıyorum.”

Kanıtlar aksini söylüyordu. Balodan önce Callie onunla doğru düzgün tek kelime etmemiş ama balo akşamı bir şey istediği için konuşmaya başlamıştı. Tıpkı şimdiki gibi. Spencer, Callie’nin ondan ne yapmasını beklediğini bilmiyordu. Nihayetinde elinde Ben’in her şeyi riske attığını anlamasını sağlayacak sihirli bir değnek yoktu. Ben’le birebir de konuşamazdı. İkizi ona işkence eden topluluğun bir parçasıyken olmazdı.

“Ama sen dedin ki...” Callie peşi sıra yürüyordu.

“Ben hiçbir söz vermedim,” diye hatırlattı Spencer.

Tam o sırada ders zili çaldı. Bu Spencer’ın kaçması için bir fırsattı. Callie’nin İngilizce dersinin binanın diğer ucunda olduğunu biliyordu ve eğer acele etmezse geç kâğıdı almak zorunda kalacaktı. Ders yılının başında onu fark etmesi umuduyla sınıfının yakınlarında olabilmek için Callie’nin tüm derslerinin nerede olduğunu öğrenmişti. Her şeyin eskisi gibi olabileceğini sanacak kadar aptal olduğu için utanıyordu.

“Sonra konuşuruz,” diyen Callie kalabalık koridorda sınıflarına giden diğer öğrencilerin arasından geçerek diğer tarafa koştu.

Spencer, arkasından *Gerek yok*, diye bağırarak istese de kendini tuttu.

Spencer ve Callie’nin öğle araları aynı saat dilimindeydi. Kafeteryaya aynı anda en fazla iki yüz kişi sığabiliyordu, bu

yüzden de dördüncü ve beşinci derslerin sonunda iki ayrı öğle yemeği arası oluyordu. Spencer yemek tepsisini alıp her zamanki gibi yakın arkadaşları Joel ve Brian'a katıldı. Bir masada genellikle üçü yalnız oluyordu. Popüler kızlar "ineklerden" mümkün olduğunca uzakta olan kafeteryanın diğer ucundaki masada buluşuyorlardı. Sporcular kızlara yakın oturuyordu ki bu anlaşılırdı. Geri kalan yerlerdeyse popüler olacak kadar havalı olmayanlar oturuyordu.

Callie'nin elinde tepsisiyle onların masalarına doğru geldiğini gören arkadaşları Spencer'a ne düşüneceklerini bilmiyormuş gibi baktı.

"Neden buraya geliyor?" diye sordu Joel yüksek sesle fısıldayarak.

"Hiç bilmiyorum," dedi Spencer bildiği hâlde. Callie sabahki sohbetlerine devam etmek istiyordu.

Callie tepsisini masaya koyup Spencer ve arkadaşlarına gülümsedi.

"Selam çocuklar," dedi sanki her öğlen birlikte oturuyorlarmış gibi.

Spencer onlara katılmasının iyi bir fikir olmayabileceğini söyleyemeden Callie oturdu. Bütün sabah bu ânı beklemiş gibi ki şüphesiz bekliyordu, öne doğru eğildi.

"Sanırım kayboldun," dedi Spencer Callie'nin ne ima ettiğini anlamasını umarak.

"Hiç de bile," dedi Callie bu yoruma alınmış gibi. "Daha önce de dediğim gibi baloda seninle çok iyi vakit geçirdim."

"İkimiz de iyi vakit geçirdik," dedi Spencer. Bırakmak istediği izlenim, baloya katılmaktaki tek amacı buydu. Gerçi durup düşündüğünde Callie'nin oyunculuğuna gerçekten inanan olup olmadığını merak ediyordu.

Callie hakkında bir gerçek vardı. Nasıl dikkat çekeceğini biliyordu. Önce dansta, şimdi de burada. Kafeteryadaki her-

kesin gözü üstlerindeydi. Spencer sporcuların masasına bakınca Scott'ın suratının asık olduğunu gördü. Bu iyiye işaret değildi. Callie ne kadar çabuk giderse o ve arkadaşları için o kadar iyi olacaktı.

“Babam hâlâ araban hakkında konuşuyor,” dedi Callie peynirli jambonlu sandviçini alırken. “Babanı aradı, ikisi yarım saat telefonda konuştu.”

Spencer konuştuklarını duymuştu. Aileleri ay sonuna doğru buluşmaya karar vermişlerdi.

“Babam ikimizin çıkmasının harika olduğunu düşünüyor. Scott'tan hiç hoşlanmamıştı.”

Spencer çıkma yorumunu duymazdan geldi. İkisi çıkmıyordu ve Spencer'ın böyle bir niyeti yoktu. Bir zamanlar bunun hayalini kuruyor olsa da artık kurmuyordu.

Joel Spencer'a yaklaşıp “Ne istiyor?” diye sordu.

Gerçekten de Callie niyetini daha fazla belli edebilir miydi?

“Bir şey istediğimi de kim söyledi?” diye sordu Callie bu yorumdan incinmiş gibi.

“Tecrübe,” diye yanıtladı Brian Spencer'dan önce davranıp.

Callie iki arkadaşına güven verircesine gülümsedikten sonra keyifle, “Spencer ve ben bir anlaşma yaptık,” diye duyurdu.

“Hayır, yapmadık,” diye düzeltti Spencer. Kendini tutup ona hiçbir şey yapmayı kabul etmediğini hatırlatmadı.

“Evet, Spencer yaptık,” dedi ısrarla sandviçini tabağa bırakırken. “Biliyorsun, danstan önce bahsettiğim şey.”

Spencer yavaşça başını salladı. “Sana ne yapman gerektiğini zaten söyledim.”

Callie en tatlı hâliyle dudaklarını büktü. “Bunu yapamayacağımı ve nedenini biliyorsun.”

“Üzgünüm Callie ama iki durumda da ben yokum.” Spencer mesajı alması için açık sözlü davranması gerektiğini anladı.

Callie kaşlarını çatı. “Bu önemli. Beni öylece başından atamazsm. Dansta bir duruş sergiledim ve şimdi Scott’la arkadaşları bana sıkıntı çıkarıyor. Bunu, olaya kimin dahil olduğunu bulmama yardım etmen için yaptım... Neden bahsettiğimi biliyorsun.” Başkalarının duymasından korkuyormuş gibi sesini alçaltmıştı.

“Sana bir şey istediğini söylemiştim,” dedi Joel haklı olduğunu bilerek.

“Daha önce bir şey bulamadık, bir şey olsa bulurduk,” dedi Brian.

“Arkadaşlarına söyledin mi?” Callie bakışlarını Spencer’a çevirdi.

“Evet, elbette. Araştırmayı tek başıma yaptığımı düşünmedin, değil mi?”

Callie bu kez Joel ve Brian’a baktı. “Yani ikiniz Ben’i biliyor musunuz?”

İkisi de başlarını kukla gibi salladı.

Brian, Spencer’a döndü. “Ona yardım etmeyi kabul etmeyeceksin, değil mi?” diye sordu, Spencer kabul edecek kadar deli olabilirmiş gibi.

Spencer’ın aklında hiçbir şüphe yoktu. “Cevabımı biliyor.”

“Spencer lütfen.” Callie’nin gözleri Spencer’ın sahte olduğunu düşündüğü yaşlarla doldu. Bu kadar şüpheli olmaktan nefret ediyordu ama Callie istediğini almaya alışkın biriydi.

“Aptallık ettiğim için muhtemelen okul birincisi olamayacağım,” diye hatırlattı Spencer.

Spencer’ın cevabı bu işe bulaşırsa başına gelebilecek sonuçları hiç düşünmemiş gibi Callie’yi şoke etmişti. Okuldan

biri uyuřturucu satıyorsa ve Spencer etrafta hafiyelik yapmaya bařlarsa Callie kimin peřine dūřeceklerini sanmıřtı? Gōęsūne bir hedef tahtası çizmiř gibi olacaktı.

“Spencer ona yalandan gōz sūzmene aldanmayacak,” dedi Brian.

Arkadaşlarının ikisi de Callie’ye baktı.

“Spencer cevabını verdi.” Joel diğer ikisine gōre daha aklı başında oladı. “Spencer ilgilenmiyor.”

Callie şaşırmıştı, herhangi birinin øzellikle de Spencer ya da arkadaşlarının onu reddettiğini anlamakta zorlamıyor gibiydi.

Kafeteryanın diğer tarafında Scott ve Ben’in sandalyelerini devirerek yerlerinden fırlamalarıyla bir karmaşa çıktı. İkiisi burun buruna durmuş, dik dik birbirlerine bakıyorlardı. Kafeteryadaki herkesin dikkati Callie’den salonun diğer tarafına kaymıştı.

Kafeterya nōbetçisi Bay Sullivan ikisini ayırmak için hemen yanlarına geldi ve birbirlerine bakmaya devam eden iki çocuęun arasına girdi. Birkaç dakika sonra ikisi de sandalyelerini dūzeltip yerlerine oturdu.

“Benim yūzūmden,” diye fısıldadı Callie bařını eęip. Bu kez gōzlerine dolan yařlar gerçek gibiydi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Spencer. Umursamama konusundaki kararlılığına rağmen kendine hâkim olmıyordu.

“Ben, beni savunuyor.”

“Scott’a karşı mı?”

“Sana söyledim,” dedi Callie. “Scott sinirli ve o sinirlendięinde hiç iyi olmuyor. Scott hep asabiydi ama koç onu oyun kurucu yaptıęından beri daha kōtūleřti. Lider olmanın hakkı olduęunu, herkesin onun isteklerine boyun eęmesi gerektięini dūřūnūyor.”

“Senin gibi mi?” diye sordu Joel.

“Kesinlikle,” deyip derin bir iç çekti. “Dansta Scott’ı utandırdım ve şimdi kardeşimin önünde hakkımda kötü konuşmaktan çekinmiyorum.”

Joel ve Brian bir açıklama bekleyerek başlarını Spencer’a çevirdi.

Spencer dansı unutmak, aklından çıkarmak istiyordu, aksi hâlde Callie’ye yardım etmeyi düşünmeye başlayacağını biliyordu.

“Scott, Callie ile dans etmek istedi,” dedi arkadaşlarına, “ve Callie de ona benimle dans etmeyi tercih ettiğini söyledi.”

Callie bunun kendini kanıtlamak için altın bir fırsat olduğunu düşünüyordu. “Spencer’a tüm dansların sözünü vermiştim ve anlaşmada üzerime düşeni yaptım.”

Spencer onu dinlemiyordu. “Benim kabul ettiğim tek anlaşma kardeşinin hesabına girmektir ve yaptım. Bir şey olmaması benim suçum değil.”

“Evet, hiçbir şey yoktu,” dedi Brian ve ardından küçük bir gurur gösterisiyle ekledi. “İnan bana, bulunacak bir şey olsaydı Joel ve benden kaçmazdı.”

Spencer Callie’nin anladığından emin olmak istiyordu. “Dansa benimle gelmeni istemek bir hataydı. Eskiden arkadaştık ve ben yeniden olabileceğimizi umdum.” Daha fazlasını istemişti ama artık bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Onlar artık farklı insanlardı.

“İkimiz de hata yaptık,” dedi Callie. “Mesele şu ki sen güvenebileceğim tek kişisin. Yardımına ihtiyacım var.”

Onu geri çevirmek için tüm gücünü toplaması gerekti. “Üzgünüm Callie. Ben üstürme düşeni olduğu kadarıyla yaptım.”

Callie bunu sindirmek için bir an bekledi, ardından dikkatini Joel ve Brian’a çevirdi. “Ya siz? Kardeşimi kurtarma-

ma yardım etmek ister misiniz?” Onunla birlikte savaşacak birilerini arayan Jeanne d’Arc gibi konuşmuştu.

Sorusu İkinci Dünya Savaşı’nda şehri korumak için Londra’nın üstüne konulan uçaksavar balonları gibi havada asılı kaldı. Spencer balonları Bayan Goodwin’in tarih dersinden öğrenmiş ve çok etkilenmişti.

“Bilmiyorum,” dedi Brian ilgilenip ilgilenmediğini anlamak için Joel’e bakarak.

Spencer, Brian’ın da Callie’ye karşı zaafı olduğunu biliyordu.

“Kesinlikle hayır,” dedi Joel kararlılıkla başını sallayarak. “Sana bulaşınca Spencer’ın başına ne geldiğini gördüm. İlgilenmiyorum.”

Callie, Brian’a baktı. “Ya sen?”

“Joel haklı,” dedi o da başını sallayarak. “Mümkün değil.”

“Ama...” Callie sanki fikirlerini değiştirmelerini bekliyormuş gibi tek tek yüzlerine baktı.

“Scott’la aranızdaki anlaşmazlığın kısa süreli olduğundan eminim,” dedi Spencer Callie’nin bakışlarını kafeteryanın diğer tarafına çevirdiğini görünce. “Bir iki gün üzgün ve uysal davranırsan seni bağışlayacaktır.”

Callie kendini kontrol etmek için çabaladı. “Scott’a dönmek istediğimi kim söyledi?”

“Mantıklı ol, ikiniz bir yılı aşkındır çıkıyorsunuz.”

Callie bu fikir çok iticiymiş gibi başını iki yana salladı. “O artık umurumda değil. Uzun süredir eskisi gibi değil. Biz bitirdik ve o da bunu biliyor.”

Callie dokunmadığı öğle yemeğini de alıp masadan kalktı ve arkadaşlarının oturduğu yere doğru yürüdü. Arkadaşları ona yer açmak için kenara kaydı.

“Bu en iyisi,” dedi Joel.

“Evet,” dedi onunla aynı fikirde olan Brian ve öne eğilip dirseklerini masaya dayadı. “Gerçekten tüm dansları seninle mi etti?”

Spencer başıyla onayladı.

“Bu kez ne istiyor?” diye soran Brian, Spencer’ın doğru kararı verdiğinden tam anlamıyla emin değil gibiydi.

“Kimin sattığını bulmamı istiyor, sanki sihirli güçlerim varmış gibi.”

“Birden fazla kişi olabilir. Uyuşturucu isteyen birinin onu temin edebileceğini herkes biliyor.” Onlar hiç kullanmamıştı ve Oceanside Lisesi’nde kimin bu işin içinde olduğunu bilmiyorlardı. Bedeli çok ağırdı. Okul uyuşturucudan arınmış bir bölgeydi ve bulundurmamak anında okuldan atılmak anlamına geliyordu.

“Kim olduğunu bulması eğer bağımlı olduysa Ben’i durdurmayacaktır,” dedi Joel. “Callie yanlış kapıyı çalıyor. Demek istediğim kimin sattığını bulunca ne yapacak ki?”

“Kesinlikle,” dedi Spencer. Callie onlardan boşa kürek çekmelerini istiyordu. Callie, Spencer’ın söylediği gibi ailesine gitmeliydi. Onlar Ben’e nasıl yardım edeceklerini bilirlerdi.

Spencer, Callie’nin neden ailesiyle konuşmadığını bir noktaya kadar anlıyordu. Üniversite yetenek avcıları muhtemel burs için Ben’i izliyordu. Uyuşturucu kullandığına dair söylenti çıkarsa o zaman umutlar suya düşerdi. Akademik burs alması ise söz konusu bile değildi, ne yazık ki Ben’in böyle bir yeterliliği yoktu.

“İlgileniyor musun?” Joel soruyu Spencer’a sormuştu.

Spencer kafasının klozete sokulduğunu ve futbol takımının en büyük üç oyuncusu tarafından orada tutulduğunu hatırladı. Aynı şeyi yaşamak istemiyordu.

“Kesinlikle hayır.” Ancak bu biraz abartılı bir ifadeydi.

Pes ederse başının daha büyük bir belaya gireceğini bilse de Callie'nin gözyaşlarının etkisinden çıkamıyordu.

O öğleden sonra Bayan Goodwin Spencer'ı görünce danışmanlık ofisinden çıktı. Hope onu durdurduğunda Spencer ana ofise gidiyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Bayan Goodwin.

“Ne demek istiyorsunuz?”

Hope kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bugün öğle yemeğinde Callie'nin seninle oturduğunu gördüm.”

“Her şey yolunda,” dedi Spencer.

Hope durdu, Callie ile konuşması hakkında ayrıntı vermesini bekliyormuş gibiydi. Spencer, Callie'nin Ben'in üzerinde uyuşturucu bulmasıyla ilgili tavsiye almak istemesine rağmen bir şey demedi. Bu, Callie'nin güvenine ihanet etmek olurdu ve Ben için de kötü sonuçlar doğururdu.

“Bundan emin misin?” diye bastırdı Hope.

Bir an önce yoluna gitmek isteyen Spencer başını evet anlamında salladı, ardından durdu. Bayan Goodwin bir şeylerden şüphelenmişti ve bu iyiye işaret değildi.

“Gerçekten önemli bir şey yok. İlla bilmeniz gerekiyorsa Callie'nin bilgisayarla ilgili teknik konuları anlamak için biraz yardıma ihtiyacı vardı. Ben de ona tavsiye verdim.”

Spencer öğretmenin bakışından ona inanmadığını anlamıştı.

“Ben Rhodes ve Scott'ın öğle yemeğinde tartıştıklarını duydum. Bunun sen ve Callie ile ilgisi var mı?”

“Onlara sormanız gerek,” dedi Spencer daha fazla bir şey söylemek istemeyerek.

“Koç mutlu değildi.”

Spencer güldü. “Eminim değildir.”

“Anlaşılan hem Ben hem de Scott burnundan soluyor.”

Spencer bunun farkındaydı.

“Endişelenmenize gerek yok Bayan Goodwin. Her şey yolunda.”

Öğretmen rahatlamış görünüyordu.

Spencer okuldan çıkarken Scott ve Ben’in sahada koştuklarını gördü. Koç Simmons kollarını göğsünde kavuşturmuş kenarda duruyordu. Çocukların ikisi de bitap düşmüş gibiydi.

Spencer ne kadar uğraşsa da yüzündeki gülümsemeyi silemedi.

BÖLÜM 15

Pazar akşamı Silas ve Jada ile buluştuktan sonra Hope ve Cade arasında bir şeyler değişti. Birlikte keyifli bir akşam geçirip yemek yedikten sonra Cade Hope'u eve bıraktı. Geç olmuştu ve ertesi sabah ikisi de işe gitmek için erken kalkacaklardı.

Hope genellikle yattığı saat geçmiş olmasına rağmen gecenin bitmesini istemiyordu. Cade de aynı fikirde gibiydi. Uzun süre kamyonetin içinde oturup konuştular. Hope onun yanında kendini rahat hissediyordu. Cade son birkaç haftada neredeyse geceyle gündüz kadar değişim göstermişti. Etrafına ördüğü duvarların yavaş yavaş yıkulmasını izliyordu âdeta.

Loş ayışığının altında kamyonette otururlarken Cade terapi grubunda edindiği arkadaşlarından bahsediyordu.

“Gitmek istemiyordum ve her ânından nefret etmeye kararlıydım. Konuşmaya niyetim yoktu ve ilk birkaç seans doğru düzgün tek kelime etmedim.”

“Ne değişti?”

“Sanırım ben. Diğerlerini dinledikçe hepsinin tıpkı benim gibi cehennemde yaşadığını fark ettim. Mesele şu ki onlar geçmişini kabullenip devam etmeyi öğreniyorlardı. Bense açıklayamadığım bir nedenle o güne... O anılara tutunmazsam dostlarıma ihanet edecekmişim gibi hissediyordum. Şimdiyse Jeremy ve Luke'u bırakmam gerektiğini fark ediyorum. Onları kendim kadar iyi tanıyorum... Tanıyordum.

Ve biliyorum ki onlar da bunu isterdi. Yapabileceğim hiçbir şeyin değişiklik yaratmayacağı bir şeye tutunuyordum.”

“Bu dostlarını unutacağın anlamına gelmiyor.”

“Hayır, asla. Unutamam. Onları hayatımın kalanında hep kalbimde taşıyacağım.”

Yüzünde beliren gülümsemeyi gören Hope Cade’in aklından ne geçtiğini merak etti.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Sadece Harry’nin söylediği bir şeyi hatırladım. Harry gruba liderlik eden danışman. Bir şekilde tam olarak doğru soruyu sormayı başarıyor. Yemin ederim zihin okuyor. Hiç böyle biriyle tanıştın mı?”

Hope uzunca bir süre bir şey söylemedi. Hunter’la hep böyle hissetmişti. Sanki birbirlerinin ne düşündüklerini biliyorlardı. Onları seven ama aynı zamanda içten içe onlara öfkeli olan büyükanne ve büyükbabasıyla yaşarlarken ihtiyaç duyduklarında birbirlerinin yanında olacaklarını biliyorlardı. Ama sonra Hunter gitmişti.

Huzursuz edici bir sessizliğin ardından, “Ne demek istediğini biliyorum,” diye fısıldadı Hope. Ayrıntı vermedi, Cade de bir şey sormadığı için minnettardı. Hayatında paylaşacak kadar rahat hissetmediği şeyler vardı. Muhtemelen Cade için de aynısı geçerliydi.

Kısa süren sessizliğin ardından Cade yeniden konuşmaya başladı. “Birçok insan için hayal kırıklığıyım,” dedi aniden. “Harry ve diğerleri, daha ne kadar yol almam gerektiğini fark etmemi sağladılar.”

Hope, Cade’in ailesiyle ilişkisinden bahsettiğini tahmin etmişti, bunun zihnini meşgul ettiğini biliyordu. “Benim için hayal kırıklığı değilsin,” derken elini güven verircesine sıktı. “İşin aslı senin harika olduğunu düşünüyorum. Arkadaşlığının bana ne kadar yardım ettiğini bilmeni istiyorum.”

Hope'un söyledikleri Cade'i şaşırtmıştı. Nasıl cevap vereceğini bilemiyor gibiydi. Birkaç dakika sonra düşünceli bir ifadeyle, "Hiç aklıma gelmezdi..." dedi.

"Aklına ne gelmezdi?" diye sordu Hope.

"Senin gibi biriyle tanışacağım."

Ne kastettiğinden emin olmadığı için, "Benim gibi derken?" diye sordu Hope.

"Bu kadar iyi biriyle."

Hope kendini tutamayıp güldü. "Ben o kadar da iyi değilim Cade. Lütfen ne yaparsan yap beni göklere çıkarma. Benim de herkes gibi kusurlarım var."

Cade'in yüzü ayışığında şüpheyle parladı. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey beni ve... Sorunlarımı kabul edecek biriyle tanışmayı beklemediğimdi."

"Bacağından bahsediyorsan..."

"Bacağımdan fazlasını kastediyorum. Aklımı. Nereye ait olduğumu bulmaya çabalıyorum, mücadele veriyorum. Yeniden hayata karışmak, Afganistan'dan beri peşimi bırakmayan kâbuslardan kurtulmak için." Sözlerini dikkatle seçiyormuş gibi duraksadı. "Kendimi soktuğum o karadelikte rahattım."

"Karanlıkta olmak nasıldır bilirim," diye fısıldadı Hope. Cade'in kendi hayatının acı verici kısımlarını paylaştığını gördüğünde ona ikiz kardeşinden bahsetmesi gerektiğini anladı.

Görüşmeye başladıklarından beri Cade konuyu birkaç kez Hunter'a getirmişti. Hope zekice davranarak sorulardan kaçınmayı başarmış, Cade de bunları sorun etmemişti. Hope ona kendi askerliğiyle ilgili sorular sorulmasından korktuğu için böyle yaptığını sanıyordu ve bu konudan bahsetmeyi ona bırakmanın daha iyi olacağını hissediyordu.

“Buraya taşındığımda coğrafi bir tedavi arıyordum,” diye itiraf etti. “Yeni bir başlangıcın yardımı olacağını düşündüm.”

“Konu kalp kırıklığı mı?” diye soran Cade onun yaşadığı acının bir zamanlar sevdiği bir adamı kaybetmekten kaynaklandığını düşünüyor gibiydi.

“Hayır... Bu kardeşimle ilgili.”

“Hunter’la mı? Ona ne oldu? İyi mi?”

Hope’un boğazı düğümlendi. “Hayır, o iyi değil.”

Kamyonetin içinde biraz zor ve rahatsız olsa da Cade kolunu Hope’un omzuna sardı.

“Hunter...” Sustu, alt dudağını ısırды, ikizinin adını ani bir kayıp ve keder dalgası çarpmadan anmakta zorlanıyordu.

“Anlat bana,” diye fısıldadı Cade. Ona ağır gelen herhangi bir yükü taşımasına yardım etmek istiyor gibiydi.

Hope’un dudaklarından boğuk bir hıçkırık kaçtı.

“Hope, Hunter’a ne oldu?”

“O öldü Cade. California’dan ayrılma nedenim o. Yaklaşık iki yıl önce Afganistan’da öldü. Düşündüm ki eğer uzaklara taşınırsam, sürekli anı bombardımanına maruz kalmazsam hayatıma devam edebilirim. Ama olmadı. Her gün çabalıyorum. Onu bırakamam çünkü yaparsam tamamen yalnız kalırım, bocalarım. Ailem yok. Kimsem yok.”

Cade daha sıkı sarılıp yüzünü Hope’un başına gömdü. “Ah bebeğim, çok üzgünüm. Artık yalnız değilsin. Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum.”

Sözleri Hope’u etkilemiş, ona gerideki kayıpların yerine ileriye bakmak için bir neden vermişti. Ağladı, kollarının sıcaklığında teselli buldu, şefkatini ve anlayışlı ilgisini içine çekti.

“İkimiz de kayıplar verdik,” diye fısıldadı Cade ve eliyle nazikçe sırtını okşayarak onu yatıştırmaya çalıştı.

Hope, orada sessizce birbirlerine sarılarak ne kadar oturduklarını bilmiyordu. “Artık gitme vaktim geldi,” dedi Cade Hope’un esnediğini görünce.

Hope onun gitmesini istemiyor olsa da en iyisinin bu olduğunu biliyordu. Hem kendisi için hem de Cade için. Cade bir centilmen olarak kapıya kadar ona eşlik etti. Gölge, verandada oturmuş sabırla Hope’u bekliyordu. Cade biraz durup sevgiyle köpeğin başını okşadı.

Hope içeri girmeden önce Cade onu kollarının arasına alıp öptü. Bu ilk öpüşmeleri değildi. Ama bir başka hissettirmişti. Hayatlarındaki kayıpların acısını paylaşmak her nasılsa aralarındaki görünmeyen bariyerleri yıkmıştı. Cade Hope’un yanaklarından akan gözyaşlarını öperken birbirlerine sarıldılar. Hope, gitmesine izin vermekte zorlanıyordu.

“Seni bırakmaktan nefret ediyorum,” diye fısıldayan Cade de geceyi sonlandırmakta onun kadar zorlanıyor gibiydi.

“Biliyorum.”

Gölge ile birlikte içeri giren Hope kollarını beline dolayıp Cade’in kamyonetine binerek uzaklaşmasını izledi.

Ertesi sabah uyanıp Cade’den gelen mesajı gören Hope gülümsedi.

Bu gece kâbus yoktu. Rüyamda seni gördüm. Öğleden sonra bir danışma seansım var. Sen okuldan kaçta çıkacaksın?

Hope hemen cevap yazdı. *Hunter’ı öğrendiğin için mutluyum. Saat beş gibi evde olurum. Okuldan sonra halletmem gereken birkaç işim var.*

Hope sabah lattesini almak için Bean There’e uğradığında başı hâlâ Cade’in sıcak mesajıyla dönüyordu.

Willa onu tatlı bir gülümsemeyle karşıladı. “İçimden bir his keyfinin hayli yerinde olduğunu söylüyor.”

Hope banka kartıyla ödemesini yaparken “Öyle,” dedi neşeyle.

“Bunun futbol maçında yanında gördüğüm yakışıklı genç adamla bir ilgisi olamaz, değil mi?”

“Galiba onunla ilgili.” Hope üniversitedeyken bir süre biriyle çıkmıştı. Ancak okul ve yarı zamanlı işleri arasında ilişkiye çok az vakit ayırabiliyordu. İkizinin ölüm haberinin ardındansa tüm dünyası yıkılmış gibi hissetmişti. Bir ilişki düşünemeyecek kadar depresif ve melankolikti. Sonunda yeni bir başlangıca ihtiyacı olduğunu anlamış ve aradığı başlangıcı Oceanside’da bulmuştu.

Ve bir de Cade’de.

“Sean ile görüşmeye başladığımız ilk zamanların nasıl olduğunu hatırlıyorum,” dedi Willa. “Bulutlu ve yağmurlu günlerde bile hep güneş parlıyor gibiydi.”

“Ben de öyle hissediyorum,” dedi Hope. Willa içeceğini hazırlarken mutluluk, içinde büyüyor gibiydi.

“Kız kardeşim öldükten sonra uzun süre karanlıkta kalmıştım,” diye devam etti Willa. “Sean’ın bana karşı gösterdiği sabır için sonsuza dek minnettar kalacağım.”

“Haklısın, acı hiç geçmiyor ama katlanılabilir bir noktaya geliyor.”

“O noktaya gelmene sevindim,” dedi Willa.

Sadece yıkıcı kayıp yaşayan biri ait olacağı, değer göreceği bir yuva, bir yer bulmanın değerini anlardı.

“Bak ne anlatacağım,” diye devam etti Willa. “Dr. Annie Oceanside’a ilk geldiğinde tüm ailesini korkunç bir selde kaybetmişti. Burada aşkı ve yuvayı buldu, sen de bulacaksın. Aslında,” diye ekledi, “iyi bir başlangıç yapmışa benziyorsun. Cade’i pek iyi tanımıyorum ama gördüğüm kadarı hoşuma gitti.”

“Benim de,” dedi Hope.

Willa, Hope'un geleceği konusunda çok emindi. Bu güvence tam da Hope'un duymaya ihtiyacı olan şeydi. "Teşekkür ederim," diye fısıldayıp Willa'nın elini nazikçe sıktıktan sonra *lattesini* alıp okula doğru yola çıktı.

Hope işini seviyordu. Ergenlere ilk kez öğretmenlik yapıyordu ve derslerden keyif aldığını fark etmişti. Bilgisayar Bilimine Giriş dersinde Callie'nin her zamanki yerine değil Spencer'ın karşısındaki sandalyeye oturduğunu fark etti.

Aralarında tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama ilişkilerinin dinamiği değişmiş gibiydi.

Günün son saati olan Amerikan Tarihi dersinde Callie bir kez daha Spencer'ın karşısına oturdu. Hope onun Spencer'a bir not verdiğini gördü. Ancak Spencer notu açıp okumadan geri verdi.

Zil çalınca sınıf hızla boşaldı. Hope, Callie'nin eşyalarını alıp Spencer'ın peşinden gittiğini gördü.

Söz konusu Callie olduğunda Spencer'ın belli bir duruş sergilemesine sevinse de Callie'nin onun peşinden gitmesini sağlayacak kadar önemli olanın ne olduğunu merak etmişti. Spencer'la konuşmayı denemiş ama delikanlı onu başından savmıştı.

Bugün danışmanlık yaptığı günlerden biri olmadığı için eşyalarını topladı. Okuldan çıkmadan önce Cade'den gelen mesaj olup olmadığını kontrol etmek için telefonuna baktı. Onu aklından çıkaramıyordu.

Gerçekten de telefonunda okunmayı bekleyen bir mesaj vardı.

Terapiden sonra uğrayacağım

Harika

Hope binadan çıkarken gülümsüyordu. Futbol sahası görüş alanına girince takımın antrenman yaptığını gördü. Son maçı zar zor kazanmışlardı ve Koç Simmons oyuncuların

kendilerine fazla güvenmelerine izin vermiyordu. Hope, Koç Simmons'ın takımıyla olan ilişkisine ve hem derslerinin hem de davranışlarının beklenen düzeyde olduğundan emin olmak için her oyuncuyu yakından takip etmesine hayrandı.

Arabasına varmak üzereyken Lois Greenly ona seslendi. "Hope, ofiste seni soran biri var."

"Beni mi? Kadın mı, erkek mi?" Cade'in okula geleceğini sanmıyordu ama seans iptal olduysa gelmiş olabilirdi.

"Kadın."

Yüzünü buruşturan Hope okula girip danışma masasına yürüdü.

Lois'in dediği gibi şık giyimli, orta yaşlı bir kadın Hope'un geldiğini görünce ayağa kalktı. Hope'un dikkatini ilk çeken kadının bin dolarlık *Louis Vuitton* çantası olmuştu. Fiyatını bilmesinin tek nedeni kısa zaman önce bir kadın dergisinde buna benzer bir çantanın reklamını görmüş ve internetten bakmış olmasıydı. Fiyat onun karşılayabileceğinin çok üstündeydi.

"Sanırım beni arıyormuşsunuz," dedi. Kadını tanı mıydı, daha önce karşılaşmış olsalar mutlaka hatırlardı. Kadın görgülü ve çekiciydi.

"Siz Bayan Goodwin misiniz?"

"Evet." Hope bunun öğrencilerinden biriyle ilgili olduğunu düşündü. Belki bir veliydi. Büyükanne olmak için fazla gençti.

Kadın gözlerini kırıştırdı, huzursuz görünüyordu.

"Mümkünse özel olarak konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii." Hope kadını danışmanlık yaparken kullandığı odaya götürdü.

"Sizin için ne yapabiliriz?" diye sordu Hope kadına bakarak.

Kadın nereden başlayacağını bilmiyormuş gibi Hope'u incelemeye devam etti. Uzun süre bir şey söylemedi.

“Sanırım önce kendimi tanıtmalıyım,” dedi ve mağrur bir ifadeyle çenesini kaldırdı. “Ben Sara Lincoln.”

Hope’un bağlantı kurması uzun sürmedi. “Siz Cade’in annesisiniz.”

BÖLÜM 16

Hope, Bean There'de Cade'in annesinin karşısında oturuyordu. Görevli danışman, odasına gelince Hope sohbetlerine kafede devam etmeyi önermişti. Her ikisi için de çay almıştı. Willa, çocuğu ve Sean'la vakit geçirmek istediğinden öğleden sonra eve geçmişti. O sabah Hope'a Sean'ın fotoğraf çekimi için seyahate gideceğinden bahsetmişti.

"Benimle konuşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi Sara Lincoln çaylarını alıp boş bir masaya geçtiklerinde.

"Rica ederim." Hope, konuşmayı Cade'in annesine bırakmaya karar vermişti. Durum hakkında bildiklerini söylemenin üstüne vazife olmadığını düşünüyordu. Güven, Cade ile arasında önemli bir konuydu ve Hope bu hassas bağı koparacak herhangi bir şey söylemek ya da yapmak istemiyordu.

Sara yapraklar ayrılıp ona kaderini söyleyecekmiş gibi dikkatle çayına bakıyordu. "Oğlum nasıl?" diye sordu yalvaran bir ses tonuyla, çaresizce bilgi almak istiyor gibiydi.

"O iyi." Hope az kalsın daha da iyiye gidiyor diye ekleyecekti ama sonra hemen fikrini değiştirdi. Annesi Cade ile konuşmak istiyorsa tek yapması gereken ona ulaşmaktı. Hope bunu kolaylaştırmak için ne yapacağını bilmiyordu ve en iyisinin karışmamak olduğuna karar verdi.

Annesi bakışlarını indirdi.

"Cade ve beni nasıl öğrendiniz?" diye sordu Hope. Cade'in anlattıklarından ailesiyle altı yıldır görüşmediğini biliyordu.

Hope onu bir şekilde takip edip etmediklerini düşünmeden edemedi.

“Tesadüfen öğrendim,” dedi Sara sohbeti yumuşatmak için. “Başı belaya burada girdiği için Oceanside’da yaşadığından şüpheleniyordum.” Durdu, gerilmiş gibi başını kaldırdı. “Aman Tanrım, onun durumunu... Tutuklandığını biliyorsun, değil mi?”

“Evet,” deyip başka ayrıntıya girmedii.

Sara rahat bir soluk alıp devam etti. “Ara sıra onu görebilme umuduyla Oceanside’a geliyordum.”

“Ve onu benimle gördünüz,” diye tahmin yürüttü Hope.

“Doğru. Kumsalın yakınlarındaki bir yiyecek kamyonundaydı. Güzel bir öğleden sonraydı, arabamda oturup onun bir köpekle oturduğu yere doğru yürümesini izledim.”

Hope bahsettiği günün Cade ile ilk buluşmaları olduğunu anlamıştı. Wee Willie’nin Sosisli Arabası’nın bu nedenle kalbinde hep özel bir yeri olacaktı. Kamyonun adı ne zaman aklıma gelse kendini gülümserken buluyordu.

“O...” Annesi doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyordu. “Daha iyi görünüyordu,” dedi bir süre sonra.

Hope gülümsedi. Cade’in gelişimiyle bir ilgisi olduğunu düşünmek hoş olurdu. Belki de bir parça ilgisi vardı. Ama Cade en büyük yardımı terapiden ve bu motivasyonla attığı adımlardan almıştı.

“Onu daha önce de birkaç kez görmüştüm. Hepsinde çok üzgün ve asık suratlı görünüyordu. O gün gülümsüyordu ve ben de bunun senin sayende olduğunu hissettim. Arabadan inip duvar boyayan bir adamın yanına gittim. Başta çok iri-yarı olduğu için ondan ürktüm. Ona kasaba hakkında bilgisi olup olmadığını sorduğumda bana neredeyse hayatı boyunca burada yaşadığını söyledi.”

“Bu Keaton olmalı.”

“Evet, sanırım adı buydu. Çok yetenekli biri.”

“Öyledir,” dedi Hope.

“Her neyse, Keaton bana senin kasabadaki yeni lise öğretmeni olduğunu söyledi. İsmi hatırlayamadı, bu yüzden ben de kendi başıma internette küçük bir araştırma yaptım ve okulun internet sayfasında seni buldum.”

Sara’nın onu nasıl bulduğunu öğrendikten sonra Hope şunu sorma gereği duydu: “Çok çaba harcamışsınız ama benim yerime Cade ile konuşmanız gerekmiyor mu?”

Sara utançla kızardı. “Doğrusu oğlumun benimle herhangi bir şey yapmak isteyeceğini sanmıyorum. Bir süre önce onunla konuşmayı denedim ama beni tanımazdan geldi.”

“Mahkemede mi?” Cade karşılaşmalarından bahsetmişti.

“Evet, oraya onu utandırmaya ya da suçlu hissettirmeye gitmemiştim. Gittim çünkü ona destek olmak istediğimi anlamasını istedim... Onun için oradaydım.”

Hope, Cade’in anlattıklarından annesinin en karanlık anlarından birine tanıklık etmesinden çok utandığını biliyordu.

“Mahkemeden önce onu en son ne zaman görmüştünüz?” diye sordu Hope.

Sara gözyaşlarına boğulacak gibi görünüyordu. Çantasından bir mendil çıkarıp elinde buruşturdu. “Altı yıl önce.”

“Afganistan’dan döndükten sonra onu görmeye gitmediniz mi?” Cade ağır yaralanmıştı. Ailesine haber verilmiş olmalıydı. O zaman desteklerini göstermemiş olmaları çok şey ifade ediyordu.

“Yaraları hakkında hiçbir şey bilmiyorduk,” dedi Sara hemen savunmaya geçerek. “Bilseydim oğluma ulaşmak için her yolu denerdim.”

Konuşma tarzı o kadar içtendi ki Hope ona inanıyordu.

“Korkunç bir anne olduğumu düşünüyor olmalısın,” dedi Sara ve mendille gözlerini kuruladı. “Birçok yönden

Cade'i hayal kırıklığına uğrattım. Bizimle ilişkisi olmasını istememesine şaşmamalı.”

“Konunun bu olduğunu sanmıyorum.” Her ne kadar Sara'yı rahatlatıp cesaretlendirmek istese de Cade'in ailesiyle arasını doğru koşullarda düzeltmek isteyeceğini düşünüyordu. Cade ailesi hakkında çok az konuşmuştu. Onlardan bahsetmenin Cade için acı verici olduğunu biliyordu. Öğrendiği kadarıyla asıl anlaşmazlık o ve babası arasındaydı.

“Babası ve ben hatalı olduğumuzu anladık. Oğlumuzu geri istiyoruz. O bizim tek çocuğumuz... Belki başka çocuklarım olsaydı işler bu kadar kötü gitmeyebilirdi. Kocam tüm umutlarını Cade'e bağladı. Bir kez olsun oğlumun onun izinden gitmeyeceğini düşünmedi. Cade'in avukat olmaya niyeti olmadığını öğrenmek John'u yıktı.”

“Çok üzgünüm,” dedi Hope sakın bir sesle.

Sara kendini toparlamak için çayından bir yudum aldı.

“Kocanız burada olduğunuzu biliyor mu?”

Sara başını iki yana salladı. “Gururu onu engelliyor. Barışmak için ilk hamleyi Cade'in yapmasını bekliyor. Ben onunla aynı fikirde değilim ve oğlumuzu geri kazanmanın bir yolu olmasını umuyorum.”

“Bana kocanızın burada olmanızı onaylamadığını mı söylüyorsunuz?”

Sara tereddütle çayına baktı ve Hope bir an için kadının soruya cevap vermeyeceğini düşündü. Yüksek sesle söylemekte zorlanıyormuş gibi, “Emin değilim,” diye fısıldadı gergince. “Öğrenirse bana tepki göstereceğini biliyorum ama açıkçası Cade'e ulaşmak için ne gerekiyorsa yaparım.”

Cade'in babasıyla ilgili oluşturduğu resim Hope'un zihninde şekillendi. İnatçı, taviz vermez ve fazla gururlu bir adamdı.

“John kötü biri değil,” diye ekledi Sara hemen. “Oğlumu-
zu seviyor, bunu biliyorum. Cade’in onun izinden gitmemeyi
seçmesi onu çok üzdü. Büyük büyük büyükbabasından beri
tüm Lincoln erkekleri hukuk seçti. Bu bir gelenek. Beklenen
bu. Ben de Cade de bunu biliyorduk.”

“Ama Cade’in istediği bu değildi.” Hope onu savunma
ihtiyacı duymuştu.

“Bunu fark ettim ve John’u hazırlamaya çalıştım. Cade
nihayet hukuk fakültesine gitme niyeti olmadığını açıkladı-
ğında John bunu şahsını, mirasını ve ailemizi reddediş ola-
rak algıladı. Cade’in bunu inadından yaptığına emindi.”

“Siz de böyle mi düşünüyorsunuz?”

“Hayır. Asla. Avukatlık yapmak Cade’e göre değil.”

Gözyaşlarını bastırmak için çabalayan Sara’nın sesi son
kelimeleri söylerken titredi.

Bu durumun Sara için ne kadar zor olduğunu gören Hope
kadının elini tutup nazikçe sıktı.

“En üzücü olansa, Cade ve John’un birçok açıdan birbi-
rine çok benzemesi. İkisi de inatçı ve gururlu.”

“Ve duygularını saklıyorlar,” diye ekledi Hope, Cade’in
ona açılmakta ne kadar zorlandığını bildiğinden.

“Evet, ah evet,” diyerek onayladı Sara. “İkisi de her şeyi
işlerinde tutup zayıflık göstermeyi reddediyor.”

Bir süre sessizce oturdular. Hope, Cade’in annesinin
içini dökmek için ona gelmediğini biliyordu. Hope’tan bir
şey istediği için gelmişti. Bu, her neyse söylemeye çekini-
yordu.

“Benden yardım istiyorsunuz,” dedi Hope Sara’dan önce
konuya girerek.

“Evet... Lütfen. Seni bu işe karıştırmaya hakkım olma-
dığını biliyorum. Başka bir yol olduğunu düşünsem böyle

bu şey istemezdim. Eğer mümkünse Cade ile benim adıma konuşmanı istiyorum.”

Hope güçlükle yutkundu, cevap veremedi.

Sara'nın gözleri yalvarırcasına açıldı. Cade'in gözlerine o kadar benziyordu ki Hope bakışlarını kaçırmakta zorlanıyordu.

“Ona babasının ve benim onu çok sevdiğimizi ve çok özlediğimizi söyler misin? Ona bizi affetmeye hazır olup olmadığını sorar mısın?”

Aman Tanrım, bu Hope'un yapabileceğini sandığı bir şey değildi. Refleks olarak başını iki yana sallarken açıklamak için bir yol bulmaya çalıştı. Cade ile kısa süredir görüşüyorlardı. İlişkileri başlangıç aşamasındaydı. “Böyle bir şeye karışamam Sara. Bu aramızdaki bütün güveni sabote etmek olur. Cade bunu ilişkimizde bir çatlak olarak görür, bunu yapamam, yapmam.”

“Ama senden hoşlanıyor ve...”

“Onunla sen konuş,” diye önerdi Hope.

“Denedim, unuttun mu?”

“Sara, bunu bir düşün. Sen o mahkeme salonundaydın. Cade'in o anda görmek isteyeceği son kişi sendin. Dibe vurduğu bir andı ve senin buna tanıklık etmen ona kendini küçük düşmüş hissettirdi.” Ardından bilmesi gerektiğini düşünüp sordu, “Kocan onun tutuklandığını biliyor mu?”

Sara başım sallayarak onayladı. “Bir avukat arkadaşı, daha doğrusu bir rakibi eyalet için ücretsiz bir davaya bakarken Cade'in ismini tutuklananlar listesinde görmüş. Bize haber vermek onun için büyük zevkti.”

Hope, Cade'in babasının tepkisini hayal edebiliyordu. Oğlunun tutuklanması için parçalamış olmalıydı. Belki de Cade'in başının belaya girmesi gözlerini açması için gereken şeydi.

“Üzgünüm Sara, gerçekten, ama bu duruma karışmam. Eğer işleri düzeltmenin bir yolu varsa benim müdahalem olmadan üçünüz aranızda halletmelisiniz.”

“Anlıyorum,” derken üzüntüsü sesine yansımıştı. “Fazla umuda kapıldım sanırım.”

“Üzgünüm, gerçekten üzgünüm.”

“Senden böyle bir şey istemem haddimi aşmak oldu. Düşündüm ki... Bilirsin işte, Cade’in ailemize dönmesini sağlamanın en iyi yolunu bileceğini umdum.”

“Keşke bilseydim.” Bunları söylerken samimiydi. Hope kendi annesini tanımak ve bir babaya sahip olmak için her şeyi yapardı. Ama onun için böyle bir şey mümkün değildi. Cade’in ailesiyle arasındaki farklılıkları gidermenin bir yolunu bulması için dua etti. Ama bu Hope’un söylediği ya da yaptığı bir şey yüzünden değil, içinden gelerek yapması gereken bir şeydi.

“Seni ara sıra aramamın bir sakıncası olur mu?” diye sordu Sara gözlerinde umutla. “Ara sıra konuşabilirsek çok mutlu olurum.”

Hope Cade’in annesini hayal kırıklığına uğratmaktan nefret etse de Cade’in arkasından iş çevirmek istemiyordu. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Sara’nın yüzü asıldı.

“Çok isterdim,” diye düzeltti Hope, “eğer Cade biliyor olsaydı ki bu durumda sanırım sizinle kendi konuşmayı tercih ederdi.”

Sara ikna olmuşa benzemiyordu. “O da babası kadar inatçı, bu yüzden bunun olacağını pek sanmıyorum.”

“Üzgünüm, keşke daha fazlasını yapabilseydim.”

“Keşke,” dedi Sara.

Çaylarını bitirip aynı anda kalktılar.

Hope eve geçtikten sonra bir saat kadar Cade'in aramasını bekledi. Aramayınca ona bir mesaj attı.

Seans nasıl geçti?

İyi.

Şu ana kadar mesajları hiç bu kadar kısa olmamıştı.

Uğrayabilecek misin?

Hayır.

Her şey yolunda mı?

Harika.

Hope'un kalp atışları hızlandı.

Cade, neler oluyor?

Sen söyle.

Ne demek istiyorsun?

Cevap gelmeden önce dolu dolu bir dakika geçti.

Öğleden sonra iyi vakit geçirdin mi?

Biliyordu. Hope ve annesini Bean There'de görmüş olmalıydı. Hope onun seansta olduğundan kasabaya inmeyeceğini varsaymıştı.

Hope bu konuyu mesaj yoluyla konuşmak istemediğinden onu aramayı denedi. Cade cevap vermedi.

Düşündüğün gibi değil! İzin ver açıklayayım.

Hope cevap bekledi ama mesaj gönderilmemişti. Birkaç kez daha denedikten sonra mesajın neden gitmediğini anladı.

Cade onu engellemişti.

BÖLÜM 17

Hope şaşkıındı. Cade, tek bir açıklama dinlemeden onu engellemişti. Tavrı Hope'u hem hayal kırıklığına uğratmış hem de çileden çıkarmıştı. Önyargılı davranmış, haksızlık etmişti. Hope öfkeden köpürmüştü ve misilleme yapmak istiyordu. Bunu yapmanın en iyi yolu onun numarasını engellemekti. Böylece Cade bir noktada özür dilemek isterse onunla aynı şekilde hissedecekti.

Küçük öfke nöbeti beş dakika sürdü, ardından fikrini değiştirip engeli kaldırdı. Cade ile konuşmak, güvenine ihanet etmediğini açıklamak istiyordu. Belki de Cade aşırı tepki verdiğini anlayıp arar, diye düşündü.

Ama aramadı. Hope, hatasını anlayacağına inanarak beklemişti ama sonuç hayal kırıklığıydı.

“Eğer istediğı buysa iyi,” dedi Gölge'ye, mutfakta dolaırken.

Akşam yemeğı vakti geçmişti, küçük bir salata hazırladı. Yiyemeyeceğini fark edip çatalını sertçe masaya bırakması Gölge'yi korkuttu. Midesi düğümlenmişti ve iştahı kaçtığı için Cade'i suçluyordu. Kalanları çöpe döktü, madem dağ ona gelmiyordu, o halde o dağa gidecekti.

Cade'in stüdyo dairesine hiç gitmemiş olsa da oturduğu yeri az çok biliyordu. Etrafta arabayla gezerse binanın önüne park edilmiş kamyonetini göreceğı kesindi.

Gölge'yi de yanına aldı, öfkesini kontrol altına almak için elinden geleni yaparak yola çıktı. Paylaştıklarının bir önemi

yokmuş gibi davranıp onu hayatından çıkaracak kadar değersiz saymasına üzülmüştü.

Arabayla etrafta gezinirken aklından ona söyleyeceği şeyleri geçirdi. Durumu açıklayacak, her ne düşündüyse yanıldığını anlatacaktı. Bağışlayıcı bir insan olduğundan Cade'in özrünü kabul edecek ve kaldıkları yerden devam edeceklerdi.

Cade'in kamyonu hiçbir yerde yoktu. Hope bir saat kadar dolaştıktan sonra vaktini boşa harcadığını anladı. Muhtemelen Cade onun işleri bu şekilde bırakmayacağını tahmin etmiş ve çabalarını boşa çıkarmak için ortalıktan kaybolmuştu.

Onunla iletişim kurmanın yolu olmadığından Hope, Cade'in sabah fikrini değiştirmesi için dua ederek eve gidip uyumaya karar verdi. Eğer ondan yine haber alamazsa ne yapacağına o zaman karar verecekti. Tek umudu Cade'in zamanla en azından söyleyeceklerini dinlemesi gerektiğini anlamasıydı.

Aklında farklı senaryolar canlanırken uykusu kaçtı. Saatler gibi gelen süre boyunca bir o yana bir yana döndü. Düşünceleri Cade'den sınıfa, Callie ve Spencer'a kayıyor, bir konudan diğerine atlayıp duruyordu.

"Hadi ama," diye mırıldandı yastığını yumruklayarak. "Uyu artık." Alarm erkene kuruluydu ve saate her baktığında çalmasına ne kadar kaldığını hesaplıyordu.

Yeteri kadar yoktu. Yakın bile değildi.

Hope'un ruh hâlini sezen Gölge, yatak odasında ona alınan yumuşacık yatağı yerine salonda kıvrılıp uyumaya karar vermişti. En sadık dostu bile, bu hâldeyken ondan uzak durması gerektiğini biliyor gibiydi.

Gece yarısından sonra, yarı uykuya daldığı sırada telefonu çaldı. Komodinin üstünde şarja takılı duran telefonu el yordamıyla buldu.

Kimin aradığına bakınca Cade olduğunu gördü. Bir an için sesli mesaja düşmesine izin vermeyi düşündü. Gecelerini berbat ettikten sonra Cade'in hak ettiği buydu. Uyuyamamasının nedeni oydu.

Ama dayanamadı. Her ne kadar Cade'e onun yaşattığı hayal kırıklığının aynısını yaşatmak istese de yapamadı.

Dördüncü kez çaldıktan sonra açıp, "Alo?" dedi.

"Uyandırdım mı?" Ses Cade'e ait değildi. Geri planda kulakları sağır eden sinir bozucu bir müzik konuşanın sesinin duyulmasını zorlaştırıyordu.

"Kimsiniz?" diye sordu Hope, bunun sevimsiz bir şaka olduğunu düşünerek. Ancak arayan numara Cade'inkiydi ve ses tanıdık geliyordu.

"Ben Silas."

"Silas mı?" diye tekrarladı. Bir an aklı durdu. Endişeye kapıldı, Cade'in telefonunun neden arkadaşında olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

O daha sormadan Silas konuştu. "Geçen pazar tanışmıştık, hatırladın mı?"

"Elbette hatırlıyorum. Cade nerede? O iyi mi?"

Silas duraksadı. "Ah... Pek değil."

"Nesi var?" Yatakta oturdu, uykusu tamamen açılmıştı. Durum ciddi olmasa Silas onu aramazdı.

Cade'in arkadaşı kısa bir tereddüdün ardından, "İkinizin arası mı açık, kavga falan mı ettiniz?" diye sordu.

Hope sorusuna cevap alamadığını fark etti.

"Pek sayılmaz." Cade ona kendini savunma fırsatı bile vermemişti. Hope onunla konuşma fırsatı bulamadan Cade numarasını engellemişti.

"Pekâlâ, bir şey olmuş," dedi Silas, "ve bana kalırsa seninle ilgili."

Hope, bu kez daha ısrarlı bir tonla, "Neler oluyor?" diye sordu. Duyabilmek için telefonu kulağına yapıştırdı,

arkadaki gürültü onu net olarak duymasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

“Birkaç saat önce Cade beni bardan aradı. Ona katılmamı, çok iyi vakit geçirdiğini söyledi.”

Hope’un duymak istediği bu değildi. O endişeyle kendini yerken Cade kasabanın dışında eğleniyordu. Berbat bir gün için mükemmel bir sondu.

“Nerede o?” diye sordu. Memnuniyetsizliği sesine yansımıştı.

“Aberdeen,” dedi Silas ama barın ismini vermedi. Hope bölgeyi çok iyi bilmiyordu. Ancak geri plandaki gürültüye bakılırsa kalabalık bir yerdi.

Aberdeen, Oceanside’a trafiğin durumuna göre otuz kırk dakikalık mesafedeydi ve Hope gecenin bu saatinde trafiğin yoğun olmadığını düşünüyordu.

“İçki içiyor,” dedi Silas.

Hope bu kadarını tahmin edebiliyordu. “Sanırım sarhoş,” dedi. Silas’ın verdiği her bilgiyle öfkesi daha da artıyordu.

“Birkaç bira içmiş olabilir ama tam olarak kafayı bulduğunu sanmıyorum.”

“Beni neden aradın?”

Silas tereddüt etmedi. “Çünkü sana ihtiyacı var ve ne kadar çabuk gelersen o kadar iyi olur.”

“Şimdi mi?”

“Evet. Sen gelene kadar bir aptallık yapmaması için elimden geleni yapacağım.”

“Neyle karşı karşıya kalacağımı bilmem gerek Silas.”

Silas dışarı çıkmış olmalıydı çünkü gürültü fark edilir derecede azalmıştı. “İkinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Silas sertçe. “Tek söyleyebileceğim Cade gruba ilk katıldığında ruhsal olarak kötü durumdaydı. Seninle görüşmeye başladıktan sonra her şeyi iyiye gitmeye başladı.”

Bunlar duyması hoş şeyler olsa da sorusunu cevaplamıyordu.

“Bu gece beni aradığında iyi vakit geçirdiğini söylese de öyle olmadığını biliyordum. Bunu sesinde duyabiliyordum. Ona ne olduğunu sorduğumda cevap vermeyi reddetti. Üstleyince de telefonu yüzüme kapadı.”

Hope elini deli gibi çarpmaya başlayan kalbinin üzerine koydu.

“Sezgilerim Harry gibi güçlü değil,” diye devam etti Silas. “Ama bir sorun olduğunu anlayacak kadar zekiyim.”

“Harry mi?” diye sordu Hope.

“Danışmanımız. Dediğim gibi bir uzman olmayabilirim ama bir yardım çılgılığını duyduğumda anlarım.”

“Oraya gittiğinde neyle karşılaştın?” diye sordu Hope çünkü bilmesi gerekiyordu.

“Cade bir köşede bir...”

“Kadınlaydı,” diye tamamladı Hope.

“Evet. Bir kadın. Ona seni sordum ve bana öyle bir baktı ki taş kesilecektim.”

Hope açıklama zorunluluğu hissetti. “Cade’in ailesiyle ta çocukluğuna uzanan köklü sorunları var. Annesi beni buldu ve Cade ikimizi birlikte gördü.”

“Bu durumu açıklıyor.”

Hope bundan emin değildi. İşin içinde başka faktörler de var gibiydi.

“Gelip aklını başına almasını sağlayabilir misin?” diye yalvardı Silas. “Kendini mahvetmeden önce aranızda ne varsa çözmeniz gerek.”

Hope alt dudağını ısırды, boğazına bir yumru oturmuşken izlemesi gereken en iyi yolun hangisi olduğunu düşünüyordu. “Gelmemin yardımı olacağını sanmıyorum,” dedi boğazı tıkanmış olmasına rağmen. “Özellikle de Cade teselliği bir başkasında bulmuşken.”

“Hope, insafli ol. Adamın hâli kötü.”

“Üzgünüm Silas. Gerçekten. Ben Cade’i kurtaramam, neye ihtiyacı olduğunu kendi bulmalı. Ben onun kurtarıcısı değilim. En önemlisi, bana bir açıklama fırsatı vermeden bir sonuca vardı. Numaramı engelleyip beni hayatından çıkardı.”

“En azından onunla konuşamaz mısın?” diye yalvardı Silas.

“Hazır olduğunda konuşacağım.”

“Şimdi diyorum.”

“Bu gece mi?”

“Evet, telefonda. Sadece bir iki cümle. Aklını başına almasını sağlayacak bir şey.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum. Kadınlar hep söylenecek doğru şeyi bilir. Ben ancak bu kadarını yapabilirim. Buradayım. Kavgaya karışmak ya da bu kadını eve götürmek gibi aptalca bir şey yapmasına izin vermeyeceğim.”

Cade’i başka bir kadınla düşünmek zordu. “Ne söylememi beklediğini bilmiyorum.”

“Düşün Hope.”

Silas imkânsızı istiyordu. “Telefonu yüzüme kapatacaktır.”

“Bu onun hatası olur.”

“Pekâlâ, pekâlâ. Telefonu ona ver, bir şeyler düşüneceğim.”

“Teşekkür ederim.” Silas’ın sesindeki rahatlama barizdi.

Silas içeriye dönmüş olmalıydı çünkü gürültü yine artmıştı. Silas’ın Cade ile konuştuğunu tahmin edebiliyordu. Duymak için çabalasa da duyamıyordu.

“Kimsiniz?” Bu kez sesin sahibi Cade’di. Belli ki Silas ona hattın diğer ucunda kimin olduğunu söylememişti.

“Hope.”

“Hope,” dedi aksi bir sesle. “Sana söyleyecek bir şeyim yok.”

“Bana uyar ama hoşuna gitse de gitmese de benim sana söyleyecek bir şeyim var.”

Çağırışı hemen sonlandırmaması dinleme niyetinde olduğunu gösteriyordu.

Hope söylediklerini duyması ve anlaması için dua etti. “İki memur gelip Hunter’ın öldürüldüğü haberini verdiğinde onları sessizce dinledim ve taziyelerini kabul ettim. Ama onlar gider gitmez dairemi altüst edip en sevdiğim şeyleri mahvederek kendimi cezalandırdım. Mantıklı bir hareket değildi. Ertesi gün çok pişman oldum, öfke ve acıya kapılarak yaptığım şeylerin pişmanlığıyla yaşamaya devam ettim.”

“Hepsi bu mu?” diye sordu alaycı bir tavırla.

“Evet,” diye fısıldadı Hope. “Söyleyeceklerimin hepsi bu.”

“Eğer senin yüzünden kendime zarar vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Beni kandırdın Hope, sana âşık oldum ama senin de herkes gibi olduğunu öğrendim: İkiyüzlü. Sana güvenmiştim.”

“Unuttuğun şey şu Cade, ben de sana güvenmiştim. Ama gözlerini başka yöne çevirmen uzun sürmedi, değil mi?”

“Bu konuşma bitmiştir.”

“Evet, bitti. Hoşça kal Cade,” dedi ve kalbi kırık bir şekilde aramayı sonlandırdı. Cade başka bir şey söylediyse bile duymamıştı.

BÖLÜM 18

Cade, başı eğik, göz teması kurmaktan kaçınarak Harry'nin ofisinde oturuyordu. İkisi de konuşmuyordu. Sessizliğin beşinci dakikasıydı ve Cade seans boyu sürse bile Harry'nin sabırla konuşmaya onun başlamasını bekleyeceğini biliyordu.

Bakışlarını gri halıya odaklamıştı. Bu ofise birçok kez gelmiş olmasına rağmen gri zemin üzerindeki beyaz sarmal deseni fark etmemiş olması tuhaftı. Halının karmaşık desenine odaklanmak hayatında olan bitene odaklanmaktan çok daha kolaydı.

Sessizlik görmezden gelemeyeceği kadar ağırlaşınca, “İyi bir hafta değildi,” dedi Cade.

“Kötü bir hafta geçirmene ne neden oldu?” diye sordu Harry. Koltuğunda arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı.

“Hope.” Ayrıntıya girmede.

Harry bir şey söylemedi, Cade'in boşlukları doldurmasını beklediği açıktı. Danışmanın olanlarla ilgili bilmesi gereken her şeyi Silas'tan öğrendiğini düşündü.

“Silas anlattı, değil mi?” Cade ona kızgındı. Hope'u aramak Silas'ın üstüne vazife değildi. O gece ağız dalaşı yapmışlar, Cade daha ağzından çıktığı anda pişman olduğu şeyler söylemişti. On iki saat içinde hem sevgilisini hem de en iyi arkadaşını kaybetmişti. Tam *Shakespeare* oyununa yakışır bir trajediydi.

“Silas ile konuşmadım,” dedi Harry sakince. Bu anlamlı bir bilgiymiş gibi kucağındaki defterine not aldı.

“Üstüne vazife olmayan bir işe kalkıştı,” derken bir anda başını halıdan kaldırıp Harry’nin gözlerine baktı. Danışmanın sadece Hope’un değil aynı zamanda arkadaşı dediği adamın da ona ihanet ettiğini anlamasını istiyordu.

“Silas tam olarak ne yaptı?”

Cade cevap vermedi, o gece olanları düşünürken yüzeyin hemen altındaki öfkesi kabardı.

“Bugün burada olmamın tek nedeninin mahkeme emri olduğunu bilmelisin.”

Harry’nin kahkaha atmasına şaşırdı.

“Sence komik mi?” Harry sürprizlerle doluydu. Cade ne kadar çabalasa da adamı çözemiyordu. Cade’in asla açık etme niyetinde olmadığı bilgileri çekip alma yeteneği vardı. Bunu sinir bozucu bulsa da Harry’yi iyi bir terapist yapanın bu özellik olduğunu düşünüyordu.

“Hayır, aslında dürüstlüğün hoşuma gitti. Bunca zamandır arkadaşlığımı harikulade bulduğun için geldiğini sanıyordum.”

Cade dudak büktü ama gülümsemesini saklayamadı. Harry yine aynı şeyi yapıyordu ve Cade bunu sevmiyordu. O öfkeli kalmak istiyordu. Öfke rahatlatıcıydı.

“Ya göz kamaştırıcı kişiliğim ya da belki sadece derinlerde yatan huzur bulma ihtiyacı. Kendinle barışmak, geçmişinle barışmak ve gelecekle barışmak.”

Cade danışmanın söylediklerini düşündü. Kabul etmek istemese de Harry haklıydı. Hope ile ilk görüşmeye başladığında huzura giden yolu bulmuş olabileceğini düşünmüştü. Onun Gölge ile ilgilenmesini haftalarca izlemişti. Kendini kötü muamele görmüş köpekle özdeşleştirmişti. O da kimseyi yanma yaklaştırmak istemiyordu. Öfkeliydi, onunla arka-

daş olmaya çalışan herkese düşmandı. Ama sonra hayatına Hope girdi.

Cade, onun uyutulması planlanan vahşi bir köpeği alıp sabır ve sevgiyle değiştirme konusundaki cesaret ve kararlılığına hayran kalmıştı. Ama onun hakkında yanılmıştı, yanılmış ve ihanete uğramıştı. Hope düşündüğü gibi biri değildi. Bir kez daha kandırılmıştı.

Onu tesadüfen annesiyle konuşurken gördüğünde yıkılmıştı. İhaneti göğsüne saplanan bir bıçak gibiydi.

“Onu annemle gördüm,” dedi aniden, öfkesini ve üzüntüsünü saklayamıyordu.

“Sanırım Hope’tan bahsediyorsun.”

Cade başını sallayarak onayladı. “Kimseye anlatmadığım şeyleri ona anlattım ve o öğrendikleriyle bana ihanet etti.”

“Benden de mi sakladığını söylüyorsun?” Harry suratını astı ama Cade bunun gösterinin bir parçası olduğunu biliyordu.

Harry sabırla Cade’in devam etmesini beklerken sessizlik bir kez daha uzadı.

Birkaç sıkıntılı dakikanın ardından Cade konuştu. “Altı yıl önce evden ayrıldım ve geri dönmedim. Annemi en son mahkeme salonunda, hüküm giymeden hemen önce gördüm.”

“Başka bir deyişle altı yıl önce ailenle bir ilişkinin kalmasına karar verdin.”

“Ortak bir karardı.”

Harry başını bir yana eğdi. “Annen bu duyguları paylaşmıyor gibi görünüyor.”

Cade yumruklarını sıktı. “Başıma geleni zevkle izlemek için oradaydı.”

“Öyle mi dedi? Sana nasıl bir hayal kırıklığı olduğunu söyleme fırsatını kullandı mı? Ya da bu izlenimi verecek başka bir şey mi yaptı?”

Cade, olanları bir an gözden geçirip mırıldandı, sesi o kadar alçak çıkmıştı ki kendisi bile güçlükle duymuştu. “Konuşmadık... O denedi ama ben dinlemedim.” Çok utanmıştı. Küçük düşmüştü.

“Anlıyorum,” dedi Harry.

Cade’in öfkesi tavan yaptı. “Bunu söylemenden nefret ediyorum. Neyi anlıyorsun? Hiçbir fikrin yok ama zihin okumana imkân veren psişik güçlerin varmış gibi yorum yapıyorsun. Pekâlâ sana bir haberim var. Sen de Hope ve Silas kadar sahtekârsın.”

Kelimeler, yamaçtan zıplayarak yuvarlanıp etrafı mahveden kayalar misali döküldü. Cade, Harry’nin öfkesine karşılık vermeyeceğini biliyordu. Daha önce de denemiş ama onun kontrolünü kaybetmesini sağlayamamıştı.

Harry, Cade hiçbir şey dememiş gibi konuşmaya devam etti. “Ailenin hassas bir konu olduğunu görüyorum. Söylediklerinden sen uzak kalmak istesen de annenin durumu bir kez daha gözden geçirdiğini anlıyorum.”

“Bunu bilemezsin,” diye karşı çıktı Cade. Bir ara annesine anlayış göstermişti. Ama artık böyle düşünmüyordu. Aralarındaki kırgınlığa bir son verme konusunda samimi olsaydı Hope yerine onunla iletişim kurmak için çabalarlardı.

“Doğru,” dedi Harry. “Ancak gördüklerine farklı bir açıdan bakman gerekip gerekmediğini de merak ediyorum. Gerçekten de Hope’un anneni aradığına mı inanıyorsun? Yoksa annen Hope’u bulmuş olabilir mi?”

“Annem Hope’u nereden bilecek? Ailemden kimse benim hakkımda bir şey bilmiyor.” Cade bundan emindi. Bağları koparırken geri dönmeye hiç niyeti yoktu.

“Annen mahkemede olduğunu biliyordu,” diye hatırlattı Harry. “Ona senin haber verdiğini sanmıyorum.”

“Kesinlikle,” dedi dudaklarını bükerek “ama bu, Hope’un masum olduğu anlamına gelmez. Ailem hakkında ne

hissettiğimi biliyor. Annemle konuşması bile başlı başına ihanet.”

Harry kelimelerini tartıyor gibiydi. “Bana Hope’un arkandan iş çevirdiğine, aileni bulmak için geniş bir araştırma yaptığına ve bir buluşma ayarladığına tüm kalbinle inandığını söylüyorsun. Tüm bunları yapmakla kalmamış, bir de annenle senin görme ihtimaline karşın Oceanside’da buluşma riskini almış.”

Cade bu fikri anında reddetti. “Hope o öğleden sonra grup terapisinde olacağını biliyordu.”

“Ama boru patladı ve seans son dakikada iptal oldu.”

“Evet,” diye doğruladı. Harry senaryoda bir şüphe yaratmayı denemişti, Cade Hope’un masum olduğuna inanmak istese de aksine ikna olmuştu. Son üç gündür yaşadığı bu öfke, bu karanlık tanıdıktı ve neredeyse varlığı hoş karşılanmıştı. Işığa güvenmeye başlamış ama ışığa güvenilmeyeceğini öğrenmişti. Işık, çöldeki seraplar gibi bir yanılsamadan ibaretti.

“Onunla yüzleştğinde Hope nasıl bir açıklama yaptı?”

Cade’in korktuğu soru buydu. “Ona yalan söyleme şansı vermedim.”

“Gerçekten mi?” Harry’nin hayal kırıklığıyla dolu bakışlarını görmezden geldi.

“Yani kendi hislerine inandın,” dedi danışman, “ve onunla ilişkini bitirdin.”

“Kesinlikle.” Hope’un söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Ne gördüğünü biliyordu. Ona göre bu bir sondu. Hope’la alakası kalmasını istemiyordu.

“Ve Silas bu noktada işin içine giriyor.” Sözleri sorudan ziyade bir açıklama gibiydi.

“Hope’u aradı.” Arkadaşının ne yaptığını düşünmek bile çenesinin kasılmasına yetmişti. Cade’in görmek ya da konuşmak istediği son kişi Hope’tu ve Silas onu buna zorlamıştı.

“Bunu neden yaptı?” diye soran Harry gerçekten merak etmiş gibi görünüyordu.

Cade uzun bir soluk aldı. “Benim hatamdı. Silas’ı aradım ve Hooters’ta bana katılmasını istedim.”

“Hooters,” diye tekrarladı Harry yavaşça. “Bunun, Hope ve anneni birlikte gördükten hemen sonra olduğunu düşünüyorum.”

“Evet, bilirsin, düşünmeye ihtiyacım vardı.” Birçok asker o bara giderdi. Başka gazilerle bir arada olmak rahatlatıcıydı. Cade sonuçlarını gayet iyi bildiğinden sarhoş olmaması gerektiğinin farkındaydı. Kavgaya aramıyordu. Anlayışlı bir dinleyiciden başka bir şey aramıyordu. Arkadaşının onu anlayacağını düşünerek Silas’ı aramıştı. Ama buna fırsat kalmamıştı. Silas gelmeden önce Cade’in adını hatırlayamadığı bir kadın onun her ihtiyacını gidermeyi kendine görev edinmişti. Kadının asıl niyetini anlaması uzun sürmemişti. İçkilerinin parasını Cade’in ödemesini istiyordu. Silas geldiğinde Cade ondan kurtulmayı beceremediği için utanmıştı. Kadının sanki bir ahtapottan daha çok kolu vardı ve üstüne yapışmıştı.

Bir noktada, Cade ne zaman olduğunu hatırlamıyordu, Silas telefonunu alıp Hope’u aramıştı.

“Silas’ın ne düşündüğünü bilmiyorum,” dedi Cade o geceyle ilgili her şeyden pişmanlık duyarak. Silas’ı aramak bir hataydı, Hooters’a gitmek daha da büyük bir hataydı.

“Onun karakterine aykırı bir şey olduğunu kabul ediyorum,” dedi Harry düşünceli bir ifadeyle, “elbette hafifletici nedenler varsa başka.”

“Ne gibi? Sarhoş değildim.”

“O zaman sence onu Hope’u aramaya iten sebep neydi?”

Cade ne olduğunu biliyordu, sadece söylemek istememişti. “Tanıştığım bir kadın vardı.”

“Ah,” dedi Harry onu anladığını gösteren tavriyla.

Cade öfkeyle homurdanmak istiyordu. “Düşündüğün gibi değil.”

“Şimdi kim zihin okuyor?” diye sordu Harry.

Cade soruyu duymazdan geldi. “Ondan kurtulamadım. Kucağıma oturdu, ellerini saçlarımin arasına soktu ve sonra boynumu dünyanın en güzel çikolatasıymış gibi öpmeye başladı.” Bunu kanıtlayan bir çürüğü vardı.

“O tipleri bilirim,” dedi Harry. Bu kez sesi anlayışlı çıkmıştı.

“Evet, neyse sonrasında Silas geldi. Konuşmaya çalıştık ama kadın üstümden kalkmıyordu.”

“Sence Silas ani duygu değişikliğiyle ilgili sorunu tahmin etmiş olabilir mi?”

Cade cevap vermek yerine omuzlarını silkti.

“Bana kalırsa Silas burnunu sokmaktan ziyade bilgi almaya çalışıyormuş,” dedi Harry ve ekledi, “Elbette yanılıyor olabilirim.”

“Belki,” diyerek kabul etti Cade. “Ama en kötüsü bu değil. Telefonu uzatıp beni istediğini söyledi. Hope’u aramış. Onunla konuşmak istemiyordum, Silas bunu bilmeliydi.”

“Bu doğru,” diyerek onayladı Harry. “Tecrübelerime göre hepimiz zaman zaman kendi hâline bıraksak daha iyi olacak şeyleri düzeltmeye çalışırız.”

Buna şüphe yoktu. “Bu kesinlikle o anlardan biriydi.”

Harry bacağını diğerinin üzerinden indirdi, Cade’in söylediklerini düşünüyormuş gibi bir süre konuşmadı.

“Sormamın sakıncası yoksa Hope’un ne dediğini merak ettim.”

Cade sırtıttı. “Saçmaladı.”

Harry kaşlarını kaldırdı. “Nasıl?”

“Kardeşini Afganistan’da kaybetmiş. İkiziymiş... Ailesinin son üyesiymiş. O kadın boynuma yapışmışken Hope

bana Hunter'ın öldürüldüğünü öğrendiğinde dairesindeki her şeyi kıldığını anlatıyordu.”

Harry birkaç dakika bunu düşündü. “İlginç. Sen nasıl cevap verdin?”

Cade söyledikleriyle gurur duymuyordu. “Onun yüzünden hayatımı heba edeceğimi sanıyorsa yanıldığını söyledim. Benim için bir anlamı yok. Artık yok.”

“Yanılmıyorsam o zamandan beri onunla konuşmadın?”

“Aynen öyle.”

Harry başını salladı. “O da seninle iletişime geçmeyi denemedi?”

“Numarasını engelledim.”

“Yani seni arayıp aramadığını bilmiyorsun.”

Doğruyu söyleme zamanı gelmişti. “Aramadı. Ertesi gün engeli kaldırdım.”

Bu da Harry'nin ilgisini çekmiş gibiydi ama bir yorum yapmadı ve Cade bunun için ona minnettardı. “Düşündüm ki, bilirsin işte, onunla barınakta karşılaşırım sandım,” diye itiraf etti.

“Ama karşılaşmadın?”

Son birkaç gün boyunca defalarca Preston'a onu sormak istemiş ama muazzam bir irade kullanarak sormamıştı. Hope'un ondan özellikle uzak durduğuna inanıyordu. Lastik dükkânının lise otoparkının hemen karşısında olmasının da faydası olmuyordu. Bu sabah arabasını park ederken onu görmüştü. Ondan kaçış yok gibiydi. Öfkesi yine kabarmaya başladı. Evet, Hope'a öfkeliydi ama kendine de kızgındı. Onu özlüyordu ve buna engel olamıyordu.

“Bu ilişkiyi bitirmek istediğine emin misin?” diye sordu Harry.

“Evet, eminim.” Cade konuşanın gururu olduğunu biliyordu. Hope'u aklından çıkarma kararlılığına rağmen ba-

şarısız olmuştu. Hayal kırıklığına uğramış olsa da onu düşünmeden edemiyordu. Bir an onunla hiçbir ilgisi kalmasın istiyor, bir sonraki an onu kesik bir uzuv gibi özlüyordu. Çabucak hayat dokusunun bir parçası hâline gelmişti. Hope'u özlüyordu. Ona ihtiyacı olduğunu hissedecek kadar zayıf olmak Cade'i daha da sinirlendiriyordu. İkisinin de hayatlarına devam etmesi en iyisiydi. Hope onun koltuk değneği olmuştu ama artık tek başına yürümenin vakti gelmişti.

Seans bittiğinde Cade kendini daha iyi hissetmiyordu. Harry'nin ofisinden çıkıp barınağa giderken kendi kendine oraya gitmesinin tek sebebinin tamamlaması gereken toplum hizmeti saatleri olduğunu söylemişti.

Cade kayıt defterini imzaladıktan sonra Preston gelip yapılması gereken işlerin yazılı olduğu kısa bir liste verdi. Preston konuşurken Cade'in bakışları etrafta dolanıp Hope'u aradı.

Elbette bunun da tek nedeni ondan kaçmaktı.

"Hope'u mu arıyorsun?" diye soran Preston Cade'in dikkatinin onda olmadığını hissetmiş gibiydi.

Cade kendini tutamayıp elinden geldiğince kayıtsız bir ifadeyle cevap verdi. "Bir süredir onu etrafta görmedim."

"Evet, biliyorum. Sınavlarla uğraşıyor."

"Anladım."

"Düşündüm de ben de seni kulübede görmüyorum."

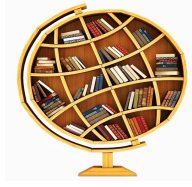
"Evet, biraz meşgulüm."

Preston'ın gözlerindeki bakış inanmadığım gösteriyordu. Ters giden bir şeyler olduğunun farkındaydı. Ancak Silas'ın aksine Preston istenmediği bölgeye adım atmamayı seçti. Cade böyle yaptığı için minnettardı.

Barınakta bir saat çalıştıktan sonra eve gitmek için yola çıktı. Kulübenin yanından geçerken Hope'un arabasının her zamanki yerinde park halinde olduğunu gördü. Her şey

yolunda gibi görünüyordu. Cade bunun iyi olduğunu düşündü ama sonra umursadığı için kendine kızdı.

Hope'un ona söylediğı son şey hoşça kal olmuştı ve bu konuda ciddi gibiydi ama sorun yoktu çünkü Cade de ciddi idi.

BÖLÜM 19

Futbol takımının namağlup kalması Scott, Ben ve tüm diğer arkadaşlarının çekilmez olmasına yol açmıştı. Spencer, bulaşıcı hastalığı varmış gibi muamele gördüğü balodan beri maçların hiçbirine gitmemişti. Callie'nin onu rahatsız etmeyi bırakmış olması iyi bir şeydi. Geç de olsa mesajı almıştı.

“Maça gidecek misin?” diye sordu Joel öğle yemeği tepsisini masada Spencer'in karşısına bırakırken. Kafeterya o gece yapılacak maç hakkındaki konuşmalarla yankılanıyordu.

Spencer ona şöyle bir baktı.

“Hey, sadece sordum.”

“Sen gidecek misin?” diye sordu Spencer arkadaşına. Bu Joel için bir ilk olacaktı.

“Belki. Oceanside ligde birinci. Kimse bizim Montesa-no'yu yenmemizi beklemiyordu ve şimdi tüm eyaletin gözü üstümüzde. Seattle televizyon kanallarından birinin orada olacağını duydum.”

Spencer ilgilenmiyordu.

“Hadi ama dostum, bu büyük bir olay.”

Şüphesiz Scott ve arkadaşları bu durumdan çok keyif alıyordu. Olası bir burs için üniversite yetenek avcılarının kardeşini izledikleri hakkında Callie'nin söyledikleri doğruysa o zaman bu büyük bir haberdi. Spencer, Ben için her şeyin iyi olmasını diliyordu. Uyuşturucu kullanıyor olmasıyla ilgili Callie'nin hayatına soktuğu sorun dışında Ben'le ilgili başka sıkıntısı yoktu.

Brian sohbetlerinin ortasında yanlarına geldi.

“Ben gitmeyi düşünüyorum, Brian da düşünüyor,” dedi Joel. “Sen de bizimle gelmelisin Spencer.”

“Düşüneceğim.” Kararını çoktan vermişti. Takımın ne kadar başarılı olduğu ya da eyalet sıralamasındaki yeri umurunda bile değildi. Birkaç ay sonra mezun olup üniversiteye gidecekti.

Bayan Goodwin’le Amerikan Tarihi, Spencer’in son der-siydi. Bu hafta öğretmenindeki bir farklılık dikkatini çek-mişti. Eskisi gibi esprili değildi. Kolay kolay gülmüyordu. Bir tür kötü haber aldığından emindi, onu nasıl neşelendire-ceğini bilmek isterdi. Bayan Goodwin’in hâli onu endişelen-dirse de bu konularda iyi değildi.

Sınıftan çıkarken Callie’nin peşine takılması da moralini düzeltmedi. Spencer dolabına gitmek yerine doğruca park yerine giderek ondan kaçmayı denedi. Callie’nin hemen pe-şinden okuldan çıktığını görünce hayal kırıklığına uğradı.

“Hey, beklesene,” diye seslendi Callie. Öğrencileri almak için bekleyen okul otobüslerinin egzozlarından dumanlar çı-kıyordu.

Callie’den kaçmanın mümkün olmadığını gören Spencer ona döndü.

Genç kız çantasını sıkıca tutuyordu. Gülümsemesi, her zamanki neşeli ifadesi yoktu. Suratı asıktı.

Kesinlikle ters giden bir şey vardı. “Ne oldu?” diye sordu Spencer.

“Ben’e ilaçları kimin verdiğini buldum.”

Spencer derin bir iç çekti. “Kimmiş?”

“Scott,” diye fısıldadı Callie, sanki birilerinin duymasın-dan korkuyormuş gibi ama etrafta o kadar gürültü varken böyle bir şey muhtemel değildi.

Scott. Bu biraz şaşırtıcı olmuştu ama Spencer'm kuşkuları vardı. Scott'ın babası kasabanın önde gelen avukatlarından-
dı, çocuk zengin bir aileden geliyordu.

“Peki bunu nasıl öğrendin?” diye sordu Spencer.

Callie endişeyle etrafına bakınıp sesini alçalttı. “Onu kardeşime bir torba ilaç verirken gördüm.”

“Gördüğünün bu olduğuna emin misin?”

Callie başını salladı. “Evet. Oradaydım. Aptal değilim, o torbada ne olduğunu biliyorum.”

“Kimseye söyledin mi?”

“Henüz söylemedim... Ama Scott'la yüzleştim.”

“Ve o da kesin inkâr etti.” Spencer, Scott'ın gerçeği kabullenmesini beklemiyordu.

Callie daha fazlasını beklemiş gibi başını evet dercesine salladı.

“Sen ne dedin?”

“Öncelikle onu koça söylemekle tehdit ettim ama Scott sadece güldü. Hiç durma, dedi. Koç aptal değil. Takımı eyalet birincisi ve okulun bu şampiyonluğu kazanma şansını mahvedecek bir şey yapmayacaktır.”

Spencer, Scott'ın haklı olduğunu biliyordu. Koç kazanma şanslarını yok edecek her şeyi örtbas ederdi. Özellikle de Washington Üniversitesi'nin Koç Simmons'ı yardımcı koç olarak değerlendirdiğiyle ilgili söylentiler dolaşırken. Üstelik sadece koç değil tüm Oceanside takım için heyecanlanıyordu. Moraller yüksekti. Kasabadaki herkes takımı destekliyordu. Yılın bu zamanında turist sayısı azalmışken takımın başarısı halka odaklanacak ve neşelenecek bir şey vermişti. Koç Simmons'ın asla bunu mahvedecek bir şey yapmazdı.

Callie'nin gözleri yaşla doldu. “Beni duydun mu Spencer? Scott bana güldü.”

“Ne bekliyordun?” diye sordu kaba bir ifadeyle. “Ona meydan okudun. O ve takımın tamamı yenilmez olduklarını düşünüyor. Kimsenin onlara dokunamayacağını.”

“Ben... Hoşuna gitmeyecek bir şey yaptım,” diye itiraf etti ona bakmadan.

Spencer’in omuzları bıkkın bir iç çekişle çöktü. “Başka ne var?”

Callie cesaretini kaybetmiş gibi bakışlarını kaldırıma dikti. “Kızgın olduğumu ve hayal kırıklığına uğradığımı anlamalısın. Scott her şey şakaymış gibi davrandı. Beni ciddiye almadı. Bana aptalmışım gibi davrandı, kimseye söyleyecek cesaretim olmadığını düşündü.”

Böyle bir şey beklemediği belliydi. Callie güzel ve popüler olduğu için sonuçları olmadan istediği her şeyi söyleyebileceğini sanıyordu.

“Sen ne yaptın?” diye sordu Spencer. Onun peşinden sadece aptal yerine konduğunu söylemek için gelmiş olamazdı.

“Başka çarem yoktu. Bir şey yapmalıydım, aksi hâlde bir şey olmamış gibi devam edeceklerdi.”

“Callie.”

Alt dudağını ısırды. “Aileme söylemeyi düşündüm.”

“Neden söylemedin?”

“Annemle babama Ben’in hap kullandığını ve ona tedarik edenin Scott olduğunu söylesem hemen Scott’ın ebeveynleriyle konuşmaya gideceklerdi. Demek istediğim onlar arkadaş ve doğal olarak böyle yapacaklardı, değil mi?”

Spencer emin olmadığı için sessiz kaldı.

“Ve konuştuklarında da Scott benim uydurduğumu söyleyecekti çünkü...” Duraksayıp Spencer’a baktı.

“Çünkü baloya benimle gittiğin için Scott seni affetmedi,” diye tahmin yürüttü Spencer.

“Ben Scott’a dönmek istemiyorum,” diye diretti Callie.

“Dansa onunla gitmeyi reddettiğim için bana karşı saldırgan bir tutum sergilediğinde onunla işim bitmişti. Hatta danstan önce bitmişti. O eskisi gibi değil. Kaba ve kinci.”

“Uyuşturucu yüzünden mi?”

“Sanırım.”

“Peki ailene söyledin mi, söylemedin mi?” Spencer söylemiş olmasını umuyordu.

“Hayır. Bizimkiler bana inanabilir ama Scott’ın ailesi inanmaz. Oğullarının futboldaki şansını zedeleyecek bir eylemde bulunmaları anlamına geleceğinden gerçeği inkâr etmek onlar için daha kolay olacaktır. İlginin üzerlerinde olmasını seviyorlar.”

Callie haklıydı.

“Beni bulaştırdığın bir şey yaptın, değil mi?” Tüm konuşma bu yöne doğru gidiyordu.

Callie yutkundu. “Scott’a tek bilen ben olmadığımı söyledim.”

“Benim adımı mı verdin?” Sormuş olmasına rağmen cevabı biliyordu. Küçük düşürücü Instagram paylaşımı aklına geldi. Bu, başının klozete sokulmasından bile beterdi. Üstelik tüm okul görmüştü.

“Üzgünüm Spencer.”

“Harika. Gerçekten harika.”

Callie gerçekten pişman görünüyordu. İfadesi daha fazlasının olduğunu söylüyordu.

“Başka ne var?”

“Scott’ın aklını başına getirmeye çalıştım. Eğer bu kadar ukala davranmasaydı çekip giderdim. Ama o korkunçtu, benimle dalga geçti, çirkin isimler taktı. Öylece gitmesine izin veremezdim.” Olumsuz tepki zor bir ders olmalıydı.

“Ben orada değil miydi?” Callie’nin kardeşi onu daha önce savunmuştu ve Spencer şartlar ne olursa olsun Ben’in onu yine koruyacağını biliyordu.

“Hayır. Umdum ki, bilirsin işte, Scott mantıklı davransın istedim.”

Callie ayağıyla bir çakıl taşı buldu ve ayakkabısının bur-
nuyla ona vurdu. “Ona peşinde olduğunu, Şerif Terrance’a
götürmek için gereken tüm delilleri toplamaya kararlı oldu-
ğunu söyledim.”

Spencer gözlerini kapatıp inledi.

“Biliyorum, böyle dememeliydim ama Scott’ın ciddi ol-
duğumu anlamasını sağlamak için aklıma başka bir şey gel-
medi.”

“Yani beni otobüsün altına atmak tek seçenektir.” Kısa
bir an okulun kalanını sanal eğitimle bitirip bitiremeyeceğini
düşündü. Mezun olmasına yetecek kadar kredisi vardı. Sa-
dece birkaç ay saklanması gerekecekti.

“Yaptığının aptalca olduğunu biliyorum. Sana söyleme-
yecektim.”

“Daha fazla konuşma lütfen.” Spencer sinirlenmişti. Öf-
keliydi. Pişman olacağı bir şey söylememek için dilini ısır-
dı, arkasını dönüp onu park yerinin ortasında gözünden akan
yaşlarla bıraktı.

Elbette o cuma gecesi Spencer futbol maçına gitmedi. Pa-
zartesi sabahı da hasta numarası yaptı ama öğlene doğru
canı sıkıldı. Her ne kadar cazip bir fikir gibi gelse de okul
yılının sonuna kadar saklanamazdı. Ebeveynleri nedenini
öğrenmek isteyecekti ve Spencer yalan söyleme konusunda
hiç iyi değildi.

Aklından bir sürü şey geçiyordu. En iyisi bunu bir an
önce halletmekti. Scott’ı bulacak, Callie’nin yanıldığını söy-
leyecekti. Hiçbir şey bilmiyordu ve bilse bile onu ilgilendir-
mezdi.

Bu fikir düşündükçe daha da aklına yattı. Scott'a bir e-posta göndermeyi düşündü. Ben'in bilgisayarına girdiğinde oyun kurucunun e-posta adresini öğrenmişti. Fikir başta iyi gibi görünse de Spencer bu konuşmayı yüz yüze yapmanın daha doğru olacağına karar verdi. Etrafta bir sürü insan olduğundan emin olacak, böylece dayak yeme ihtimali azalacaktı. Diğer yandan çevrede onları duyacak kadar yakın kimse olmamalıydı, bu da ona birkaç seçenek bırakıyordu.

Salı sabahı Spencer okula gitti. Joel ve Brian'a Callie'nin ne yaptığını anlatmamıştı. Destekleri işine yarayacak olsa da arkadaşlarını bu pislige karıştırmak istemiyordu. Gönülsüzce aradığı Scott'ı göremediğine neredeyse minnettardı.

Ancak son derste sınıfta otururken çıkışta Scott'ı bulmaya karar verdi. Tam o sırada okul otoparkından patlama sesine benzer bir gürültü duydu.

Pencereden bakınca gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi. Arabası yanıyordu.

Spencer hiç düşünmeden sınıftan fırladı.

Bayan Goodwin onu durdurmak için bağırdı, Spencer durmaymca peşinden gitti.

Spencer üstünden çıkardığı ceketle 1965 model Dodge Dart'ını saran alevlere vurmaya başlarken Bayan Goodwin onu geri çekmeye çalışıyordu.

BÖLÜM 20

Cade liseden silah patlamasına benzer bir ses geldiğini duydu. O sırada bir Chevy kamyonetinin ön tarafını düzeltmekle uğraşıyordu, beklenmedik sesle ayağa fırladı. Gördükleri ciğerlerindeki oksijenin buz kesmesine neden oldu.

Okul otoparkındaki arabalardan birinden alevler yükseliyordu.

Yanan arabaya koşan genç çocuğun arkasında Hope'u görünce dehşete kapıldı. Çocuğun birkaç santim arkasındaki Hope kendini mutlak bir tehlikenin içine atıyordu. Cade bunun olmasına izin veremezdi. Elindeki anahtarı fırlatıp kendini düşünmeden, beklediğinden de hızlı bir şekilde koşmaya başladı. Araba patlarsa ona ne olacağını düşünürken kalbi bir yarış arabasının pistonları gibi hızla kan pompalıyordu.

Yolun karşısına geçerken bacağı mümkün olduğunu düşündüğünden de hızlı hareket ediyordu. Hope ve çocuğun peşinden koşan bir genç daha gördü, bu bir kızdı. Çocuk hemen ceketini çıkarıp alevlere vurmaya başladı. Çabası boşunaydı, üstelik hem kendini hem de Hope'u büyük bir tehlikeye sokuyordu.

Bunun bir işe yaramayacağını herkes bilirdi ama bu gerçek çocuğu durdurmuyordu. Elbette çocuğu yanan arabadan çaresizce uzaklaştırmaya çalışan Hope'a da engel olmuyordu.

Alevlerin benzin deposuna ulaşmasından ve oluşacak patlamayla Hope ve iki öğrencinin ölmesinden korkan Cade

bacağındaki acıya rağmen elinden geldiğince hızlı koşuyordu. Neye mal olursa olsun Hope'un zarar görmesine izin vermeyecekti. Arkadaşlarının yerde yanarak öldükleri an gözünde canlandı. Bunu tekrar yaşayamazdı. Asla olmazdı. Sevdiği birinin acılar içinde ölmesini izlemektense kendi ölmeyi tercih ederdi.

Hope'un yanına vardığında uzaklardan itfaiye sirenleri duyulmaya başladı. Cade deliye dönmüş hâlde Hope'u bileğinden yakalayıp geri çekti. Hope sendeleyip ondan kaçmaya çalışırken onu çekenin kim olduğunu gördü.

“Spencer'ı al,” diye bağırdı. “Onu alevlerden uzaklaştır.”

Hope daha konuşmayı bitirmeden Cade çocuğu kolundan kavrayıp yanan arabadan uzaklaştırdı.

O sırada garajda çalışan tamircilerden ikisi yanına gelmiş, lise çalışanlarından birkaçı binadan çıkmıştı. Herkes uzakta duruyor, önlerindeki manzarayı izlemekten başka bir yapamıyordu.

Arabasından güvenliği için uzaklaştırılan Spencer kaldırma çöküp yüzünü ellerinin arasına gömdü. Callie gözlerinde yaşlarla yanında duruyordu.

Hope'a bakan Cade delirmiş gibi onun zarar görmediğinden emin olmak istiyordu. Yarası olup olmadığını kontrol etmek istercesine ellerini yüzünde ve kollarında dolaştırdı, iyi olduğundan emin olmaya ihtiyacı vardı. “Yandın mı?” diye sordu.

“Ben... Sanmıyorum.”

“Alevlere asla o kadar yaklaşmamalısın.”

“Ama Spencer... Onu oradan uzaklaştırmam gerekiyordu.”

“Biliyorum... Biliyorum.” Cade bir adım geri çekildi, ellerini dizlerine koyup nefes almaya çalıştı. Hope'a ulaşmak için harcadığı efor ve onu tükenme noktasına getiren korkudan ciğerleri alev almıştı.

“Sen iyi misin?” diye sordu yanına gelen iş arkadaşlarından biri.

Cade sadece başını sallayabildi. Tüm vücudu yorgunluktan değil başka bir yer ve zamanda yanan başka bir aracın hatırasıyla titriyordu.

“Ben iyiyim,” demeyi başardı sonunda.

Son haftalarda biraz açılmış, öğle yemeğini iş arkadaşlarından Jason ve Boyd ile yiyip havadan sudan sohbetler etmeye başlamıştı. Hope ile ayrıldığından beri yemeğini kamyonetinde yemeyi ya da *McDonald's*’tan bir şeyler alma bahanesiyle uzaklaşmayı alışkanlık hâline getirmişti. Arkadaşlık edecek havada değildi. Jason ve Boyd ile arayı açmaktansa uzak durmayı tercih ediyordu.

İtfaiye geldi, itfaiyeciler işlerini yapabilmek için herkesin binaya doğru çekilmesini istedi. Zil çaldı, sınıflar dağıldı. Öğrenciler binadan çıktı. Çoğu durup aralarında konuşarak manzarayı izledi.

İtfaiye aracının da etkisiyle kaos okulun etrafına da yayılmıştı. Yükselen duman ve alevler gökyüzünü kaplamış, havayı yanık deri kokusu doldurmuştu. İtfaiyeciler yangını çabucak söndürdü, geriye sadece itfaiye aracından kıvrılan kalm su hortumu ve içi kararmış, dumanlar tüten araba kaldı. İtfaiye şefi okul yetkililerinden biriyle konuşmaya gitti.

Olay yerine gelen kolluk kuvvetlerinin siren sesleri duyuldu. Öğrencilerden birkaçı telefonlarını çıkarmış olayı kaydediyorlardı, şüphesiz sosyal medyada paylaşacaklardı.

Şans eseri yaralanan olmamıştı. Cade’in, Hope’a söylemek istediği çok şey vardı. İki öğrencisinin yanında duran Hope’a uzandı, onu kirli tulumunun altındaki sızlayan kalbine bastırdı. Göğsünde tuttuğu Hope başını kaldırdı, gözleri sorularla doluydu.

Olduğu yere çakılıp kalan Cade ölüm kalım meselesi dahi olsa onun gitmesine izin veremezdi. Onu görmek için yanıp

tutuşuyordu. İhtiyacı öylesine büyüktü ki kımıldayamadı. Sessizce başka yere bakması, onu serbest bırakması için yalvarırken aynı anda hiç bırakmaması için dua ediyordu.

Bakışlarının tutsağı olduğu Hope nazikçe gülümsedi.

“Hey,” dedi ardından boğuk bir sesle ve teması kesip bir adım geri çekildi.

Hareketi Cade’i şaşırttı.

On günden uzun bir süredir mücadele ediyordu, hayata, dünyaya ama en çok da kendine öfkeliydi. Kaybetmeye mahkûm olduğunu bildiği bir savaş veriyordu. Onları ayrı tutan gururuydu. Ama gurur yalnızlıktı, katı yürekliydi ve kesinlikle rahatlatıcı değildi.

Hope’u yeniden kollarına aldığı an içi baharla coşan bir dere misali huzurla dolmuştu. Yanılmıştı, çok yanılmıştı. Ayrılığı kabullenmeye istekli olsa da neye mal olursa olsun hayatında Hope’un varlığına ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

“Yaralandın mı?” diye sordu yine, onu rahatlatacak sözleri söylemesine ihtiyacı vardı.

“Ben iyiyim,” dedi kollarını göğsünde kavuşturup onu kendinden uzak tutarak.

“Yanan bir arabaya koşman pervasızlıktı.”

“Bir şey yapmam gerekiyordu,” dedi. Aralarındaki mesafe Cade’i öldürüyordu.

“Biliyorum.” Ona kızmak istese de yapamadı. O da aynı-sını yapardı. Hatta Hope’a bir şey olmasından korktuğu için yanan arabaya doğru koşmuştu. Hope’un kendini kollarma bırakmayacağını görünce sordu, “Sonra konuşabilir miyiz?”

Hope cevap vermeden önce tereddüt etti, beklemek Cade için sonsuzluk gibi sürdü. Nabızı kulaklarında yankılanacak kadar güçlü atıyordu.

“Sanırım konuşmalıyız,” dedi Hope sonunda.

Cade ona pişman olduğunu söylemek için bir dakika daha beklemedi. “Çok özür dilerim Hope.”

Hope sadece başını sallayarak onayladı.

Cade onu bırakmak istemese de başka seçeneği yoktu. Hope'a okulda ihtiyaç vardı ve onun da işini bitirmesi gerekiyordu.

“İşten sonra kulübeye uğrarım,” dedi Cade.

“Tamam.”

Daha fazlasını söyleme ihtiyacıyla ekledi, “Sen özledim.”

Onu dinlemeyerek, masumiyetini kabul etmekte isteksiz davranarak ne büyük aptallık etmişti. Hope'un onu incittiği gibi Cade de onun canını yakmak istemiş ama sonunda cezalandırdığı tek kişinin kendisi olduğunu anlamıştı.

“Ben de,” dedi Hope ve dönüp okula doğru yürüdü. Cade'in yüreği sızladı ve tüm kalbiyle ilişkilerine verdiği hasarı onarabilmek için dua etti.

Cade geri döner dönmez patronu onu soru yağmuruna tuttu.

“Senin kız iyi mi? Okul nasıl? Ne olmuş?” diye soran Cliff ofisinden çıkıp kapı çerçevesine dayanmıştı.

“Bir araba yangını gibi görünüyor.”

Cliff kaşlarını çatı, Cade diğer iki tamircinin bakıştıklarını fark etti.

“Bir araba yangını,” diye tekrarlayan Cliff söz konusu lise olduğunda artık onu hiçbir şey şaşırtamazmış gibi başını salladı. “İtfaiyenin zamanında gelmesi iyi olmuş aksi hâlde araba patlayabilirdi.”

Cade'in aklı Hope ve yapacakları konuşmada kaldığı hâlde öğleden sonranın kalanında çalışmaya devam etti. İş biter bitmez hemen dairesine gitti, duş aldı, temiz giysilerini giydi ve deniz kenarındaki kulübeye doğru yola çıktı. Hope'u görmeye gidiyordu.

Hope. Umut.

Kendine yakışan bir ismi vardı. Cade ondan uzak durarak kendini cezalandırmıştı. Gururu berbat bir arkadaşı. Bir ada olduğunu, kimseye ihtiyacı olmadığını söyleyerek yalnız kalmayı seçmişti. Ne kadar aptaldı. Araba yangını bu teoriyi tamamen çürütmüştü.

Hope'un tehlikede olabileceğini, zarar göreceğini düşünerek korkuya kapıldığı an gururu yok olmuştu. Hope'un annesiyle işbirliği yapıp yapmaması umurunda değildi. Cade'in onun hayatına getirdiği ışığa ihtiyacı vardı. O ve annesi arasında her ne geçtiyse birlikte çözebilirlerdi.

Cade kulübeye geldiğinde Gölge çitle çevrili bahçedeydi. Kamyonetten indiğinde yolun karşısındaki evde Mellie Young'ı gördü. Mellie perdeyi açmış, mutfak penceresinden ona bakıyordu. Cade uzaktan bile Mellie'nin kaşlarının çatık olduğunu görebiliyordu. Anlaşılan Hope'un yanı sıra onunla da arasını düzeltmesi gerekecekti. Bu konuda uyarılmıştı. Hope'u üzerse ev sahibesinin gazabına uğrayacağını biliyordu. Preston ve Mellie'nin Hope'a arka çıktıklarını görmek onu memnun etmişti.

Gölge'nin onu görünce heyecanlanmaması Cade'i tedirgin etti. Melez çoban köpeği yokluğunda güveni kırılmış gibi temkinli bakıyordu.

Cade köpeğe, "Barış yapmaya geldim," dedi.

Hope kapıyı açıp küçük verandaya çıktı. "Gölge, o Cade."

Köpek kadının sesini duyunca kuyruğunu salladı ve Cade'e yanaştı. Cade, Hope'la birlikte kulübeye girmeden önce bir süre durup köpeğin kulaklarının arkasını kaşdı.

İçeri girdiklerinde birbirlerine baktılar. Sıkıntılı birkaç saniye boyunca ikisi de konuşmadı. Birbirlerinden birkaç

adım uzak duruyorlardı. Hope ne beklediğini bilmiyormuş gibi kollarını kalkan misali kendine dolamıştı.

Konuşmayı öneren Cade olduğundan başlaması gereken de kendisiydi. Ancak nereden başlayacağını bilmiyordu. Tek bildiği onu yeniden kollarma almak için ne gerekiyorsa yapmaya ya da söylemeye hazır olduğuydu.

“Aptalın tekiyim.”

Hope itiraz etmedi.

“Annemi senin aradığına inanıp...”

Hope başını iki yana sallayarak onun sözünü kesti. “Açıklamam için fırsat verseydin annenin okula gelip benimle konuşmak istediğini öğrenirdin.”

“Seni nereden öğrenmiş?” Aklından bir sürü senaryo geçirmiş ama annesinin Hope’la ilişkisini nasıl öğrendiğini bulamamıştı.

“Kumsalda sosisli sandviç aldığın gün bizi görmüş.”

“Orada mıymış?” diye sorarken şaşkınlığını saklayamamıştı. “Oceanside’a ne sebeple gelmiş ki?” Bunu sormuş olsa da Hope’un bir cevap vermesini beklemiyordu.

“Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?” dedi sanki her şey apaçık ortadaymış gibi başını sağa sola sallayarak. “Bana birkaç kez kasabaya gelip seni aradığını söyledi.” Annesinin mahkemeye gelmesi ve Oceanside’da yaşadığını nasıl tahmin ettiğiyle ilgili öğrendiklerini anlattı.

“Neden?” diye sordu Cade.

“Birkaç nedeni var,” dedi Hope. “Seni çok önemsiyor ve iyi olduğundan emin olmak istiyor.”

Annesinin onu önemseydiğine inanmayı çok istese de zorlanıyordu. Özellikle altı yıl önce onu yalnız bırakma şeklinden sonra inanmak daha da zordu. “Neden benimle konuşmamış?”

“İstemiş ama mahkemedeki gibi yine ona sırtını dönmenden korkmuş.”

Hope'un anlattıklarını kavramakta güçlük çekiyordu. Küçük salonu adımlarken parmaklarını saçlarında gezdirdi. Hayal etmesi zor olsa da gerçekten de ebeveynleriyle arasını düzeltmenin bir yolu olabilirdi.

Annemle, diye düzeltti kendini. Cade babasının annesinin iletişim kurma girişiminden habersiz olduğundan emindi. Şüphe yok ki John Senior buna asla izin vermezdi.

“İkinizi birlikte görünce hemen bir sonuca vardım,” diye itiraf etti Cade. Edindiği tecrübelerinden başka bir bahanesi yoktu. “Özür dilerim Hope. Bunları arkamızda bırakıp yeniden başlayabilir miyiz?” Nefesini tutup cevabını bekledi. “Lütfen,” diye ekledi onun için ne kadar değerli olduğunu ve ona nedeni ihtiyacı olduğunu hatırlayıp.

“Beni dinlemeyi reddettin. Numaramı engelledin, hemen başka bir kadın aradın.”

“Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama yemin ederim öyle değil. Evet, numaram engelledim ve evet, sana açıklama fırsatı vermeyerek aptallık ettim. Ama kutsal saydığım her şey üstüne yemin ederim ki başka biri yok. O kadın bana yapıştı. Ondan kurtulmak için kabalaşmak zorunda kaldım. Benim için bir anlamı yoktu. Benim tek istediğim sensin Hope.”

“Buna inanmak istedim, gerçekten. Sana Hunter'dan bahsettiğimde bana artık yalnız olmayacağımı, hiçbir yere gitmeyeceğini söyledin. Hatırlıyor musun? Sözlerinin içi boşmuş Cade. En ufak bir şüphede arkana bile bakmadan gittin.”

“Aptallık ettim. Seni kaybettim mi?” Cevabını beklerken kalbi ağzında atıyordu.

“Sana güvenebilir miyim Cade?”

Cade tüm benliğiyle ona ihtiyaç duyduğu güvenceyi vermek istedi. Ama yalan söyleyemez, onu kandıramazdı. Ona duymak istediklerini söylemek, sonra onu yeniden ha-

yal kırıklığına uğratmak ve üzmek daha kolay olsa da bunu yapmayı reddetti.

“Bilmiyorum Hope. Her şeyimle bu ilişkide olduğumu söylemek isterim. Hissettiğim ve her şeyden çok istediğim şey bu. Asıl sorun bende. Hâlâ çabalıyorum. Geleceğim belirsiz. Ama şunu söyleyebilirim: Sana karşı elimden geldiğince açık sözlü ve dürüst davranmak için tüm gücümle çalışacağım.”

Onu dinleyen Hope anlamış görünüyordu.

“Bu yeter mi?”

Ciğerlerindeki tüm havayı boşaltır gibi soluğunu bırakıp başını salladı. “Benim de halletmem gereken sorunlarım var. Willa ile konuştuğumda ki şimdiye kadar birkaç kez konuştuk, kendimle ilgili bir sürü şeyi anlamamı sağladı. Sen hayatımda olduğun için artık yalnız olmadığımı düşündüm ama sonra anladım ki yanılmışım. Onun hayatında Sean ve ailesi vardı. Benimse senle tanışana kadar kimsem yoktu ve...” Durdu, önce bakışlarını uzaklaştırdı, sonra yine ona baktı. “İşin aslı şu ki ailemden kimse kalmadığı gerçeğini kabul etmek zorundaydım. Ve sana güvenemeyeceğini anlamak acı verici oldu.”

Sözleri Cade’in canını acıtmıştı. Bunu fark etmiş olacak ki Hope hemen ekledi. “Seni böyle bir pozisyona oturtmam hataydı. İyi olmak için ihtiyaç duyduğum huzuru kendi içimde bulmalıyım. Bence birbirimize yardım edebiliriz Cade. Soruna gelince, birbirimize karşı dürüst olmak yeterli. Güven de zamanla gelecektir.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı ve onu kollarına almadan bir saniye daha duramayacağı için ona uzandı.

Parmaklarıyla saçlarını okşadı, öne doğru eğildi, bir rahatlama, bir muhtaçlık duygusuyla onu öptü. Tadına, limon kokusuna doyamıyordu. Hayatın ta kendisiymiş gibi onu soludu.

Kanepede yan yana oturmadan önce birkaç dakika daha birbirlerine sarılarak durdular. Cade onu hissetme ihtiyacıyla kolunu omzuna doladı. Hope'un ona yaslanması büyük bir keyifti. Gölge hemen önlerinde yere yatmış, çenesini Hope'un ayağına dayamıştı.

"Araba yangınına kimin sebep olduğu biliniyor mu?" diye sordu Cade. Yangını neyin başlattığını öğrenecek kadar kalamamıştı.

"Henüz değil ama şüphelendiğim biri var. Callie bugün üzgündü. Spencer'la bir tür anlaşmazlık yaşamıştı ve hayatında olanlar hakkında biriyle konuşma ihtiyacı duymuştu. Konuşurken kardeşi yüzünden strese girdiğini, onun uyuşturucu kullandığından emin olduğunu söyledi. Aynı zamanda Ben'e uyuşturucuyu kimin sattığını bildiğine de inanıyordu. Hemen Müdür Wilcox'a gittim ve o da koçu çağırttı. Koç bana bir sürü soru sordu. Hepsini elimden geldiğince yanıtladım. Callie okuldan çıkmıştı. Koçun ve müdürün tüm olanlar hakkında onunla konuşması gerekiyor."

"Sonra?"

"Üçümüz otuz dakika boyunca konuştuk. Koç oyuncularından birinin bırak satmayı, uyuşturucu kullanacak kadar aptal olmadığından kesin emin görünüyordu."

Cade sanki duyduklarını kavramaya çalışır gibi durdu. "Müdür Wilcox nasıl bir tepki verdi?"

Hope sıkıntılı bir şekilde iç çekti. "Bu konuyu Scott ile bizzat konuşacağını söyledi ama sonra koç, Callie ve Scott'ın kısa zaman önce ayrıldıklarını hatırlattı ve bunun büyük ihtimalle Scott'ın itibarını zedelemek ve takımdan atılmasını sağlamak için kızın uydurduğu bir yalan olduğunu söyledi."

"Ve Callie'nin söylediklerinden başka bir kanıt olmadığı için meselenin üstüne gitmemeye karar verdiler."

"Kesinlikle. Mesele şu ki ben Callie'ye inanıyorum. Scott'tan öç almak için bir şeyler uydurduğunu düşünmüyorum."

Hope sessizleşip dikkatini topladı. “Okul politikası uyuşturucuya karşı sıfır tolerans gösteriyor ve korkarım okulun en başarılı sporcusunu işaret etmek hem Müdür Wilcox hem de Koç Simmons tarafından görmezden gelinecek. Ben gerekli özeni gösterdim ve Callie’nin anlattıklarını rapor ettim. Başka ne yapabilirim bilmiyorum.”

“Şerif Terrance ile konuşmaya ne dersin?”

“Bunu düşündüm ama okul yönetiminin arkasından iş çevirmek mesleki anlamda intihar olur. Bu noktada yapabileceğim tek şey beklemek. Callie’nin söyledikleri doğruysa ki bundan şüphem yok o zaman gerçek zamanla ortaya çıkacaktır.”

“Kendini tehlikeye atmanla ilgili ne düşündüğümü biliyorsun.”

“Dikkatli olacağım,” diye söz verdi. “Kendimi hedef hâline getirecek bir şey yapmayacağım.”

“Müdür Wilcox’la konuştuğunu gören oldu mu?” diye sordu Cade.

Hope uzaklara daldı.

“Hope?”

“Scott beni Callie ile konuşurken gördü, sonra ben müdürün ofisine giderken peşimden geldi. Bunun araba yangınıyla ilgili olduğunu varsaydığını umuyorum. Ben çıktığımda Scott orada yoktu.”

“Peki ya araba yangını?” diye sordu Cade.

“Araştırılıyor ama içgüdülerim arkasında Scott’ın olduğunu söylüyor.” Bir süre durup Cade’in gözlerine baktı. “Spencer da onun sorumlu olduğuna inanıyor. Sen gittikten kısa süre sonra kendini kaybetti. Kimse durduramadan Scott’ın peşinden gidip onu itti.”

Cade futbol oyuncusunun Spencer’dan yirmi kilo fazla kası olduğunu biliyordu. Çocuk onunla gireceği herhangi bir

fiziksel kavgayı kaybetmeye mahkûmdu. “Bu adil bir dövüş olmaz.”

Hope konuşmaya başlamadan önce alt dudağını ısırды. “Korkunçtu, Cade. Scott karşılık verdi ve Spencer’a vurdu. Ardından Callie Scott’ın sırtına atladı. Çocuk onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi savurup attı ve ardından Spencer’la yumruklaşmaya başladı. Kavgayı Müdür Wilcox ve başka bir öğretmen ancak ayırdı.”

“Kimse zarar gördü mü?”

“Spencer’in dudağı patladı, Callie de sıyrıklar ve morluklar var. Scott’ın yara aldığı sanmıyorum.”

“Callie neden karıştı ki?” Kız fiziksel bir kavgaya karışmaması gerektiğini biliyor olmalıydı. “Çok kötü yaralanabilirdi.”

“Callie kendini suçluyor. Tüm bunlar mezuniyet dansına Spencer’la gitme konusunda yaptığı anlaşmaya dayanıyor. Ben’e uyuşturucuyu kimin temin ettiğini öğrenmek istemiş ve Spencer’ın yardımına ihtiyaç duymuş.”

“Sen yardım etmek için elinden geleni yaptın,” dedi Cade. Hope’un kendini tehlikeye attığını görmek onu mahvetmişti. Korkusu hâlâ zihninde tazeliğini koruyordu.

“Denedim. Burada asıl kaybeden Callie oldu. Berbat hissediyor ve olan her şey için kendini suçluyor.”

Cade’in hızla çalışan zihninde tüm noktalar aynı anda bir araya geldi.

“Callie, Ben’e ilaç verenin Scott olduğunu söylediği anda durumu ciddiye alıp birkaç soru sordum. Müdür Wilcox’un bu işin derinlerine ineceğine güveniyorum.”

“Scott şampiyon futbol takımının en önemli oyuncusu olduğu hâlde mi?”

Hope soruyu düşündü. “Ona güveniyorum. Okulda uyuşturucu satılıyorsa Müdür Wilcox buna bir son verecektir ve Scott’ın hangi pozisyonda oynadığının onun için

önemi olmayacaktır. Koç bunu biliyor ve onun da işbirliği yapacağına inanıyorum.”

“Hope beni dinle, bu çok önemli.” Kadının iki omzunu da sıkıca tutup gözlerine baktı. “Burada neler dönüyor bilmiyorum ama sen bunun dışında kalmalısın.”

Hope ne demek istediğini anlamamış gibi gözlerini kırptı. “Bunu yapabilir miyim bilmiyorum.”

“Hope, lütfen. Bundan kim sorumluysa Spencer’a bir mesaj göndermiş. Sen de bir tane aldın ve eğer görmezden gelersen bu tür olaylar daha da tırmanır. Tehlikeli bir yola girmemelisin.”

Hope söylediklerini düşündü, ardından başını iki yana salladı. “Keşke yapabilsem Cade. Callie’nin anlattıkları doğruysa ve okulda uyuşturucu satılıyorsa okulu bu işe dahil etmek yasal zorunluluğum. Müdür Wilcox ve Koç Simmons’ın yardımına ihtiyacı olursa geri çeviremem.”

“Hope bunu iyice düşünmelisin,” diye yalvardı Cade. “Bu bir oyun değil. Kendini tehlikeye atıyorsun.”

“Aşırı tepki veriyorsun.”

“Belki öyle. Belki de değil. Hiçbir şey için değilse bile benim içimin rahat etmesi için bu işe karışma.” Cade onun durumun ciddiyetini kabullenmemesinden ve kendini neye bulaştırdığı hakkında bir fikri olmamasından korkuyordu.

“En azından Spencer’ın şimdilik güvende olduğunu biliyorum.” Hope iç çekti.

“Nasıl yani?”

“Kavgadan sonra Spencer, Scott ve Callie Müdür Wilcox’un ofisine götürüldü. Spencer ve Callie haftanın geri kalanında okuldan uzaklaştırıldı.”

“Ya Scott?”

“O da fırça yedi. Scott, değerli futbol yıldızı, kavgayı başlatan o olmadığı için okul sonrası etüt dışında bir ceza almadı. Kendini savunduğunu iddia etti.”

Cade, Spencer ve Callie en azından şimdilik okulda olmayacağı için rahatlamıştı. Hafta bitmeden bir sürü şey olabilirdi.

“Spencer okuldan babasıyla çıktı,” diye ekledi Hope. “Yıkılmıştı ve onu kim suçlayabilir? O araba onun için ulaşım aracından fazlasıydı. Spencer ve babası motoru yeniden çalıştırmak için birlikte saatlerce çalışmışlar.”

“Zavallı çocuk.”

Cade sıradaki hedefin Hope olması ihtimalinden nefret ediyordu. “Bu insanlar işlerine karışılmasını hafife almıyorlar. Spencer’ın başına gelene bak.”

Endişeleri Cade’i yiyip bitiriyordu. Tartışmak, patlayan lastiğin ve araba yangınının arkasında her kim varsa arkasına yaslanıp hiçbir şey yapmadan durmayacağını açıklamak istiyordu. Barışmalarını başka bir tartışmayla gölgelemek istemiyordu. Cade, Hope’un kararını verdiğini biliyordu.

“Arkanı kollayacağına dair bana söz ver,” dedi endişeyle.

“Söz veriyorum.”

Ondan tek isteyebileceği buydu. Yeterli olmalıydı.

BÖLÜM 21

Spencer kapı zilini duydu ve kulaklıklarının sesini açtı. Kapıyı çalan her kimse onun için gelmemiş olmasını umdu. Sohbet edecek havada değildi. Zile ikinci kez basıldı ve annesi kapıyı açmak için mutfaktan çıktı.

Bir dakika sonra annesi perdelerin kapalı olduğu karanlık odasına geldi. Spencer gözleri kapalı, müziğin sesi sonuna kadar açık yatakta yatıyordu. Annesi, oğlu kulaklıklarını çıkarana kadar bekledi. "Callie burada," dedi.

Callie konuşmak şöyle dursun görmek istediği son kişiydi. Şimdi de bundan sonrasında da.

"Gönder," deyip aileler ne kadar iyi dost olurlarsa olsun bunu tartışmak istemediğini anlaması için annesine dik dik baktı.

"En azından söyleyeceklerini dinleyebilirsin," dedi annesi ısrarla.

Spencer inatla reddetti. "Ona gitmesini söyle."

"Üzgün olduğunu biliyorum tatlım ama bence onu dinlemelisin. O üzgün ve..."

"Anne hayır."

"Sorun yok Bayan Brown," dedi Callie. Anlaşılan koridorda odasına kadar annesinin peşinden gelmişti. "Spencer'ın benimle konuşmak istememesini anlıyorum."

Spencer homurdandı, yastığıyla yüzünü kapayıp dünyayı görmezden gelmek istedi. Dünyayı değilse bile en azından Callie'yi.

Callie, “Sadece bir dakika süreceğine söz veriyorum,” diye annesini temin etmeye çalıştıysa da aslında mesaj Spencer içindi.

Spencer, Callie ile bir saniye bile geçirmeye katlanamayacağına düşünüyordu.

“Spencer,” dedi annesi azarlar bir ses tonuyla. “Bunca yolu geldikten sonra en azından ona konuşma şansı verebilirsin.”

Bunca yol mu? Ne? Bir kilometre ya da iki mi? Annesi anlamıyordu. Callie gerçekten de hayatını mahvetmişti.

“Lütfen,” diye fısıldadı Callie kapı eşiğinde annesinin yanında dururken.

“İyi.” Spencer yatakta oturdu ama Callie’ye bakmadı. Bir kez bakarsa öfkesi üzerindeki kırılğan hâkimiyetini kaybetmekten korkuyordu. Sözleriyle Callie’nin canına okuma dürtüsü dudaklarında bekliyordu. Tek bir yanlış kelimeyle kontrolünü kaybedebilirdi.

Annesi gittikten sonra Callie kapı eşiğinde durmaya devam etti. Spencer bakışlarını onun ayakkabılarına sabitlemişti. Sözlerini dinleyecekti ama söyleyeceği hiçbir şeyin bir kıymeti olmasını beklemiyordu. Nazikçe ya da değil onu bir an önce gönderme niyetindeydi.

“Sana araban için ne kadar üzgün olduğumu söylemeye geldim,” dedi Callie kendisinin bile zor duyduğu bir sesle.

“İyi. Üzgünsün. Ben de. Hoşça kal.” Tek istediği bu özür işini bir an önce sonlandırıp müziğiyle dünyayı engellemeye devam etmekte.

“Kendimi suçluyorum.”

Yapması gereken buydu. Onu bu pisliğe bulaştıran Callie’ydi. Dahası Scott’a futbol oyuncusunun uyuşturucu sattığı gerçeğini bilen Spencer olduğunu söyleyerek onu tuzağa düşürmüştü.

“O arabanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.”

Spencer’in ekleyecek bir şeyi yoktu. O araba bir klasikti. Tamiratının ne kadar tutacağını ancak tahmin edebiliyordu. Üniversite fonunu kullanmadığı sürece böyle bir para bulamazdı.

Şerif Terrance Spencer’a kimin sorumlu olabileceği konusunda sorular sormuştu. Scott Pender’in ismi dilinin ucuna gelmişti. Ama eğer adını verirse hesaplaşmanın daha ileri gideceğini hissediyordu. Ayrıca gerçek bir kanıt da yoktu.

Scott’ın bundan paçayı sıyrarak olması Spencer’in ağzında acı bir tat bırakıyordu. Şerif Terrance’a arabasını kimin yaktığı hakkında fikri olmadığını söylemişti. Cesareti tükenmişti. Scott’ın adını vermek futbol takımının en önemli oyuncusunu işaret ettiği için tüm okulun hatta tüm Oceanside’in, ondan nefret etmesine neden olacaktı. Çünkü onların gözünde Scott Pender yanlış bir şey yapmazdı.

Şüphesiz bir soruşturma olacaktı ama sonunda kanıtlamak mümkün olmayacaktı. Spencer kundakçılık olaylarında sorumlunun bulunmasının ne kadar düşük bir olasılık olduğunu bilecek kadar suç dizisi izlemişti.

“Yazın çalışırken, doğum günüm ve Noel’de biriktirdiğim üç bin dolarım var,” dedi Callie odaya girerken. “Muhtemelen yetmeyecektir biliyorum ama bütün param bu. Özürlerimle birlikte bu parayı kabul etmeni istiyorum.”

Spencer onun parasını istemiyordu.

“Ben... İçinin yenilenmesinin ne kadar tutacağını bilmiyorum. Eğer haber verirsen aradaki farkı bulmak için elimden geleni yaparım. Bu tür işlerden pek anlamıyorum, bu yüzden senin söylemen gerekecek.”

“Bu konuda endişelenme,” dedi Spencer kulaklıklarına uzanırken. Kabalık etmek istemiyordu ama gitmesini istiyordu.

Odasından gitmesini. Hayatından gitmesini. Sadece gitmesini istiyordu.

Callie istenmediğini bilmesine rağmen yatağın en ucuna oturdu.

“Ne söylememi istiyorsun?” diye sordu Spencer, isteklerini açıkça görmezden gelmesine şaşırmıştı.

“Ben... Ben bilmiyorum. Sanırım sadece affedilmek istiyorum.”

“Bir noktada bu da olacak,” dedi Spencer, “ama şimdi değil.”

“Benden nefret ettiğin için seni suçlamıyorum.”

Spencer ondan nefret etmiyordu. Etse her şey daha kolay olurdu. Onun istediği, ihtiyaç duyduğu, olanları sindirmek ve nasıl devam edeceğini çözmek için biraz zamandı. “Callie, lütfen git.”

Callie burnunu çekti. “Gidemem.”

Spencer başını kaldırıp gözlerine baktı.

Gördüğü yüz karşısında şoke oldu. Her daim kusursuz çekiciliği olan Callie şu an bambaşka görünüyordu. Gözleri ağlamaktan şişmiş ve kızarmıştı. Göz makyajı yanaklarında siyah çizgiler bırakarak akmıştı. Saçları dağınıktı. Spencer onu hiç bu hâlde görmemişti. Söylemek üzere olduğu her şey kelimeleri kafasında toplayamadan kaybolup gitmişti.

Uzunca bir süre tek yapabildiği ona bakmak oldu.

İçinde para olan zarf yatakta aralarında duruyordu. Spencer zarfı ona geri verdi. “Paran sende kalsın.”

“Olmaz. Bu senin. Senin dediğin gibi annemlerle konuşmalıydım, konuşacağım ama şu an yıldönümleri için Hawa-ii'deler. Pazar öğleden sonra dönecekler.”

Spencer'ın söyleyecek bir şeyi yoktu.

“Polise gideceğim ve onlara bildiğim her şeyi anlatacağım.”

“Kanıt olmadan işe yarayacağını sanmıyorum,” dedi Spencer, cesaretini kaybetmiş ve mutsuz bir sesle. Spencer’ın Callie’yle tartışacak gücü yoktu. Yaptıklarını telafi etmek için ihtiyaç duyduğu buysa o zaman suçluluk teklifini kabul edecekti. İş için ve üniversiteye giderken arabasına ihtiyacı vardı.

“Scott’a saldırdığın için uzaklaştırma aldın mı?” diye sordu Callie. Omuzları çökmüş, ellerini kucığında birleştirmiş hâlde oturuyordu.

Spencer başını salladı.

“Ben de.”

Spencer, Callie’nin Scott’ın sırtına atlarken ne düşündüğünü bilmiyordu. Bu çılgınlıktı. Scott’ın onu bir çuval patates gibi yere fırlatması Spencer’ı çileden çıkartmıştı. “Canın yandı mı... Scott seni attığında?”

Callie omuzlarını silktiler.

“Karışmamalıydın.”

“Mecburdum,” dedi Callie ellerini sıkmaktan eklemeleri bembeyaz olmuştu. “Bir şey yapmasaydım Scott seni ezip geçerdi.”

Callie kavgaya karışmasının Spencer’ı zayıf gösterdiğini anlamıyordu ki Scott’la karşılaştırıldığında öyle olduğunu kabul etmeliydi.

“Kaç gün uzaklaştırıldın?” diye sordu Callie.

“Üç. Sen?”

“Aynı,” dedi Callie. “Haftanın kalanında.”

“Ya Scott?” Spencer, Müdür Wilcox ile birlikteydi, sorunlu bir durum olduğundan Scott, Müdür Wentz’in ofisine gönderilmişti.

“Kendini savunduğunu iddia etti, dolayısıyla uzaklaştırma almadı.”

“Mantıklı.”

Olanlar Scott'ın yenilmez olduğunun sağlam bir kanıtı olmuştu âdeta. Cuma gecesi Scott sahada olmasa Oceanside Eagles sezonun ilk yenilgisini alırdı.

Ve okuldaki kimse hatta halktan kimse bunun olmasına izin vermezdi. Tehlikeye girecek çok şey vardı. Futbol takımı Oceanside'daki herkesin gururuydu.

İkisi de sessizleşti. Gerginlik bitmişti ama moralleri hâlâ bozuktı.

“Scott bu işten paçayı sıyracak,” diye fısıldadı Callie.

“Bence de, Şerif Terrance'la konuşsan bile sıyracak,” diyerek onayladı Spencer. Callie'nin Scott'la yüzleşirken karşılaştığı çıkmazı daha iyi anlıyordu. Kimse ona inanmak istemeyecekti. Scott'ın ona gülmesine şaşmamalıydı. Herkesten iyi biliyordu; ister uyuşturucu satsın ister başka bir şey yapsın: O dokunulmazdı.

“Sence... Acaba sen...” Callie devam etme konusunda tereddütlüydü.

“Ne?” diye soran Spencer, bu sefer ne isteyecek diye korkuyordu.

“Benden nefret etmemen mümkün mü?” diye Callie soru titreyen sesiyle.

Spencer onun ağlamanın eşiğinde olduğunu görebiliyordu.

“Senden asla nefret edemem,” diye itiraf etti.

“Sence zamanla beni bağışlamanın bir yolunu bulabilir misin?”

Spencer gözlerindeki yalvaran bakışı gördü.

“Evet.” Yavaşça nefes aldı. “Bulabilirim.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Callie. “Bunu hak etmiyorum.”

Kısa zaman önce Spencer'ın tek düşünebildiği Callie'ydi. Rüyalarında onu görüyordu. Mezuniyet balosuna onunla gitmeyi kabul ettiğinde hiçbir ilacın yapamayacağı şekilde

havalara uçmuştu. Callie'yi kollarında tutmak, onunla dans etmek istediği tek şeydi. Hep umduğu şeydi.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” Kızın sesi çekingen ve güvensizdi.

“Tabii.”

Callie kucağında duran ellerine baktı. “Yarın yine gelmemin sakıncası olur mu?”

“Buraya mı? Neden?”

Yavaşça nefesini bıraktı. “Okula gidemeyiz ve düşündüm ki beraber takılabiliriz. Belki video oyunu oynarız.”

“Video oyunu mu oynamak istiyorsun?” Doğru duyduğundan emin değildi. Bu çok küçükken yaptıkları bir şeydi. Callie iyi bir oyuncuydu ama kendisi de öyleydi ve sıklıkla berabere kalırlardı. Spencer onun artık oyun oynamadığını sanıyordu.

“Evet hem de çok. Daha ödevlerimi almadım. Her neyse tamamlamam uzun sürmez. Bizimkiler de şehirdışında yani yalnız başıma sıkılacağım. Seninle vakit geçirmek istiyorum Spencer.”

“Tabii.”

“Ciddiyim,” dedi ısrarla Spencer’ın alay ettiğini düşünüyormuş gibi.

“Hangi oyunları oynuyorsun?”

Cevap vermesi uzun sürmedi. “Aslında son zamanlarda pek bir şey oynamadım. Sen ne oynuyorsun?”

“*Mario Cart* ve *Call of Duty*.”

“O oyunları biliyorum. Sana da uyarsa yarın onda gelirim.” Spencer sırtıttı. “Kıçını tekmelememe hazır ol.”

Callie de güldü, sonra uzanıp Spencer’ın elini tuttu. “Bunu göreceğiz.”

BÖLÜM 22

Spencer, Callie'nin yenmesine izin vermişti. *Mario Cart*'ta onu geçince Callie heyecanla başını geriye atıp kahkahalarla güldü. Son üç gündür neredeyse her dakikayı birlikte geçirmişlerdi. Spencer'm hayatının en güzel günleriydi ve buna ortaokul eyalet satranç şampiyonu seçilmesi de dahildi. Yıllar öncesinde yakın arkadaş oldukları zamanları anımsatmıştı. Eskisi gibi şakalaşıp gülmüşlerdi.

"Sonunda seni yendim," dedi Callie oturma odasında arkasına yaslanarak. "Ve düşünürsek sadece üç günümü aldı."

"Bilgisayar oyunlarında hep iyiydin," dedi Spencer bozmadan.

Callie dudaklarını büktü. "Evet, doğru. İtiraf edeyim biraz paslanmışım ama eski formuma kavuşmam uzun sürmedi. Bu arada annen nerede?"

"Teyzemin doğum günü, annemle babam Spokane'deki sürpriz partiye gitti." Aslında Spencer da onlarla gidecekti. Ama Callie ile çok iyi vakit geçirdiklerini ve birlikte geçirecekleri son günü kaçırmak istemediğini söyleyerek evde kalmak için yalvarmıştı.

"Yani ikimizin anne babası da hafta sonu kasaba dışında."

O söyleyene kadar Spencer bunu düşünmemişti.

Oyun kumandasını kenara bıraktı. "Aç mısın?"

"Biraz." Üç saattir aralıksız oynuyorlardı ve saat on biri geçmişti, okulda olsalar öğle yemeğinde olacaktı.

Spencer mutfağa gitti. “Sandviç olur mu?”

“Tabii.” Callie de ona katıldı, tezgâhın üstüne oturup bacaklarını kenardan sarkıttı.

“Ton balığı sever misin?”

“Nefret ederim, üzgünüm,” dedi Callie.

Spencer’in bunu hatırlaması gerekirdi. “Fıstık ezmesi?”

“Üzüm reçeliyle mi?”

Spencer buzdolabına baktı. “Şanslısın, fıstık ezmesi ve reçel.”

“Cips var mı?”

Spencer gözlerini devirdi. “Annem yine sağlıklı beslenme döneminde. Evde cips yemeye izin yok.” Annesi beş kilo vermek istediği için tüm ailenin neden acı çekmesi gerektiğini anlamıyordu.

“Sorun değil.”

“Süt mü, soda mı?” diye sordu.

“Fıstık ezmesiyle süt iyi gider,” dedi Callie.

Spencer da aynı fikirdeydi.

“Bu sabah Ben’in okula gitmediğini söyledim mi?” dedi Callie laf arasında. “Bu da demek oluyor ki maça çıkma izni yok ama ikimiz de Koç Simmons’ın izin vereceğini biliyoruz.”

Buzdolabından sütü çıkaran Spencer duraksadı. *Ben okulda değil mi? Koç Simmons kafayı yemiş olmalı.*

Top tutucu olan Ben, Scott’ın favori takım arkadaşıydı. Ben neredeyse Scott’ın attığı her pası yakalama kabiliyetine sahipti. Hasta olursa takım maçı kaybedebilirdi.

“Bugün cuma. Maç bu akşam,” dedi Spencer yüksek sesle düşünerek.

“Evet, biliyorum.” Callie bu haberin pek önemi yokmuş gibi bacaklarını sallamaya devam etti.

“Ben gerçekten hasta olmalı. Sorun nedir?”

Callie bilmediğini göstermek için ellerini kaldırdı. “Bilmiyorum, ona kızgıyım.”

“Neden, ne yaptı?”

Cevap vermeden önce açıklamak istediğinden emin değilmiş gibi tereddüt etti. “Bu sabah ben çıkmadan önce tartıştık. Arabana olanlar yüzünden onu da kendim kadar suçladığımı söyledim. Yangın bizzat o başlatmamış olabilir ama fark etmez.” Spencer dikkatini Callie’ye odakladı. Bunların hiçbirinden daha önce bahsetmemiştii ama ilk geldiğinde aklı meşgul ve huzursuz görünüyordu. Ancak kendini bilgisayar oyunu oynamaya kaptırdığında açılmıştı.

“Ben bir şey dedi mi?” diye sordu Spencer. Callie’ye hiçbir şey söylememiş olsa da o da Ben’in araba yangınına karıştığını düşünüyordu. Callie şaşırması gibi kaşlarını çatı. “Bana bu işe karışmamamı ve onu rahat bırakmamı söyledi. Tuhaf, bilirsin Ben çabuk sinirlenir, özellikle de son zamanlarda daha çabuk sinirleniyor. Birkaç dakika öylece durup üstüne gitmeme izin vermesine çok şaşırdım. Sonunda öfkeden delirip öfleyerek uzaklaştım, biraz sonra mutfakta yanıma geldi, karnı ağrıdığı için bugün okula gitmeyeceğini söyledi.”

Spencer, uzun zamandır Ben’le arkadaşlık etmiyordu. Ama Ben’in suçluluk duygusuyla bir maça çıkmayacağı ihtimali kafasını kurcaladı. “Takımın Ben’e ihtiyacı var.”

Callie endişeli görünmüyordu. “Ona haddini bildirdim. Ama bana kalırsa bu akşam maçtan önce mucizevi bir şekilde iyileşecektir.”

“Yani bu onu sorumlu tuttuğun ve kendini suçlu hissettiği için değil mi?”

“Sanmam. Eğer kardeşime düşünecek bir şey verdiysem ne mutlu. Bütün bu olanlarda kendi payına düşeni sahiplenmesi gerek. Ayrıca Ben’i tanıyorum, sınavdan kaçmak için de evde kalmış olabilir.”

Spencer Ben’in okula özellikle de maç günü gitmemesinin nedeninin mide krampından fazlası olduğunu hissediyordu. Bir şey dönüyordu ve bunu görmezden gelemezlerdi.

Zihni Callie’nin Ben’le yaptığı tek taraflı kavgayla meşgulken ekmek ve fıstık ezmesini çıkardı.

“Onu aramalıyız,” dedi Spencer.

“Neden böyle bir şey yapayım? Şu an konuşmak istediğim son kişi o.”

“Bence burada maçıdan daha önemli bir şeyler dönüyor.”

Callie bıkkın bir bakışla karşılık verdi.

“Sadece mesaj at,” diye directti Spencer ısrarla ve bu kez sesi daha kararlıydı.

“O gayet iyi,” diye söylendi Callie. “Keşke hiçbir şey söylemeseydim.”

“İyi, madem sen yazmıyorsun ben yazarım.” Elini arka cebine atıp telefonunu çıkardı.

“Pekâlâ. Sen kazandın.” Callie kendi telefonunu aldı, ekran kilidini açtı ve kulağına götürmeden önce numarayı ruşladı.

Spencer çaldığını duyabiliyordu. Kimse cevap vermedi.

“Gördün,” dedi Callie surat asarak. “Büyük ihtimalle okuldadır. Bu akşamki maç için mucizevi bir şekilde tam zamanında iyileşeceğini biliyordum.”

“Mesaj atmayı dene.”

“Madem ısrar ediyorsun,” dedi Callie.

Spencer omzunun üstünden bakıp yazdıklarını okudu.
En kısa zamanda ara. Önemli.

“İşte, mutlu oldun mu?”

Spencer başını salladı.

“Biliyorsun ki eğer okuldaysa cevap yazamayacak.”

“Okulda veya değil, önemli olduğunu söylüyorsan cevap vermenin bir yolunu bulacaktır.”

Callie başını sallayarak isteksizce onayladı. “Bence gereğinden fazla önemsiyorsun.”

“Belki ama öyle olduğunu sanmıyorum Callie. Benim hatırladığım Ben’in bir vicdanı var, uyuşturucu kullansın ya da kullanmasın. Onun bir kenarda durup başka insanların zarar görmesini izlediğini hayal edemiyorum. Bu sabahki kavganız içinde bir şeyleri tetiklemiş olabilir.”

“Kardeşimi benden daha iyi tanıdığını mı söylüyorsun?”

“Benim söylediğim,” dedi Spencer, sabrını kaybediyordu, “senin varsayımlarda bulunduğun. Ben’i eskisi kadar iyi tanımadığımı kabul ediyorum ama içimden bir ses bir şeyler döndüğünü ve bunun ne olduğunu bulmamız gerektiğini söylüyor.”

“Aşırı tepki veriyorsun. Ben okulda.”

“Arkadaşların arasında birinci öğle arasına çıkan var mı?”

“Evet, neden?”

“Ara ve Ben’i okulda gören var mı diye sor.”

Callie oflayarak telefonu ikinci kez eline aldı. Kişi listesini açtı ve ardından telefonu bir kez daha kulağına götürdü.

Spencer çok yakında durduğundan Alyse’in telefonu açtığını duymuştu. “Callie, dans grubu sensiz delirecek. Bugün okuldan sonra hareketleri gözden geçirmek için gelebilir misin?”

“Belki,” dedi Callie. “Dans grubu için aramadım. Ben’i görmüş olma ihtimalin var mı? Bu sabah okula gelmedi ve”

“Hasta değil, değil mi?”

Alyse’nin sesi telaşlı çıkmıştı, takımın önemli oyuncularından birinin yokluğunun mağlubiyet anlamına gelebileceğini,

kendi sahalarında bir maç kaybetmenin yıkıcı olacağını biliyordu.

“Sabah ben çıkarken kendini iyi hissetmediğini söyledi,” diye açıkladı Callie.

“Onu bıraktın mı? Nereye gittin?”

“Spencer’ın evine.”

“Spencer’ın evine mi gittin?”

Bu uzaklıktan bile Spencer şok dalgalarını hissedebiliyordu.

“Spencer ve ben uzun süredir arkadaşız,” dedi Callie.

“Ne zamandan beri?” diye sordu Alyse kahkaha atarak.

“Ezelden beri,” diye mırıldanan Callie’nin eğlenmediği belli oluyordu. “Ben’i gördün mü, görmedin mi?”

“Görmedim ama dur da birilerine sorayım. Bana beş dakika ver, seni arayacağım.”

“Teşekkürler.”

Spencer ilk dört dakikada Alyse’nin diğer kız arkadaşlarına Callie ve onun birlikte olduklarına dair şok edici haberi vereceği izlenimine kapıldı.

Beş dakika geçti, on dakika oldu ama kimse aramadı.

“Ben okulda,” diye tekrarladı Callie ancak bu kez sesi önceki kadar kendinden emin değildi.

“Muhtemelen haklısın.” Spencer parmak uçlarını arkasına soktu, öğle yemeği unutulmuştu.

“Peki ya değilse?” diye sordu Callie. Gözleri kocaman açılmıştı ve rahatlatıcı bir şey duymayı bekliyor gibiydi.

“Onu zamanı gelince düşünüyoruz.”

“Tamam,” dedi Callie başını sallayarak.

Callie’nin telefonu hiç beklemedikleri bir anda çalınca ikisi de sıçradı.

Callie hemen cevap verdi. Selam verme faslını atlayıp “Ne öğrendin?” diye sordu.

“Kimse onu görmemiş, ben de bileceğini düşünüp Scott’a sordum,” dedi Alyse ama sonra tereddüt edip sustu.

“Ve?” diye bastırdı Callie.

“Ve... Bir tuhaf davrandı. Şüphe uyandırıcı.”

Callie, Spencer’ın gözlerine baktı. “Şüphe mi? Ne anlamda?”

“P...e...k...â...l...â,” dedi Alyse harfleri uzatarak. “Açıklaması zor. Yani Ben hasta olduğundan oyun için falan endişeleneceğini sanırdım.”

“Doğru,” dedi Callie.

“Aksine o Ben’in aptal olduğuyula ilgili bir şeyler söyledi. Sonuçta eğer Ben hastaysa bunun zekâsıyla ilgisi yok. Ben bunu söyleyince de Scott bana dik dik baktı ve neden bahsettiğimi bilmediğimi söyledi. Sonra Ben her şeyi mahvedecek dedi ama muhtemelen onun maça gelmemesini kastediyordu.”

“Muhtemelen haklısın,” dedi Callie. Ardından aynı soruyu bir kez daha tekrarlardı, “Yani bugün kimse Ben’i okulda görmemiş mi?”

“Benim sorduğum kimse görmemiş.”

“Tamam, teşekkürler Alyse.”

“Rica ederim. Bu öğleden sonra gelmeye çalış,” dedi Alyse. “Dans grubunun sana ihtiyacı var.”

“Bakarız.”

Callie konuşmayı sonlandırıp Spencer’a baktı. “Şimdi ne yapacağız?”

“Sizin eve bakalım. Belki Ben gerçekten hastadır ve uyuyakalmıştır.”

Birlikte evden çıktılar. Neyse ki Callie’nin arabası vardı. Kızın evine varır varmaz içeri girip Ben’in odasına koştular ama oda boştu. Evin geri kalanını da hızlıca aradılar ama Callie’nin ikizinden bir iz yoktu.

Salonun ortasında duran Callie Spencer'a baktı. "Şimdi endişelendim işte. Nerede olabilir?"

O sırada telefonu çınlayıp mesaj geldiğini bildirdi. Callie telefonunu aldı. Mesaj Alyse'dendi.

Genny, Ben'in okula geldiğini söyledi, sonra gitmiş olmalı. O zamandan beri kimse görmemiş.

"Okula gitmeliyiz," dedi Callie.

"Olmaz. Hatırlarsan uzaklaştırma aldık."

"Ama bu önemli."

"Aynı fikirdeyim ama okula gitmeden önce gidebileceği her yeri kontrol etmeliyiz."

Callie otomatik olarak başını iki yana salladı. "Başka bir yer yok. Ben'in hayatı okul ve futboldan ibaret."

"Peki ya biz çocukken? Şeye gitmeyi severdi..."

"Eagle Rock," diye tamamladı Callie. Çocukken sahile uzanan küçük derede ve bölgeye adını veren büyük kayada çok vakit geçirirlerdi. Spencer somonların derede yumurtlama alanlarına doğru gidişini izlediğini hatırlıyordu. O balıkların görüntüsü hem Ben'i hem de onu büyülerdi.

Eagle Rock'a arabayla beş dakikada vardılar. Her tarafı arayıp birkaç kez adını seslendiler ama Ben görünürde yoktu.

"Şimdi nereye?" diye sordu gitmeye hazır olan Spencer. Dere yatağının kenarında duran Callie kımıldamadı. "Callie," diye seslendi gelmesi için.

Callie elini kaldırıp onu durdurdu. "Ben buradaymış," diye fısıldadı kasvetli ve dalgın bir ifadeyle. "Hissedebiliyorum. İstersen gülebilirsin ama kardeşimin burada olduğunu biliyorum. Ters bir şeyler var Spencer. Çok büyük bir terslik var."

BÖLÜM 23

Planladıkları gibi Cade maça gitmek için Hope'u almak üzere kulübeye uğradı. Hope'un günü futbol takımının oynadığı günlerde olduğu gibi yine yoğun geçmişti. Ben Rhodes hakkındaki söylentilerin okulda grip salgınından daha hızlı yayılmasıyla cuma günü daha da hareketlenmişti. Ben futbol takımının önemli bir oyuncusu olduğundan hastalanıp gelmemesi büyük telaş yaratmıştı.

Hope, birinin Ben'i okulda Scott Pender ile kavga ederken gördüğünü söylediğini duymuştu. Eğer bu doğruysa o zaman gelmeme nedeni hastalık olamazdı. Spekülasyonlar giderek tırmanmıştı. Öğrencilerinden biri Ben ve Scott'ın, Spencer'in arabasını mahveden yangınla ilgili sözlü atışmalarına kulak misafiri olduğunu iddia etmişti. Bir başkası kavganın bununla hiç alakası olmadığını, tartışmanın nedeninin Scott'ın tüm başarıyı kendisine mal etmek istemesi olduğunu söylemişti.

Bir başka iddiaya göre üniversite takımlarından birinin gözlemcisi akşamki maça katılacaktı. Büyük üniversiteler için burslar henüz karara bağlanmamıştı. Yetenek avcıları öğrencilerden fazlası için de geliyor olabilirlerdi. Geçmişinde bir eyalet şampiyonluğu ve bir tane de muhtemel şampiyonluk söz konusu olduğundan bu durum Koç Simmons için de bir fırsat olabilirdi.

Hope, Müdür Wilcox ve Koç Simmons'a verdiği bilgilerin ardından Scott'ın takımdan uzaklaştırılmamasına şaşırmıştı.

Kanıt olmadan Scott'ın uyuşturucu sattığına dair suçlamaları varsayım ve spekülasyon olarak düşündüklerini sanıyordu. Callie uzaklaştırma aldığı için henüz sorgulanmamıştı. Scott için başlatılacak bir işlemin gelecek haftaya kadar beklemesi gerekecekti.

Hope'u şaşırtan Koç Simmons olmuştu. Henüz galibiyet garanti değilken Ben'in yokluğu onu endişelendirmişse benzemiyordu. Dersler biter bitmez takım her maç öncesinde yaptığı gibi oyun planını gözden geçirmek için toplanmıştı.

“Çıkmaya hazır mısın?” diye sordu Cade.

“Bir dakikaya. Maçtan önce okula uğramam gerek.” Tüm bu olanlar arasında Hope telefonunu okulda unutmuştu.

“Tabii, sorun değil.”

Geldiğinden beri Cade'in ne kadar suskun olduğu Hope'un dikkatini o an çekti. “Her şey yolunda mı?” diye sordu ceketine uzanırken. Bugünlerde geceleri hava soğuk oluyordu, tribünde otururken rüzgâr daha da üşütüyordu. Silas'la arasının düzeldiğini ve iş yerinde de sorun olmadığını biliyordu.

“Tabii...”

Hope ona dikkatle baktı. “Öyle görünmüyorsun ama.”

Cade'in yüzü kasıldı, Hope bir sorun olduğunu anladı.

“Annem bu öğleden sonra dükkâna uğradı.”

Demek neden buydu. Bunu büyük bir şey gibi göstermek yanlış olacaktı. Sessiz kalıp Cade'in kendi isteğiyle anlatmasını bekledi.

Cade eliyle yüzünü ovuşturdu. “Berbat ettim Hope.”

Aman Tanrım, bu duymak istediği son şeydi. “Nasıl? Bana ne olduğunu anlat.”

Cade halıda Gölge'nin kıvrılıp uyuduğu yere baktı. "Annem konuşmak istedi ve ben de ona çalıştığımı, şu an iyi bir zaman olmadığını söyledim."

Bu o kadar kötü değildi. "Anladığından eminim."

"Ama sonra benimle iletişim kurmak için altı yıl beklediğine göre duymamı isteyeceği fazla bir şey olmadığını söyledim."

"Cade!"

"Biliyorum, biliyorum."

"Peki o ne yaptı?"

"Ağlamaya başladı ve babamla ikisinin ben ne zaman uzlaşmak istersem benimle konuşmaya hazır olduklarını söyledi. Tek yapmam gereken onlara haber vermekmiş. Ben cevap veremeden arabasına bindi ve gitti."

"Ah Cade." Hope ne kadar üzgün olduğunu gördüğünden bir şey demedi.

"Çok utandım," dedi Cade kendini korumaya ihtiyacı varmış gibi. "Cliff ve birkaç çalışan oradaydı. Her şeyi duymuş olabilirler. Onların benim sorunlarımı bilmesi gerekmiyor."

Başkalarına açılmanın Cade için ne kadar zor olduğunu bilen Hope onu anlıyordu. "İyi yanından bakarsan sen hazır olduğunda ailenin kapılarının sana sonuna kadar açık olduğunu öğrenmiş oldun."

Cade omuz silkti. "Söylediklerimden sonra annemin benimle konuşmak isteyeceğinden şüpheliyim."

"Bence bu konuda yanılıyorsun. Bunu bir düşün."

Cade başını sallayıp gülümsedi. "Şimdi daha iyi hissediyorum. Dinlediğin için teşekkürler."

Hope kollarını ona dolayıp gülümsedi. "Hadi bakalım Asker, gitmemiz gereken bir maç var." Hope kulübeden çıkmadan önce Gölge'nin mama ve su kabını doldurdu.

Cade kamyonetini okul otoparkına park etti. Ön kapı kilitliydi ama takım binayı kullandığı için alarm çalıştırılmamıştı. Neyse ki Hope danışmanlık yaptığı için geç saatlere kadar okulda kaldığından kendisine bir anahtar verilmişti. Cade onunla birlikte içeri girdi.

“Sadece bir dakika sürer,” dedi Hope. Maçın başlamasına çok zaman vardı yani acele etmesine gerek yoktu.

Cade koridorda danışmanlık ofisine doğru onunla birlikte giderken birinin dış kapının camına vurduğunu duydular.

“Bu kim?” diye sordu Cade.

“Hiçbir fikrim yok.”

Kapıyı yumruklama daha da şiddetlenerek devam etti. Hope telefonunu aldıktan sonra koridora çıktı ve Callie ile Spencer’ın ana kapının dışında olduklarını gördü. İkisi de heyecanlı olmaktan ziyade paniklemiş görünüyordu.

Cade, Hope’u arkasında tutarak okul girişine doğru yürüdü ve kapıyı içeri giremeyecekleri şekilde araladı.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Konu Ben,” dedi Callie, yalvaran bakışları Cade’i geçip Hope’a odaklandı. “Ailemden bir telefon geldi. Annem delirmiş durumda. Ben onları aramış ve her şeyi anlatmış ve şimdi de ona ulaşamıyorlar.”

“Ben aileme her şeyi anlatmış ne demek?” diye sordu Hope.

Spencer ve Callie aynı anda konuşmaya başladı.

“Durun,” dedi Hope iki elini de havaya kaldırarak. “Tek tek konuşun. Söylediklerinizden bir şey anlamıyorum.”

Nefes nefese olan Spencer, Callie’ye devam etmesini işaret etti. “Sen başla.”

Callie derin bir nefes aldı, gözleri yaşla doldu. “Ben hasta olduğum için evde kaldı, sonra onun okula geldiğini ve Scott ile tartışırken görüldüğünü duyduk.”

Spencer araya girdi. “Ben’i hiçbir yerde bulamadık. Ortalıkta yoktu, aramalara ve mesajlara dönmüyordu. Sonra Callie iPhone’umu Bul uygulamasını hatırladı.”

Callie devam etti. “Ben okulda bir yerde olmalı. Telefonunu asla bırakmaz ve burada olduğu gösteriliyorsa o zaman buradadır. Onu bulmamız gerek.” Callie durup dudaklarını ısırdı. “İçimde çok kötü bir his var. Kurtulamıyorum. Lütfen Bayan Goodwin, Ben’i bulmam için içeri girmeme izin verin.”

Hope kendisinin de bir ikizi olduğundan kızın sezgilerinden şüphe duymuyordu.

Hope cevap veremedi Callie konuşmaya başladı. “Buna inanmakta zorlanacağınızı biliyorum ama Ben ile aramda bir bağ var. Bana inanmalısınız Bayan Goodwin.”

“Tamam. Bana cep telefonunun nerede görüldüğünü gösterin de oraya gidelim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Spencer. Callie’nin elini tuttu, Hope o anda genç kızın gözyaşlarını tutmaya çalıştığını fark etti.

“Olmaz,” diyen Cade onları durdurdu. “Kendinizi tehlikeye atmanıza izin veremem. Ben Spencer ile giderim. Siz ikiniz burada kalın.”

“Bunu yapamazsın,” diye karşı çıktı Hope. “Okulun içinde yakalanırsan izinsiz girmekten tutuklanırsın. Benim gitmem gerek.”

“Pekâlâ,” dedi Cade ama hoşuna gitmediği belliydi, “ama ben de sizinle geleceğim.”

“Lütfen Ben’i bulabilir miyiz?” diye yalvardı Callie.

Callie’nin telefonunu kullanarak dördü birlikte koridor-da Koç Simmons’ın ofisine kadar gittiler. Cade kapı kolunu çevirdi, kilitliydi.

“Anahtarını dene,” diye önerdi Cade.

“Bu kapıyı açmaz.”

“Sen yine de dene,” dedi Cade. Hope anahtarı ona uzattı ve bir parça zorlamayla kapının açıldığını görünce şaşırdı.

Gerçekten de Ben’in telefonu koçun masasının üstündeydi. Telefon oradaydı ama Ben yoktu.

“Kardeşim nerede?” diye bağırdı Callie, sesi korkudan titriyordu.

Dolaptan boğuk bir ses geldi. Cade kapıya koştu ama kilitletiydi. Bu kez ne kadar zorlasalar da Hope’un anahtarı işe yaramadı.

“Bekleyin,” dedi Cade ve aradığını bulana kadar koçun masasını karıştırdı. Dolap kapısının önünde çömelip atacı kilidin içine soktu, açmaya çalıştı ama olmadı.

“Bunu dene,” diyen Hope ona bir tırnak törpüsü verdi.

Onlar kapıyı açmak için uğraşırken diğer taraftan kapının tekmelendiğini ve gelen boğuk sesleri duyabiliyorlardı.

Birkaç denemenin ardından Cade kapının kilidini açmayı başardı. Kapı açılınca Ben’in bağlı ve ağzının bantlı olduğunu gördüler. Cade kollarını ve bacaklarını çözmeden önce çocuğun ağzındaki bantı çıkardı.

“Koç.” Ben’in ağzından çıkan ilk kelimeler bunlardı. “Bize ilaçları veren o.”

“Koç Simmons mı?” diye soran Hope şaşırmıştı ve inanmakta zorlanıyordu. Zihni Ben’in söylediklerini kavramaya çalışırken yutkundu. Uyuşturucu satan, bir öğrenci değildi. Koçtu. O anda odadaki bütün oksijen tükenmiş gibi hissetti.

“Bu karmaşa da ne?” dedi Koç Simmons ofise girerken herkesi şaşırtarak. “Göründüğü gibi olmadığından emin olun.”

“Oyuncularınıza uyuşturucu mu veriyorsunuz?” diye sordu Hope kendini tutamayıp.

Koçun tavrı anında değişti. Ben ve Cade’e dönmeden önce

Spencer ve Callie'ye dik dik baktı. "Bu çocuklar nasıl yalanlar söyledi bilmiyorum. Benim sözüme karşılık onlarınkine inanmayacak kadar akıllı olduğunuzu düşünüyorum."

"Yalan söylüyor," diye bağırdı Ben. "Koç bütün takıma performans artırıcı ilaçlar veriyor."

"Çocuk yalan söylüyor," dedi koç ısrarla.

"Madem öyle neden bağlanıp dolabına sokuldu?" diye sordu Cade. Hope ve çocukların önüne geçmiş, doğrudan koçun yüzüne bakıyordu. Spencer bunu kabul etmedi ve Cade'in yanına kaydı, o da Hope gibi koçun cevabını duymak istiyordu.

"Ben bana başka seçenek bırakmadı," dedi koç pişmanlıkla nefes alarak. "Bu akşam sezonun en önemli maçı var. Ben bu yalanlarıyla Müdür Wilcox ya da Baş Müdür Wentz'e giderse maçı iptal ederlerdi. Burs söz konusu olduğundan bunun olmasına izin veremezdim. Onu bağlayarak aşırı tepki vermiş olduğumu kabul ediyorum," dedi, "ama başka seçeneğim yok gibi hissettim."

"Tüm bunları yetkililerin çözmesi gerekiyor," dedi Cade.

"Evet," dedi Spencer. "Şerifi aramalıyız. Yaptığın yanlıştı."

"Buna gerek yok." Koç hemen itiraz etti.

"Yalan söylemiyorum," diye bağırdı Ben.

"Olanları gereksiz biçimde abartıyorsun," diye devam etti Koç Simmons, suçlamayı hafife alarak. "Verdiklerim eroin, met falan gibi bir şey değil. Takımın hiçbir oyuncusunu yasadışı ilaçlarla tehlikeye atmam mümkün değil."

"O zaman bunlar ne?" diye sordu Ben farklı boyutlarda bir avuç ilacı göstererek. "Dolapta bunlardan birkaç torba var. Bana inanmıyorsanız kendiniz bakın."

"Bunlar Ben'in çantasında bulduklarımınla aynı," dedi Callie koça sertçe bakıp.

Koç Simmons sanki her şey bir yanlış anlamadan ibaretmiş ve basit bir açıklaması varmış gibi kaşlarını çattı. “Bu tabletler zararsız.”

“Steroid mi?” diye sordu Hope.

“Ve birkaç başka şey... Sizi temin ederim takıma fiziksel hiçbir zararı yok.”

“Kardeşim buna inanmıyor, ben de inanmıyorum.” Callie pes etmiyordu. “Yaptığın yüzünden hapse girmelisin. Sen bu ilaçları vermeye başladığından beri Ben eskisi gibi değil. Scott da. Kardeşim hiç bu kadar asabi olmamıştı. Agresif ve düşüncesiz. Scott da öyle.”

“Callie haklı,” diye ekledi Spencer öfkeyle.

“Neden takıma bir şey verme ihtiyacı duydun?” Hope’un bunu sorması saflıktı ancak koçun böylesi büyük mesleki bir risk alması Hope’un mantığının kabul edebileceği bir şey değildi.

Koç Simmons bu, şimdiye kadar duyduğu en aptalca soruymuş gibi ona baktı. “Neden olduğunu sanıyorsun?”

“Namağlupsunuz,” dedi Cade, “Ve şimdi neden olduğunu biliyoruz.”

“Bu hile,” dedi Spencer tiksintiyle.

Koç kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı. “Kazandık ve önemli olan tek şey bu. Bunu mahvetmenize izin vereceğimi sanıyorsanız yanılıyorsunuz.”

“O maçları sen kazanmadın,” diyen Hope’un öfkesi kabarmıştı. “Evet, Eagles daha çok sayı kazanmış olabilir ama bunu genç çocukları fiziksel ve duygusal olarak riske atarak başardın.”

Koç, Hope’a işlerin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikri olmadığını söylemek istercesine sırtıttı. “Diğer antrenörlerin oyuncularına performans artırıcı vermediğini mi sanıyorsunuz?”

“Evet,” dedi Hope ısrarla, bunun yaygın bir uygulama olduğunu kabul etmesi zordu.

“O zaman yanılıyorsun.”

Hope ona inanmayı reddetti. “Senin vicdanın yok mu?” diye sordu.

Koç bu soruyu komik bulmuş gibiydi. “Çocukları bu ilaçları kullanmak için zorlamadığımı bilmelisin. Onlar istedi. İyi bir şeyi gördüklerinde anlıyorlar.”

“Onlara ne dediğin umurumda değil. Performans artırıcı ya da uyuşturucu, bu yanlış ve zararlı,” dedi Hope.

“Öyle ya da değil,” dedi koç küstahça. “Ben bu çocuklara burs kazanmaları için yardım ediyorum. Hem onlar hem de ebeveynleri bana minnettar.”

“Aileleri bilseydi delirirdi,” dedi Cade.

Hope onun da kendisi kadar öfkeli olduğunu görebiliyordu. Söylediğinde haklıydı. Ben’in ve Scott’m ailesi hakkında bildiklerine dayanarak dehşete kapılacaklarını tahmin edebiliyordu. Koç Simmons’ı yetkililere rapor etmekten başka seçenekleri yoktu.

“Ailelerin umursayacağından şüpheliyim,” diye ısrar etti koç. “Onlar oğulları için en iyisini istiyor ve ben de onlara hayatlarının fırsatını veriyorum.”

“Ebeveynlerinize söylerseniz takımdan atılacaksınız dedin,” diyerek araya girdi Ben.

“Bu sizin iyiliğiniz içindi. Eğer size yardım etmeseydim üniversite gözlemcilerinin sizi izlemeye geleceğine gerçekten inanıyor musun?” Koç gözlerini kısarak Ben’e odaklandı.

Koç Simmons’ın yaptıklarını, ahlak anlayışını yitirecek kadar mantıklı hâle getirdiğini fark eden Hope başını iki yana salladı. “Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyor musun?”

“Ben ne yaptığımı biliyorum,” diye karşı çıktı sertçe. “Kimse tehlikede değildi. Onlara asla ihtiyaç duyduklarından fazlasını vermemeye dikkat ettim.”

Hope o an Koç Simmons’ın böyle bir şeyi ilk kez yapmadığını anladı. “Bunu başka takımlara da yaptığını kabul mü ediyorsun?”

Koç soruyu geçiştirdi. “Bu seni ilgilendirmez.”

“Elbette ilgilendirir.”

Koç Simmons sabrını yitiriyormuş gibi iç çekti. “Bunu elimden geldiğince basit ve net şekilde açıklayacağım. Bir yabancıнын gelip her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim.”

Bunun için artık çok geç olduğunun farkında değil gibiydi. Onun ne yaptığını bilen tek kişi Hope değildi. Cade de her şeyi biliyordu. Ve gerçek bir kez ortaya çıktığında durdurmak mümkün olmayacaktı. Ben cesur davranıp öne çıkmıştı ve Hope takımdaki diğer oyuncuların da aynı şeyi yapacağından emindi. Koç Simmons’m bunu sıradan bir şeymiş gibi göstermesinin yolu yoktu.

Hope ve Cade’e bakan Koç Simmons’ın gözleri çelik gibiydi. “Kimseye bir şey söylemeyeceksiniz, Ben ve diğer ikisi de konuşmayacak.”

Callie Spencer’m yanına gidip Simmons’a öfkeyle baktı. “Kardeşimi kaçırdın, onu bağlayıp bir dolaba tıktın.”

“Scott’a takımı bırakacağımı söylediğim için bunu yaptı,” diye açıkladı Ben.

Koçun ifadesi sertleşti. “Çenenizi kapalı tutacaksınız.”

“Olmaz,” diye bağırdı Ben, “sen Spencer’m arabasını yaktıktan sonra olmaz.”

“Sen miydin?” diye bağırdı Spencer, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Koç bu önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. “Üstüne vazife olmayan şeylere burnunu sokmanı istemedim.”

Hope, tahrip edilenin sadece Spencer'ın Dodge Dart'ı olmadığını hatırladı. "Benim lastiğimi de sen kestir, değil mi?"

Koç omzunu silkerek gülümsedi. "O Scott'tı. Kendini kaybetmişti, ben de iyi, yap dedim."

"Bundan paçanı kurtaramazsın," dedi Hope koçun mantığını kullanması için dua ederek. Çok ileri gitmişti ama artık geri dönüş yoktu.

"Tehditleriniz burada bitiyor. Şimdi," diye bağırdı koç, sesi duvarlarda yankılanacak kadar yüksek çıkmıştı.

"Hiç sanmıyorum," diye karşılık verdi Cade.

Hope telefonunu aldı ama daha bağlanamadan Koç Simmons atılıp telefonu elinden kaptı.

Kaldırdığı yumruğunu Hope'u savuracak kadar sert indirdi. Hope yere düşmeden önce başını masanın kenarına çarptı.

Cade koçla boğuşurken Callie, Hope'un ayağa kalkmasına yardım etmek için yanına koştu. Spencer kargaşada odaya çıktı, telefonu elindeydi. Oda tuhaf biçimde dönerken Hope tutunmak için Callie'ye uzandı. Alnından akan kan gözüne doluyordu.

Saniyeler sonra uzaktan siren sesleri duyuldu. Bu imkânsızdı. Yetkililerin olanları bilmesi mümkün değildi. Hope'un başı dönmeye başladı ve ardından her şey karardı.

BÖLÜM 24

Koç Simmons'ın ofis pencerelerinin dışında kırmızı-mavi ışıklar yanıp sönerken Şerif Terrance geldi, hemen arkasında sağlık görevlileri vardı.

Hope'un yaralandığını gören Cade, çılgına dönmüş, dehşete kapılmıştı. Bilincini kaybettiğini fark ettiğindeyse aklını kaybedecek gibi olmuştu. Neyse ki Şerif Terrance vaktinde gelmişti, aksi hâlde Cade neler olabileceğini tahmin dahi edemiyordu. Hope'a yaptıkları için Simmons'a zarar verme dürtüsüyle neredeyse kontrolünü kaybedecekti. Hope için çok endişelenmişti. Spencer karmaşa sırasında bir şekilde yardım için 911'i aramayı başarmış, kolluk kuvvetlerinden kısa bir süre sonra sağlık ekipleri de gelmişti.

Elleri arkada olan Koç Simmons sessizce teslim olmadı. Kendisini zapt etmeye çalışanlara karşı koyarken durmaksızın küfür ediyordu.

"Departmanınıza dava açıp her şeyi alacağım. Bundan kurtulamayacaksınız," diye hırladı onu koridordan geçirip dışarıda maçı bekleyen öğrenci ve ebeveyn kalabalığının toplandığı alana çıkaran polis memuruna. "Ben bir şey yapmadım!" diye bağırdı Simmons ona bakanlara. "Bu zorbalık."

Başka hiçbir şeyi umursamayan Cade'in tüm dikkati Hope'taydı. Sağlık görevlileri Hope'un ilk kontrollerini oturduğu yerde yapıyordu. Cade yanına gitmeye çalışınca onu uzaklaştırdılar.

"İyi olacak mı?" diye sordu Cade.

“Cade, ben iyiyim,” dedi Hope. “Sadece bir kesik.”

“İyi değilsin.”

Cade’in iyi olmadığı konusundaki ısrarı Hope’u güldürdü.

“Bilincini kaybettin.”

“Sadece birkaç saniyeliğine.”

“Onu hastaneye götüreceğiz,” dedi sağlık görevlisi, “tedbir amaçlı.”

“Gördün mü?” dedi Cade, Hope ihtiyacı olan tıbbi bakımı alacağı için minnettardı.

Hope itiraz etse de bir sedye getirildi ve üzerine yatırıldı. Cade, Hope’un uzattığı elini tutup onun yanından yürüdü.

“Teşekkür ederim,” dedi Hope. “İçeri benimle geldiğin için minnettarım. Hızlı düşünmen bizi kurtardı.”

Cade, Hope’un söylediklerini duymazdan gelip onunla hastaneye gitmeye hazırlanırken Şerif Terrance, o ve üç öğrencinin birkaç soruyu cevaplaması için kalmasını istedi.

Şerif yardımcısının Koç Simmons’ı gözaltına alması ve Hope’un hastaneye götürülmesiyle kalabalık da dağılmaya başladı. Olan bitenlerle ilgili spekülasyonlar etrafta uçuşuyordu.

Şerifi beklerlerken Cade üç gence döndü. “Şerif nerede olduğumuzu nasıl öğrendi?” diye sordu. Mucize gibiydi.

Duygusal açıdan tamamen bitkin görünen Spencer durumu açıkladı. “Koridora koşup 911’i aradım ve onlar da beni maça gelmekte olan Şerif Terrance’a bağladılar. Şükürler olsun çok yakındaymış. Ona Bayan Goodwin yaralanmış olabilir dedim.”

Ben, “Ebeveynlerimi arayıp her şeyi anlattım. Bana hemen Şerif Terrance’a gitmemi söylediler ama ben önce takımın kalanıyla konuşmak istedim. Birlik olmamız gerektiğini hissettim. Babam bu riski almamamı söyledi ama tek olursam kimsenin bana inanmayacağını düşündüm,” diye ekledi.

“Babamı dinlemeliydin,” dedi Callie.

Başını sallayan Ben'in yüzü asıldı. "Scott'a güvenebileceğimi düşündüm ama beni kandırıp Koç Simmons'a teslim eden oydu."

İkizinin yanında duran Callie'nin yüzü bastırmaya çalıştığı öfkesiyle kasıldı. "Scott, Ben'e ne olabileceğini umursamak yerine bursunu ve itibarını korumayı önemsedti."

Cade, Koç Simmons'ın maçtan sonra Ben'e ne yapma niyetinde olduğunu düşünmeden edemiyordu. Gerçek ortaya çıkarsa her şey mahvolacaktı. Simmons bunun olmasına izin veremezdi. Kaybedecek çok şeyi vardı. Eyalet şampiyonasında oynama hakkının yanı sıra muhtemelen Oceanside'in geçen yıl kazandığı şampiyonluk unvanını da kaybedecekti. Elbette bunlar takip edecek sorunların başlangıcı olacaktı. Haber bir kez yayıldığında itibarı ve kariyeri yerle bir olacaktı.

Kesin olan bir şey vardı: Simmons, Ben'i bırakmazdı. Koç köşeye sıkışmıştı ve o adamın ne yapabileceğini bilmek mümkün değildi. Cade, vaktinde gelmeseler neler olacağını düşünmek istemedi.

Sağlık görevlileri onu ambulansa götürürken Hope'un dediklerini aklından çıkaramıyordu. Onları kurtardığını söylemişti. Kelimeler kurtaramadıklarının anısıyla birlikte zihninde yankılandı. Bu bir aklama, bir serbest kalmaydı. Omuzlarından ve yüreğinden ağır bir yük kalkmıştı. Sanki Jeremy ve Luke karşısında durmuş, ona, çak bir beşlik diyorlardı. Ardından o gün erken saatlerde annesiyle işleri nasıl berbat ettiğini hatırladı. Zaman ondan yanaydı. Hope'un da söylediği gibi kapı ardına kadar açıktı. Bir sonraki hamle ona kalmıştı. Hope'un ciddi şekilde yaralanmadığını öğrenir öğrenmez ailesini aramaya karar verdi.

“Bir sorun olduğunu nasıl anladın?” diye sordu Ben ikizine.

“Eagle Rock,” dedi Callie. “Sana ulaşamayınca Spencer’la dereye gittik. Oraya gitmiştin, değil mi?”

Ben başını sallayarak doğruladı. “Biraz düşünmem gerekiyordu. Annemle babamın şehirdışında olması kötü olmuştu. Bu sabah Spencer’ın arabasına olanlardan benim de sorumlu olduğumu söylemen beni derinden etkiledi. Koçun bize performans artırıcı vermesinin yanlış olduğunu biliyordum, bunu sır olarak saklamamızı istemesi de bunun kanıtıydı.”

“Spencer ve ben oraya gittik ve gerçekten ters bir şey olduğunu hissettim,” dedi Callie.

Spencer kolunu Callie’nin omzuna dolayıp onu korumak istercesine kendine çekti.

Ben yan yana duran ikiliye bakıp gülümsedi. “Yani sen ve Spencer artık birlikte misiniz?”

Callie gözleri ondan başka kimseyi görmeyen Spencer’a baktı. “Evet,” diye fısıldadı. “Öyleyiz.”

Spencer boğazını temizledi. “Öyle miyiz? Yani öyleyiz. Evet, kesinlikle öyleyiz.”

Cade, Ben’in hakkını vermeliydi. Bedeli olacağını bile bile Koç Simmons’a kafa tutmak cesaret isterdi.

Şerif geldi ve dördü saatler geçmiş gibi gelen bir zaman boyunca sorulara cevap verdi. Cade işi biter bitmez doğruca Hope’un götürüldüğü hastaneye gitti. Hastaneye vardığında iç kanama olmadığından emin olmak için tomografi dahil bütün kontrolleri yapılan Hope taburcu edilmişti. Acil servisin dışındaki bekleme alanında oturuyordu. Cade’i görünce ayağa fırlayıp doğruca kollarına koştu. “Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum,” dedi ona sımsıkı sarılarak.

“Ben kahraman değilim,” dedi Cade, hastane personelinin neredeyse yarısının onları izliyor olmasından utanmıştı.

“Benim için öylesin,” dedi Hope.

Cade gözlerini kapayıp çenesini başının üstüne dayadı. “Böyle düşünen tek kişi sensin ve benim için sadece senin ne düşündüğün önemli,” dedi.

Ardından el ele tutuşup eve gittiler.

BÖLÜM 25

Sıkı bağları olan kasaba sakinleri arasında şok dalgaları halinde yayılan ilaç skandalının yansımaları sonraki birkaç gün Oceanside'da konuşulan tek konu oldu. Seattle'ın televizyon kanallarından ikisi kasabaya muhabir gönderdi. Belediye Başkanı Dudley olanlara olumlu bir yön kazandırma çabasıyla kasaba için her reklamın iyi olacağını söyledi. Hope, onun haklı olması için dua ediyordu.

Cade ve Koç Simmons'a karşı koyan üç lise öğrencisiyle birlikte olayın merkezinde olduğu için dikkatlerin çoğu Hope'a çevrilmişti. Kanal 13 onunla bir röportaj yapmak istedi. Teklifi geri çeviren Hope muhabire Cade ile konuşmasını önermişti çünkü onun gözünde gerçek kahraman Cade'di. İlgi odağı olmayı sevmeyen Cade de teklifi reddetti.

Hope Amerikan Tarihi sınıfına girip Koç Simmons'la yaşanan o talihsiz günde yanında olan iki öğrencisini görünce gülümsemesine engel olamadı. Spencer ve Callie bu günlerde hemen her zaman beraberlerdi. Biri neredeyse diğeri de kesin orada oluyordu. Ortak aldıkları derslerde yan yana oturuyor, öğle yemeğini aynı masada yiyorlardı.

Onları mutlu görmek Hope'a da iyi geliyordu. Birbirlerini güzelce dengelediklerini düşünüyordu. Duyduğuna göre Spencer Yale'e gitmekten vazgeçmişti ve mezun olduktan sonra Callie ile birlikte Pullman'daki Washington State Üniversitesi'ne gitmeyi planlıyorlardı.

Scott Pender'a gelince, sezonun kalanında futbol takımından uzaklaştırılmıştı ve dolayısıyla burs şansını kaybetmişti.

Ben'in kaçırılmasında belirgin bir rolü olmasına rağmen yeni yıla kadar devam edecek oranda kamu hizmeti yapmak gibi hafif bir cezaya çarptırılmıştı. Bu ve beraberinde itibarını kaybetmiş olması yeterli bir cezaydı.

Yanlış olduğunu bildiği bir şeye karşı çıktığı için yerel gazeteler Ben Rhodes'tan övgüyle bahsetmişti. Koç Simmons'ın tehditlerine rağmen Ben cesurca bir karar verip ortaya çıkmıştı.

Tüm bunların yanlış anlaşılma olduğuna dair açıklamalarına rağmen Koç Simmons hakkında birden fazla suçlamada bulunulmuştu ve şu anda yargılanmayı bekliyordu. Kefalette serbest bırakılmasına izin verilmediğinden hapisteydi ve Hope onun için en iyi yerin hapis olduğuna inanıyordu. Yaptıklarından paçayı sıyracağına inanacak kadar kendini beğenmişti, bir hayal dünyasında yaşıyordu. Kibri yenilmez olduğuna, kimsenin ona karşı çıkamayacağına inanmasına neden olmuştu.

Okul koridorları son derse giderken sohbet eden öğrencilerle doluydu. Hope bugünü uzun zamandır bekliyordu. Bugün özel konukları vardı. Cade, Silas, Ricardo, Dean ve Shelley sınıfta konuşma yapmak için okula gelmişlerdi.

Zil çaldı, öğrenciler hemen yerlerine oturdu. Hope çocukların karşısına geçmeden önce sınıfın sessizleşmesini bekledi.

"Bugün ders işlemek yerine..."

"Ah hadi ama Bayan Goodwin, habersiz sınav yapmayacaksınız, değil mi?"

Sınıftan bir homurtu yükseldi. Cuma günüydü, hafta sonu tatili başlamak üzereydi ve herkes bir an önce okuldan çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Hope elini salladı. "Sınav yok, söz veriyorum."

Minnet dolu iç çekişler duyuldu.

"Pazartesi günü ne kutlayacağımızı söyleyebilecek olan var mı?" diye sordu Hope.

“Okul olmamasını.”

“Çok komik,” dedi, öğrencilerin bu tatil gününün anlamına dair bilgi ve minnet eksikliğine üzülererek başını salladı.

“Gaziler Günü,” dedi Spencer. Bilen biri varsa o da ancak Spencer olurdu.

“Doğru. Bu bayramı neden 11 Kasım’da kutladığımızı kim söyler?”

Görünüşe bakılırsa cevabı kimse bilmiyordu. “Birinci Dünya Savaşı’nı sona erdiren ateşkes o gün imzalandı,” diye açıkladı Hope. Buna aynı zamanda Tüm Savaşları Bitiren Savaş da denirdi, peki bitirdi mi?” Sorusunu açık uçlu bıraktı.

“Babamın ağabeyi, amcam Bill Birinci Körfez Savaşı’na katılmıştı,” dedi Brooke.

“Savaş zamanı orduda görev alan birini tanıyan başka kimse var mı?”

Birkaç el kalktı, öğrencilerden birkaçı savaşa giden aile üyelerinden ve arkadaşlarından bahsetti.

Konuşmalar bitince Hope, “Fırsat bulursanız her birine hizmetleri için teşekkür edin,” dedi.

Hope kapıya doğru yürüdü, sonra sınıfa döndü. “Şans eseri yakın zamanda birkaç gazi ile tanışma fırsatı buldum. Onları sınıfta konuşmaya davet ettim. Onları sizinle tanıştırmadan önce hikâyelerini dikkatle dinlemenizi istiyorum. Hepsi sahip olduğumuz özgürlük için birçok fedakârlıkta bulunan yürekli insanlar. Sizlerden onlara hak ettikleri saygı ve minneti göstermenizi rica ediyorum.” Sınıfın tüm dikkati üzerindeydi.

Durdu, sonra ekledi, “Bunu yeterince güçlü ifade edemem. Yaptıkları fedakârlıklara layık olun.”

Hope kapıyı açtı, içeri ilk önce Cade, ardından Silas, Ricardo, Shelley ve Dean girdi.

“Öncelikle sizi arkadaşım Cade Lincoln ile tanıştırmak istiyorum. Cade Afganistan’da görev yaptı ve el yapımı bir

bombanın patlamasıyla yaralandıktan sonra şerefle terhis edildi.”

“Sizi daha önce Bayan Goodwin ile birlikte gördüm,” dedi Carter.

“Evet, öğretmeniniz iyi arkadaşımıdır,” dedi Cade sınıfın önüne doğru ilerlerken. “Yürürken hafifçe aksadığımı fark etmişsinizdir. İlk döndüğümde daha kötüydü ama şimdi daha iyi.” Devam etmeden önce kısa bir an durdu. “Ancak savaşta alınan tüm yaralar görünür ya da fiziksel değildir. Arkadaşlarımla mukayese edildiğinde benim fiziksel yaralarım önemsiz. Elbette kafamın içinde neler olduğunu ya da dünyaya bakış açımı görmeniz mümkün değil. En yakın iki dostum öldürüldü ve uzun süre onlarla birlikte ölmüş olmayı istedim.”

Sonraki kırk dakika boyunca erkekler teker teker söz alıp tecrübelerini aktardılar. En son Shelley konuştu. Hope, öğrencileriyle, gösterdikleri ilgi ve her gazinin hikâyesini dikkatle dinlemeleriyle gurur duyuyordu. Sınıftaki kız öğrencilerden en fazla soruyu Shelley almıştı. Dersin, okul gününün bittiğini bildiren zil çaldığında kimse yerinden kıpırdamadı.

“Gitmesek olmaz mı?” diye yalvardı Angela. “Bir sorum daha var.”

“Benim de,” diye bağırdı birkaç öğrenci daha.

Sonraki otuz dakika boyunca otobüse yetişmek zorunda olmayanlar yerlerinde kaldı, ilgileri ve merakları açıkça görülebiliyordu. Daha da kalacaklardı ama Hope buluşmayı sonlandırdı. Bunu hayal kırıklığı dolu iniltiler takip etti.

“Onları başka bir zaman tekrar davet edeceğim,” diye söz verdi Hope.

Çocukların yerlerinden isteksizce kalkmaları devam etmeyi ne çok istediklerini gösteriyordu. Kalktıktan sonra bile

sınıftan çıkmayıp soru sormak için Shelley ve diğerlerinin etrafını sardılar. Tavırları saygı ve hayranlık doluydu. Gazi olmanın, onurları ve özgürlükleri için fedakârlıkta bulunmalarının ne anlama geldiğini ve değerini anlıyorlardı.

Cade'in arkadaşları gitmeden önce Hope her birine tek tek teşekkür etti. Onlara hikâyelerinin, fedakârlıklarının Amerikan Tarihi sınıfında nasıl bir etki yarattığını söylemesine gerek yoktu. O öğleden sonraya kadar çocuklar Gaziler Günü'nü bir tatil olarak görüyorlardı. Okula gelmelerine gerek olmayan bir gündü. Erken kalkmalarına, ödev ya da habersiz sınav için endişelenmelerine gerek olmayan bir gün. Şimdiyse dinledikleri hikâyeler sayesinde önemini daha derinden anlamışlardı.

Öğretmenler otoparkına kadar Hope'a eşlik eden Cade sessizdi. Hope onun aklında bir şeyler olduğunun farkındaydı ve bunun iki yakın arkadaşının kaybından bahsetmesiyle ilgisi olup olmadığını merak ediyordu.

“Cade?”

Cade ayaklarını sürükleyip ellerini ceplerine soktuktan sonra, “Annemi aradım,” dedi.

Demek buydu. Annesinin onu aramaya geldiği gün olanlardan dolayı yaşadığı pişmanlıktan sonra bunu yapacağını düşünmüştü. Hope tepkisini dikkatle tarttı. Sohbetin iyi gitmemiş olmasından endişelendiği için aşırı heyecanlanmış gibi görünmek istemedi. Aynı zamanda söylediği şeyin önemini küçümsemediği izlenimi yaratmak da istemiyordu.

“Nasıl geçti?”

Omzunu silkti. “Sanırım iyiydi. Sana daha önce söylemek istedim. Muhtemelen de söylemeliydim.”

“Sorun yok Cade.”

“Arkandan iş çevirdiğimi düşünmeni istemiyorum.”

Cade, ona bir açıklama borçlu değildi.

“Sadece nasıl gideceğinden emin değildim. Doğal olarak umutluydum. Babam hakkında konuştuk. İkimiz de kızgın ve kırgındık ve bunun ikimize de bir faydası olmadı.”

“Bu doğru yönde atılmış bir adım.”

Cade başını salladı. “Annem, Koç Simmons’la ilgili haberleri gazetede okumuş ve yaptıklarımın gurur duymuş. Seni sordu ve iyi olduğumuzu söyledim.” Başını kaldırıp Hope’un gözlerine baktı. “İyiyiz, değil mi?” diye sordu.

Hope gülümsedi. “Çok iyiyiz.”

Cade’in gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Ben de öyle düşünüyorum ve bu da beni başka bir konuya getiriyor.”

“Öyle mi?”

“Annem pazartesi günü bizi yemeğe davet etti. Davet etmesini babamın da istediğini söyledi.”

Gaziler Günü. Bunun bir anlamı vardı, ebeveynleri Cade’e ellerinden geldiğince ülkesine hizmet ettiği için onunla gurur duyduklarını söylemeye çalışıyordu.

Cade uzun bir iç çekti. “Ne olacağını bilmiyorum. Benimle gelmek ister misin?”

“Elbette.”

“Destek olarak demek istemedim,” diye açıkladı hemen. “Hem annem davet ettiğinden hem de benim için çok değerli olduğundan yanımda olmanı istiyorum. Sen olmasan ebeveynlerimle aramda bir iyileşme olmazdı.”

Hope onun her kelimesinde ciddi olduğunu anlayabiliyordu. “Onur duyarım.”

Pazartesi günü öğleden sonra Tacoma Narrows’a bakan tepedeki güzel eve yaklaşırlarken Hope kimin daha gergin olduğunu bilmiyordu. Zengin bir muhitti ve yağmur yağarken bile manzara muhteşimdi. Su üstünde uzanan ikiz

köprüler Hope'un dikkatini çekti. Manzara seyahat dergilerinden fırlamış gibiydi. Cade garaj yoluna park etti, motoru durdurdu ve Hope'a döndü.

"Hazır mısın?" diye sordu elini tutup.

"Bu benim sormam gereken bir soru."

Cade derin bir nefes aldı ve kendini hazırlıyormuş gibi uzunca bir süre tuttuktan sonra bıraktı. "Sanırım hazırım. Annem ısrarla babamla ikisinin davet ettiğini söyledi ama bu onun gönlünde yatan mı bilmiyorum."

"Her şey yolunda gidecek." Cade şüphe etse de Hope emindi.

"Erken kalkmamız gerekirse diye hazır ol, babam... Neyse tanışınca anlayacaksın."

"Ben endişeli değilim." Hope, Cade ile babası arasında bir uzlaşma zemini hazırlamadan annesinin onu aile evine çağırmayacağına inanmak zorundaydı.

Cade, Hope'u ön kapıya doğru götürdü, yağmurdan korunmak için üstü kapalı verandada durdular. Zili çalmadan önce sadece birkaç saniye tereddüt etti. Annesi gelmelerini holde bekliyor olmalıydı çünkü neredeyse anında kapıyı açıp onları içeri aldı.

Sara oğluna baktı, ellerini yüzünün iki yanına bastırırken ağlamamaya çalıştı. Birbirlerine sarılmadan önce gözlerinde yaşlarla oğluna gülümsedi.

"Hep bugünün hayalini kurdum," dedi ve ardından dönüp Hope'u selamladı. "Hoş geldin, hoş geldin. İçeri gel lütfen."

Cade temastan güç ve kararlılık kazanıyormuş gibi Hope'un elini tuttu. Gerginlik enerjiyle dolmasına neden olmuş gibiydi ve doğruyu söylemek gerekirse Hope da aynı şekilde hissediyordu.

Cade'in babası misafir odasında, ateşin tatlı tatlı titreştiği şöminenin karşısındaki berjer koltukta oturuyordu. Gazete

okuyordu. Cade ve Hope salona girince başını kaldırıp gazeteyi indirdi.

“Cade,” dedi başını sertçe sallayarak.

“John.” Cade’in verdiği karşılık aynı derecede kabaydı.

John kaşlarını çatı. “Ben senin babanım evlat ve bana böyle hitap etmen gerek.”

Odayı dolduran sessizlik Cade’in “Baba,” demesiyle bozuldu. Sesi çatlak çıkan Cade boğazını temizledi.

Babası koltuktan kalktı. Cade’i omuzlarından tutup sımsıkı sarılan yaşlı adamın gözleri nemliydi. “Evde olmana sevindim, evlat.” Gözlerini birkaç kez kırıştırdıktan sonra Hope’a döndü. “Anlaşılan oğlum bizi tanıştırmayacak, ben John Cade Senior.”

“Hope Goodwin,” dedi Hope kürek kemiklerine saplanan gerginlik hafıflerken.

“Annen bir haftadır hazırlık yapıyor.” Bir yandan Hope’un elini sıkarken bir yandan da Cade’le konuşuyordu. Onları yemek odasına doğru yönlendirdi. “En sevdiklerini hatırladığından emin olmak istedi.”

“Taco ve kızarmış tavuk mu?” diye sordu Cade gülümseyerek.

“İkisi de menüde var. Tavukla birlikte patates püresi ve gravy sos olması için ısrar ettim.” Konuşurken Hope’un sandalyesini çekip bir şey demeden oturmasını istedi.

“Sakıncası yoksa mutfakta yardım etmek isterim,” dedi Hope.

“Teklifin için çok teşekkürler ama Sara her şeyi hazırladı.”

Hope sandalyeye geçerken Cade de hemen onun yanına oturdu. Babası müsaade isteyip mutfığa giderken Cade uzanıp Hope’un elini tuttu ve derin bir iç çekti. Cade’in babası kısa süre içinde servis tabaklarıyla geri döndü.

“Bu yeni,” diye fısıldadı Cade babası yine gidince.

“Ne o?”

“Babam anneme yardım ediyor. Belli ki altı yılda bazı şeyler değişmiş.”

Yemekler lezizdi ve giderek odadaki gerilim kaybolmuştu. Sohbet Oceanside’da son zamanlarda vuku bulan olaylar üzerinde yoğunlaşmıştı. İki adam da geçmişten bahsetmiyordu. Cade ve babasının ilişkileri hiç bozulmamış gibi davranmaları Hope’u hayrete düşürmüştü. Belki de böylesi daha kolaydı. Huzursuzluğa en yakın an Cade’in iş konusunun açılmasında yaşandı.

“Annenden öğrendiğim kadarıyla bir lastikçide tamirci olarak çalışıyormuşsun. Bu doğru mu?” dedi babası ve sesi sakın çıksa da Hope bunun öylesine bir soru olmadığını biliyordu.

“Evet,” dedi Cade ayrıntıya girmeden.

“İşini seviyor musun?”

“Çok.”

Masadaki herkes babasının ne tepki vereceğini görmek için nefesini tutmuştu ama fazla beklemeleri gerekmedi.

“Ellerini hep çok iyi kullanırdın. Çocukken bile bir şeyleri parçalarına ayırmayı severdin. Bugünlerde arabalar çok karmaşık makineler halini aldı. İç işleyişlerini anlamak için ne yaptığını bilen biri olmak gerekir.”

Tatlı servis edilip afiyetle yendikten sonra -limon kremalı turta, Cade’in en sevdiklerinden biriydi- Cade müsaade istedi. Oceanside’a iki saatlik yolları vardı. Cade ve Hope teşekkür ettikten sonra anne ve babası onları kapıya kadar geçirdi.

“Seni görmek güzeldi evlat,” dedi John.

“Seni de baba.”

Annesi ikisine de sarıldı. Yağmur şiddetlenmişti. Cade elini Hope’un beline koydu ve birlikte kamyonete doğru koştu.

Arabaya biner binmez Cade Hope’a doğru eğildi. Elini ensesine koyup onu kendine doğru çekti ve uzun uzun öptü. Beklenmedik tutkulu öpücüğün ardından nefesi kesilen Hope gözlerini kırptırdı.

“Bu ne içindi?” diye sordu elini deli gibi çarpan kalbinin üstüne koyup.

“Bugün benimle geldiğin için bir teşekkürdü. Kalbini benimle paylaştığın için. Ailemle aramdaki uçurumu kapatma yardım ettiğin için. Fark etmediysen söyleyeyim; sana âşığım Hope.”

Hope gülümseyerek başını Cade’in omzuna yasladı. “Tahmin etmiştim. Sanırım benim de aynı şekilde hissettiğimi biliyorsun.”

“Evet,” deyip motoru çalıştırdı. Arabayı geri vitese taktı, garaj yolundan çıkmaya hazırlanırken Hope elini Cade’in koluna koyup onu durdurdu.

Cade ona baktı. “Ailenin değerini bil Cade.”

Ailesinden kimsesi kalmayan Hope’un sözleri Cade’i derinden etkiledi. “Bileceğim,” diyerek söz verdi.

Cade’in kolunu nazikçe sıkan Hope’un yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

“Hazır mısın?” diye sordu Cade.

“Hazırım,” dedi Hope.

Eve doğru yola koyuldular.

BÖLÜM 26

Cade başta danışmanlık ve grup terapisi fikrinden nefret etmiş olsa da Harry ile haftalık seanslarını dört gözle bekliyordu. Adam yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahipti.

Yargıç Walters'ın karşısına öfkeli, acılı bir adam olarak çıkan Cade çok yol almıştı. Mahkeme emriyle toplum hizmeti yapmanın hayatını bu kadar derinden etkileyeceğine asla inanmazdı. Hope ile tanışması her şeyi değiştirmişti. Gölge'ye gösterdiği sabır ve ilgiyi izlemek onu değiştirmişti. Yargıcın emriyle toplum hizmeti yapmak için mahkemeden ayrılırken aklı karışmıştı. Birilerinin onu gerçekten umursadığına inanmakta güçlük çekiyordu. Gazilerin de atılmış hayvanların da kimsenin umurunda olmadığını düşünüyordu. Hope ile karşılaştığı andan itibaren ona çekilmişti. Bu çekim, düşündüğü tek şey o olana kadar her geçen hafta daha da güçlenmişti. Harry ve diğerleriyle tanışmak Jeremy ve Luke'un kaybı ve genel olarak savaşın acısını aşıp devam edebilecek güce ve iradeye sahip olduğunu görmesine yardım etmişti. Hope onu daha fazlası olmaya, daha çok çalışmaya, savaşın zihinsel ve fiziksel acılarından kurtulmaya, hak ettiği adam olmaya teşvik etmişti. Harry her zaman olduğu gibi sohbeti Cade'in başlatmasını bekliyordu. Konuşmaya hevesli olan Cade öne eğildi. "Ailemle yemek umduğumdan iyi geçti."

"Harika Cade. Öyle olacağını hissediyordum." Bunlar basmakalıp sözler değildi. Harry, Cade duymak istese de

istemese de gerçeklerden başka bir şey söylemezdi. Cade'e şaşırtıcı gelen, seanslar sırasında Harry'nin bu kadar az konuşmasıydı. Aradığı cevapları işaret eden yönlendirici sorularla doğruyu hep Cade'in bulmasına izin vermişti.

"Babam onca yıl önceki kavgamızın konusunu açmadı, ben de açmadım." Cade kendini babasının geçmişi kurcalamasına hazırlamıştı. Aralarındaki tatsızlık birkaç yanlış sözle alevlenebilirdi. Cade bu durumda kendinden çok Hope'un iyiliği için nazıkçe dinlemeye, gerekirse özür dilemeye ve birbirlerini affetmek için bir yol bulmak mümkün mü diye sormaya karar vermişti. Söylemeyi planladığı her şeyi hazırlamıştı.

Yine de ikisi de Cade'in evi terk ettiği o korkunç gün hakkında tek kelime etmemişti. Tek bir kelime bile.

Harry'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Bunu komik mi buldun?"

"Hayır. Umut verici buldum. Ondan John yerine baba diye bahsettin."

Akşamın en etkileyici ânıydı. Babası konuşmaya başladığı anda Cade ikisinin de son olayı arkalarında bırakıp ilerlemeye hazır olduğunu anlamıştı. Cade o âna kadar bunun mümkün olacağını düşünmemişti.

İkisinin de pişmanlıkları vardı. İkisinin de endişeleri vardı. Ve görünüşe göre ikisi de hatalarını anmak istemiyordu. Geçmiş geçmişte bırakmaya istekli olunca buna gerek yoktu. Babası böyle olmasını tercih etmişti ve açıkçası Cade'in istediği de buydu. Ortamdaki gerginlik anında dağılmış ve yemeğin keyfini çıkarabilmişlerdi. Başta biraz tuhaf olsa da yemek ilerledikçe aradan onca zaman geçmemiş gibi rahat bir hava olmuştu.

Cade, Hope'un varlığına minnettardı. O, tam da ihtiyaç duydukları tampondu. Annesinin ondan hoşlandığını fark

etmişti ve akşam yemeğinden önce birkaç kez konuştuklarını öğrense hiç şaşırılmazdı. Ailesinin yanında Hope'un kendini iyi hissetmesi Cade için önemliydi. Bir gün karısı olmasını istiyordu ve o zaman onlar Hope'un da ailesi olacaktı.

"Bu bizim son seansımız," diye hatırlattı Harry.

"Zaman hızlı geçti."

"Hep öyledir. Seninle ve çıkardığın işle gurur duyuyorum Cade."

"Teşekkür ederim." Harry kolay kolay iltifat eden biri değildi. Övgü dolu sözleri Cade'in içini ısıttı.

"Gelecek için planların ne?" diye sordu Harry.

"İyi bir tamirciyim," dedi Cade. Tırnaklarının altındaki yağ lekeleri bunu kanıtlıyordu. "Bulmaca çözmekten, aklımı kullanmaktan hep çok keyif aldım. Üniversiteye ilk başladığımda vaktimi partilerde harcayıp derslerde minimum başarı gösterdim. Geri dönmek istiyorum ve bu kez kendimi gerçekten vereceğim."

"Zaten bir lisans diploman yok mu?"

"Var, siyaset biliminde. Hukuk fakültesine girmek için önce lisans diploması almam gerekiyordu ve babam bu bölümün faydalı olacağını düşünmüştü."

"Peki şimdi ne okumayı planlıyorsun?" diye sordu Harry.

"Mühendislik. Başarılı olacağıma inanıyorum. Ön koşullu dersleri önceden aldığım için çok uzun sürmeyecek. Hope ile konuştum, beni destekliyor. İkimiz de hem okul hem iş hem de ilişkimizi yürütmenin kolay olmayacağını biliyoruz. O benim cesaret kaynağım. Onu hayatıma gönderdiği için Tanrıya her gün şükrediyorum."

"Minnettar bir tavır," dedi Harry. "Bu, genç adam, seni ileriye taşıyacak."

"Gazi İşleri eğitim masrafları konusunda yardımcı olacak ve temel giderlerimi karşılamaya yetecek kadar çalışacak

zamanım kalacak.” Bütçesi kısıtlı olacak, eğlence ve beklenmedik masraflar için az bir miktar ayırabilecekti. Fedakârlık yapılması gerekecekti. Ama istekliydi ve yanında Hope olduğu sürece başaracağına inamıyordu.

“Bu konuyu ailenle konuştun mu?”

Cade henüz konuşmamıştı. İlişkileri kırılıyordu ve sağlam bir zemin oluşturmadan onları üzme riskine girmek istemiyordu. “Daha değil.”

“Neden?”

Tam da Harry’ye göre bir soruydu.

“Sanırım onları hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Annem, babam kadar üzülmeyecektir.” İşte yüksek sesle söylemişti. Yeni oluşturmaya başladıkları hassas ilişkiyi bozmaya katlanamazdı.

Harry onu anlamış gibi başım salladı.

“Zamanı gelince söyleyeceğim.”

“Ailen adına konuşamam Cade ama derslerini aldıklarına ve kendi yolunda ilerlemen için sana destek olup seni cesaretlendireceklerine inanıyorum.”

“Umalım da öyle olsun.” Cade, danışmanın haklı çıkmasını tüm kalbiyle istiyordu.

“Çarşamba akşamı gelecek misin?” diye sordu Harry seansın sonunda.

“Hayatta kaçırmam,” dedi Cade.

İkisi de ayağa kalkıp el sıkıştı. Cade adama çok şey borçluydu. Harry’yi, kendisi ve diğer gaziler için yaptıklarını unutmuyacaktı. Danışmanın kendisi de savaşa gitmişti. O da kendi şeytanlarıyla mücadele etmiş, oradan kurtulmanın yolunu bulmuş, başkalarının da yaşadıklarına ve kayıplarına rağmen sağlıklı olmaya giden yolda ilerlemesine yardımcı olmuştu.

Şükran Günü'nden önceki çarşamba Harry ve karısı Penny, grup seanslarına katılanları herkesin evden bir şey getirdiği akşam yemeğine davet etmişti. Birlikte kutlama yapacaklardı.

İlk tanışmalarından bu yana geçen haftalarda bu adamlar ve Shelley yakın arkadaş olmuşlardı. Kendilerinden parçaları, en derin, en karanlık anlarını paylaşmışlardı. Anlayış, şefkat ve cesaretle birbirlerine destek olmuşlardı. Cade grup bir daha resmi olarak buluşmayacak olsa da arkadaş olarak temasta kalacaklarını biliyordu. İyi arkadaş olarak. Gecenin bir yarısı birbirlerini arayabilecek ve rahatsızlık verdiğinden endişelenmeyecek türden bir arkadaş olarak.

Cade, Hope'u almaya gitti ama çıkmak için mısır güvecinin pişmesini beklemeleri gerekti. Büyükannesine ait bir tarifti ve bir Şükran Günü geleneğiydi. Çıkmadan önce Gölge'yi sevmeyi de ihmal etmemişlerdi.

Hope okuldan geç çıktığı için güveci planladığı saatte fırına atamamıştı, bu yüzden de son gelen onlar olmuştu.

Penny onları içeri alır almaz Hope kalın fırın eldivenleriyle tuttuğu mısır güveciyle mutfağa giderek gözden kayboldu.

Silas, Cade'i sırtına vurarak selamladı. "Nihayet geldin."

"Özlendiğimi duymak güzel." Silas, Dean'ın karısı ile kanepe sohbet eden Jada ile birlikte gelmişti.

Shelley ve Ricardo odanın diğer tarafında el ele oturuyorlardı. Aralarında bir aşk filizleniyordu. Cade, grup olarak Hope'un Amerikan Tarihi dersine konuşmacı olarak katıldıkları gün ikisinin birlikte geldiğini görene kadar burnunun ucundakini fark etmemişti. Onları ilk kez seans dışında görüyordu. Ve birbirlerine bakışları çok şey anlatıyordu.

Masanın etrafına toplandıklarında Cade bunun kültürel ziyafetler karışımı olduğunu fark etti. Herkes kendi ailesinin en sevdiğini paylaşmıştı. Silas tatlı patates turtası getirmiş

ama pişirenin Jada olduğunu hemen söylemişti. Ricardo üstü mısır ekmeğiyle kaplı bir et yemeği olan Meksika'ya özgü tamale, Dean ve karısı patates güveci hazırlamıştı. Harry ve Penny domuz budu pişirmişlerdi.

Yemekler servis edilmeden önce Harry durup kısa bir dua etmeyi teklif etti.

Masada etrafındakilere bakan Cade kendini iyi hissediyordu. Başını eğip sahip oldukları için sessizce Tanrıya şükretti.

Harry duasını bitirince Cade başını kaldırdı. Bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu. Önlerinde onları bekleyen güzel günler vardı.

SONSÖZ

Cade kapıyı nazikçe çaldıktan sonra Yargıç Walters'ın odasına girmesi için izin vermesini bekledi.

“Girin.” Kapının diğer tarafından yargıcın sesi duyuldu.

Masasında oturmuş önündeki evrakları inceleyen yargıcın gözlüğü burnunun ucuna kaymıştı.

“Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedi Cade içeri girerken.

Kadın başını kaldırdı, yüzündeki ifadeden Cade'i hatırlamadığı belli oluyordu. Duruşma salonundan yüzlerce sanığın geçtiği düşünülürse buna pek de şaşırmamalıydı.

“Ben John Cade Lincoln Junior. Yaklaşık bir yıl önce kolunuz uzunluğunda suçlamayla karşınıza çıkmıştım.” Ona durumu ve verdiği emirleri hatırlattı.

Fizik tedaviden bahsettiği anda yargıcın yüzü aydınlandı. “Asker çocuk.”

“Evet, Sayın Yargıç.”

“Senin için ne yapabilirim genç adam?”

“Size teşekkür etmek istedim. Geçen yılı parmaklıklar ardında geçirmeyi sonuna kadar hak etmiştim. Ama siz bana bir şans daha verdiniz, bana inandığınız için size minnettar olduğumu söylemek istedim.”

Yargıç arkasma yaslandı, gözlüklerini çıkarıp masanın üstüne bıraktı. “Hatırladığım kadarıyla zararı karşılaman gerekiyordu.”

Hasarın bedelini ödemek Cade'in umduğundan uzun sürmüştü. Silas'ın bir döşemecide çalışıyor olması iyi bir tesadüf olmuştu. Birlikte tüm oturma bölmelerinin döşemelerini yenilemişlerdi. Cade kumaşın parasını ödemişti. Bar sahibi bölmelerin maliyetini zarardan düşmüş ve bu da Cade'e oldukça yardımcı olmuştu. Silas da işçilik ücreti almayı reddetmişti.

"Bana ödeme yapamazsın dostum. Arkadaşlar birbirine yardım eder," diye homurdanan Silas, Cade'in para teklif etmesini aşağılanma olarak kabul etmiş gibiydi.

"Bir iyiliğe daha ihtiyacım var," demişti Cade. Niyeti Silas'ın dostluğunu suistimal etmek değildi.

"Söyle."

İşte Silas böyle bir arkadaştı. "Bir sağdıca ihtiyacım olacak, senden daha iyi birini düşünemiyorum."

Silas gülmüştü. "Gelinini beklerken yanında bu çirkin suratın durmasını mı istiyorsun?"

"Başkasını istemem."

"Anlaştık ama eğer Jada karım olmaya karar verirse sen de benim yanımda duracaksın."

"Asker," diyen yargıç Cade'i düşüncelerinden çekip çıkardı.

"Hepsi ödendi Sayın Yargıç."

Kadın onaylayarak başını salladı.

"Tüm toplum hizmetleri saatlerimi ve danışma seanslarımı tamamladım," dedi ve söylemesi gerektiğini düşünerek ekledi, "Olumlu bir tutumla başlamadım ama bunun yaptığım en iyi şey olduğunu söylemek isterim. Sizin emriniz olmasaydı asla gerçekleşmezdi."

Gülümsemesi dürüstlüğünü takdir ettiğini gösteriyordu.

"Buraya girişinden gördüğüm kadarıyla fizik tedavinin de faydası olmuş."

Bacağındaki ağrı gelip gidiyordu. Tıpkı kaybettiği iki dostu gibi hayatının parçası olacaktı. Acısı, bir nedenden ötürü hayatta kaldığının hatırlatıcısı olacaktı.

“Aksaman zar zor fark ediliyor,” diye yorum yaptı yargıç.

“İtiraf edeyim, egzersizi yaparken adınızı lanetle andığım günler oluyor. Ama sonuçta faydası oldu. Hâlâ topallıyorum, özellikle de uzun bir günün sonunda ama eskisi gibi değil.”

Yargıç gözlüklerine uzandı. “Pekâlâ, sırada ne var Asker?”

“Mühendislik diploması için üniversiteye geri dönüyorum. Açlıktan ölecek bir öğrenci olmaya, kredi almaya ve diplomamı almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.”

“Okulla işi aynı anda yürütebilecek misin?”

“Ailem sayesinde evet. Hukuk fakültesine devam edeceğimi düşünerek kenara ayırdıkları bir para vardı, bu bölüm için eğitim masraflarımı ödemeyi teklif ettiler. Zaten bir lisans eğitimi masrafımı ödedikleri için bunu kabul etmeyecektim ama fikrimi değiştirdim.”

Hope inatçılık ettiğini anlamasına yardım etmişti. Bu teklif babasının, hukuk fakültesine gitmesi için yaptığı baskı nedeniyle Cade’den özür dileme şekliydi. Cade’in kabul etmesini sağlamak zor olmamıştı çünkü bu, tüm masrafları kendisi karşılamak zorunda olmadığından Hope ile daha yakın zamanda evlenebileceği anlamına geliyordu.

“Güzel.”

“Onlara bir şekilde geri ödeyeceğimi söyledim ve onlar da bunun tek yolunun sadece şımartacak bir torun vermek olduğunu söylediler.” Cade ailesiyle ilişkisini dengeye oturtmuştu. Hope’a evlenme teklif ettiğini ve onun da kabul ettiğini duyunca çok sevinmişlerdi. Cade ve Hope

düğün planları yaparken anne ve babası bir iki yıl ilerisini düşünüyor, torunun gelişini planlıyorlardı. Babasının torununu kucaklamak için heyecanlı olması Cade'i eğlendiriyordu. Bu annesinden bekleyeceği bir şeydi ki o da aynı derecede hevesliydi. Sadece babasının bu kadar istekli olması Cade'i şaşırtmıştı.

“Kızıma bir torun sahibi olmak için ona yüz bin dolar ödeyebileceğimi söyledim,” dedi yargıç ciddi bir ifadeyle.

Cade'in gözleri kocaman açıldı. “Şaka yapıyorsunuz, değil mi?”

“Maalesef evet. Beklemekten yoruldum ve kızımın kocasına giderek gençleşmediğimi söyledim.”

Cade kahkahasını bastırdı. Kendi anne babası da aynı durumdaydı.

“Size düğün davetiyesi göndermek isterim,” dedi Cade. “Hope ve ben ocak ayında evlenmeyi düşünüyoruz. Katılırsanız onur duyarım.”

“Gelebilmeyi çok isterim,” dedi Yargıç Walters. “Uğradığın için teşekkür ederim Asker. Günümü güzelleştirdin.”

Yargıç Cade'in hayatını kurtardığını anlamamış gibiydi. Cade her şeyi ona borçluydu. Ona verdiği ikinci şans için minnet duyuyordu ve beklentilerini karşılamaya kararlıydı.

Hope, Cade yanına gelince, “Nasıl geçti?” diye sordu. Cade onun da içeri gelmesini istemiş ama Hope kabul etmeyip dışarıda beklemeyi tercih etmişti. Bunun kendi başına yapması gereken bir şey olduğunu söylemişti.

“Harika geçti,” dedi Cade ve onu kollarına alıp öptü. Hope, sevdiği, hayatını heyecan ve aşkla dolduran, ona umut ve gelecek veren kadındı.

